

HARLEQUIN®

Романс® 86

ШАХМАТ

Пеги НИКЪЛСЪН

НАШАТА СУПЕР
НАГРАДА

ПЕГИ НИКЪЛСЪН ШАХМАТ

Превод: Калина Дамянова

chitanka.info

За първи път в живота си Кофи Дуган не изпитва колебания. Налага се да защити сина си. И единственият начин да го стори, е като му забрани да се среща с Додж Филипс. Така ще попречи на Додж да играе шах с Джефи. Ще му попречи да възкреси спомените за загиналия баща на момчето. Спомени, които Кофи предпочита да забрави. Но дали ще успее да опази собственото си сърце, вече пленено от Додж?

ПЪРВА ГЛАВА

Защо не ни оставят на мира? Защо не ни оставят на мира? Не, нямаше ритъм. Въпросът беше прекалено сложен, с твърде много срички.

Пункт и контрапункт. Щеките на Кофи Дуган се забиха в дълбокия сняг. Ските атакуваха хълма с раздиращ звук. „Оставете ни. Оставете ни“ — проплакваха и ските, и снегът, и сърцето й. Бързаше нагоре по пътя, дъхът й излизаше на облачета пара и обгръщаше златисторусите й коси.

Вдигна глава и съзря жълта грейка между дърветата, където пътят ставаше още по-стръмен и после се губеше зад завоя. Кофи отстъпи встрани от утъпканите следи и зачака, дишайки тежко. Знакът на пътя даваше предимство за спускащите се. А в градчето Джаксън, Ню Хампшир, те обикновено бяха туристи или начинаещи скиори, стиснали щеките с побелели от напрежение пръсти. С предимство или не, благоразумните местни жители винаги им отстъпваха.

Но този скиор взе завоя с лекотата на професионалист. Усмива се, заканти ските и спря точно под нея.

— Кофи! — извика през рамо.

— Здравей, Питър! — Тя се върна отново на пътя. Колкото и да харесваше спасителя от планинската служба, днес не й беше до разговори. Трябваше да се прибере вкъщи при сина си и да го изведе извън града. Ще отидат на кино в Норт Конуей, ще останат за вечеря и може и да напазаруват. Докато се приберат, който и да ги е търсил, вече ще си е...

— Кофи, почакай. Теб търся. Някой в града е разпитвал за...

— Да, чух. Лиза ми спомена в магазина.

„Непознат с черна спортна кола разпитваше за семейството на Ричард Дуган“ — беше казала Лиза.

От години никой не беше идвал да пита за съпруга на Кофи. О, защо не ни оставят на мира?

— Интересува се дали къщата не принадлежи на Морийн.

— Морийн?! — Очите на Кофи се разшириха от изненада. Значи непознатият знаеше името на майката на Ричард. Случваше се за първи път. Обикновено репортерите търсеха семейството на Дуган. А самите жители ги отпращаха със свиване на раменете и лаконичното: „Не знам“.

Непознатият по някакъв начин беше узнал, че Морийн притежава малък хотел. Всъщност хотелите в града не бяха много и ако поразпиташе повече...

— Трябва да се прибирам вкъщи, Питър!

— Тъкмо оттам идвам. У вас няма никой, освен Джефи и един от гостите. Играят на остъклената веранда.

— Играят ли?

— На някаква дъска. Не можах да видя добре. Не си свалих ските. Джефи каза, че Морийн е в града, а ти си отишла в планината.

Игра... Дългата ѝ до раменете коса беше твърде тежка, за да се изправи от ужас, но тя почувства как тръпки полазиха по гърба ѝ. Кофи събра задните части на ските, разтвори върховете им и заканти на вътрешния ръб. След като вече беше изгубила инерция, налагаше ѝ се да преодолее цялата височина с изкачване тип „рибена кост“.

— Кофи, да дойда ли с теб? — извика след нея Питър.

Тя поклати глава и тръгна. Постепенно набра скорост.

Джефи играе с някой от гостите? Но в малкия хотел „Поточето на совете“ в момента бе отседнала само двойка младоженци в медения си месец. А те се качиха в планината да покарат ски. Кофи не вярваше да са се върнали толкова скоро. Но дори да се бяха прибрали, едва ли някой от щастливата, твърде заета със себе си двойка, ще отдели време за игра със седемгодишно момче.

Ако не беше някой от тях, тогава кой? Кофи почти полетя нагоре по хълма. Когато пътят стана равен, тя изпъна тяло и плъзна ските с грацията на опитен скиор, а свистящият звук разнесе отчаяната им песен: „Оставете ни. Оставете ни. О, защо не могат да ни оставят на мира?“.

Тя пое по стръмния, но по-пряк път, който минаваше точно покрай хотела. След краткия дъжд през последната нощ, малката река беше придошла и се мятеше черна и буйна между тесните, покрити със сняг, брегове. Тътенът на водата сякаш прогони думите от главата ѝ, но остана като ехо от мрачното разкъсващо напрежение в душата ѝ.

Игра! Имаше само една игра, от която тя се страхуваше. Играта, която бе означавала всичко за нейния съпруг и бе откраднала радостта от живота му, а след това и самия живот. Шах... Звучеше като гласа на реката, черна вода върху ледена скала. Никой не трябваше да играе шах с Джефи. Тя нямаше да позволи.

Макар че хората смятаха шаха за невинно развлечение, за Кофи Дуган той означаваше нещо коренно различно. Шахът унищожи мъжа, когото бе обичала. Нямаше да позволи да унищожи и сина ѝ.

Задният двор на малкия хотел се спускаше стръмно към реката. Кофи освободи автоматите на ските, когато стигна до най-ниската тераса, вдигна ги на рамо и с няколко скока изкачи каменните стъпала. Не забеляза никакво движение на остъклената веранда, но слънцето вече беше потънало зад планината и на играещите сигурно им беше станало студено. Вероятно се бяха оттеглили вътре.

Тя облегна ските на стената в преддверието, прекоси тичешком верандата, влезе в голямата старомодна кухня и се послуша.

Чуваше само ударите на собственото си сърце и забързаното накъсано дишане. В кухнята беше горещо и тя бегло огледа просторното помещение. Притиснала пръсти към пламналите си страни, Кофи пристъпи към хола. Вратата на всекидневната беше открената.

— Тогава ще го преместя там! — дочу се детски глас.

О, не! Това напомняше твърде много нейните кошмари, за да бъде истина. Протегнала ръка към вратата, която скриваше стаята от погледа ѝ, Кофи стоеше парализирана с единственото желание всичко да се окаже сън.

Изплуваха спомените — тя вече не виждаше лакираната дъбова плоскост пред себе си, а шахматна дъска, дадена в близък план от телевизионните камери, и дългите пръсти на съпруга си, които се спускаха към нея, а фигурата в ръцете му напомняше падаща брадва. Тя си пое задавено дъх, когато камерата се насочи към противника на Ричард Дуган и безжалостно запечата неговите реакции. Изразът на руснака издаваше страх... Страх, толкова силен, че стомахът ѝ се сви от жалост и отвращение. Наричаха това игра? Никой не трябва да бъде принуждаван да изпитва такъв страх! Тогава тя изключи телевизора и не проследи турнира, в който Ричард спечели световната титла, без да загуби нито една партия.

— Ако местиш там, Джеф, какво ще направи моята царица? — прозвуча нисък мъжки глас, непознат за Кофи. Въпросът потвърди най-лошите й опасения. Тя пое дълбоко въздух и пристъпи в стаята.

Джефи и непознатият играеха пред огъня. Шахматната дъска на килима пред тях беше тънка, сгъваема, удобна за пътуване и приличаше на тази, която Ричард носеше със себе си, където и да отидеше. Мъжът и детето седяха един срещу друг от двете страни на дъската. Позата на единия беше огледално отражение на другия — кръстосани на пода крака, ръце на коленете, светлорусата глава на сина й и тъмнокосата на непознатия бяха наведени съсредоточено над дъската. Но ако стойката им беше еднаква, не можеше да се каже същото и за тяхното отношение. Мъжът седеше с лекотата и спокойствието на голяма котка. А Джефи — неистово напрегнат, изцяло погълнат от играта. Въпреки че беше с лице към майка си, той не вдигна поглед.

— Царицата ще... Тя ще... О! Тогава няма да мести там. — Той грабна малката фигурка и я задържа нерешително във въздуха. — Ще мести... Ще мести... — Момчето гледаше втренчено дъската. — Ще мести... хм...

— Тук си шах и мат, синко — каза тихо мъжът. — Където и да местиш, си в опасност.

Но Джефи вече беше в опасност! Цели три години след смъртта на съпруга си Кофи беше държала сина си настрана от шаха. Изхвърли всички шахматни дъски от къщата, заключи албумите с изрезки от победите на Ричард на тавана, заедно с всичките му награди. Забрани на Морийн дори да произнася фаталната дума в присъствието на момчето. А ето че този непознат беше отворил врата, която тя мислеше, че е заключила завинаги. Той нямаше право! Нямаше право да нахлуе в личния им живот и да събуди спомени, които беше по-добре да останат забравени. Кофи потрепери.

— Не! — внезапно се извиси гласът на Джефи. — Аз ще преместя... Мога... Мога... — Лицето му се сгърчи от ярост и отчаяние.

— Не можеш, синко — отвърна тихо мъжът. — Победен си. — Той протегна ръка, но Джефи я отблъсна. — Все пак изигра страхотна партия.

— Не! Аз мога...

— Джефи... — приклепна до него Кофи. Гласът ѝ трепереше и тя замълча. — Джефи... Къде е баба? — Тя го хвана за ръцете и нежно го изправи, като вече знаеше отговора на въпроса. В малък и спокоен град като Ню Хампшир на децата им се даваше свобода, непозната на градските малчугани. Морийн вероятно беше отишла до гастронома, а Джефи беше решил да остане вкъщи. — Къде е баба? — настоя тя.

Дори не ме чува, осъзна Кофи, когато той я погледна замаяно. Светлосините очи на Ричард. Сякаш ледена ръка обхвана сърцето ѝ и го стисна силно. Така я гледаше Ричард в онези първи дни след като се ожениха, когато тя още не се беше научила да не го прекъсва, докато играе шах. Изглеждаше вцепенен, впримчен между два свята, без да принадлежи на нито един.

— Мамо, аз трябва...

— Трябва да си отидеш в стаята, Джефи — прекъсна го тя, ръцете ѝ все още трепереха. — Искам да си напишеш домашните. Довечера ще слезем до Норт Конуей на кино. — Побутна го към вратата, но той се възпротиви, облегна се на ръцете ѝ и се извърна отново към дъската.

— Трябва да местя... Моят цар е...

— Не, Джефи, забрави глупавата игра. Тръгвай и си напиши домашната работа. Ще се кача след няколко минути, за да проверя. — Тя го изтласка през вратата.

— Не! — Момчето се опита отново да влезе в стаята, но Кофи му препречи пътя.

— Да! — Тя вложи целия си майчин авторитет зад тази единствена дума и го погледна строго. — Веднага се качи в стаята си, младежо. Бегом.

— Не... — Сълзи на разочарование заблестяха в очите му. Но поне разсеяният поглед бе изчезнал. Той отново беше в нейния свят. Само това имаше значение.

Той тръгна бавно, погледна с надежда през рамо, но срещна непоколебимия ѝ поглед и се втурна нагоре по стълбите. Кофи се заслуша в гневните хлипания, които се забиваха като нож в сърцето ѝ. Трепереща си пое въздух, обърна се и затвори плътно вратата зад себе си.

Очите ѝ срещнаха погледа на непознатия. Черните му гъсти вежди се повдигнаха от изненада. А може би изразяваха иронично

удивление. Но мъжът не помръдна. Седеше спокойно, ръцете му бяха отпуснати върху коленете, а тъмните очи сезираха в лицето ѝ.

— Вън! — каза тя, но не беше сигурна, че ще се овладее и не продължи.

— Вие сте госпожа Дуган. — Гласът му беше плътен, леко дрезгав.

— Не се шегувам! Вземете играта си и напуснете къщата, преди да съм извикала полиция. Нахлули сте в частна собственост.

— Не, синът ви ме покани да вляза. — Той леко присви очи, но не помръдна.

— Е, аз ви каня да излезете! Веднага! — Тя коленичи до него, сграбчи дъската и разпиля фигурите върху килима. Сгъна я и започна да ги събира.

— Веднага ли? — внезапно се усмихна той. — Няма да ми наредите да бягам като на горкия Джефи, нали?

Тя сви юмрук и шахматните фигури, които държеше, се врязаха в пръстите ѝ. Той ѝ се присмиваше. Но обидата бледнееше пред бедата, която им донесе — бе върнал шаха в техния живот в момент, когато тя смяташе, че вече могат да отдъхнат спокойно. Ако имаше смелост, щеше да хвърли фигурите в лицето му. Вместо това замахна към огъня.

— Хей! — Пръстите му стиснаха здраво китката ѝ. — Недейте!

Мъжът я извърна към себе си и тя залитна. Подпря се на свободната си ръка и дланта ѝ попадна върху една от фигурите, която се счупи и острият ръб се вряза в кожата ѝ. Пронизалата я болка заглуши желанието за разрушение.

Той вероятно си помисли, че има намерение да вземе още фигури. Изръмжа и хвана и другата ѝ ръка. Като дишаха тежко, двамата се втрениха един в друг.

На светлината на огъня, очите му изглеждаха като въглени, проблясващи в мрака. Бяха твърде близо до нея. Кофи се опита да избяга от тези малки пламъчета, но съпротивата ѝ само го накара да стисне още по-силно ръцете ѝ, докато тя започна да усеща собствения си пулс под пръстите му.

— Много съм привързан към този шах — каза недоволен той. — От баща ми е.

Кофи беше забравила силата на мъжките ръце. Дали това беше причината за нахлулите в очите ѝ сълзи, или само споменът за Ричард,

подарил за пръв път шах на Джефи за четвъртия му рожден ден? Тя изпусна фигурите и извърна глава.

— Съжалявам — промърмори. — Беше глупаво от моя страна, но... — Бе невъзможно да обясни на непознатия болката, която... Поклати глава. Не желаше да споделя мъката си с чужд човек.

Искаше единствено да избърше сълзите си, но беше твърде смутена, за да го помоли да я пусне. Погледна отново към огъня, защото нямаше желание да срещне очите му.

Пръстите му разсеяно погалиха нежната кожа на китките ѝ и дъхът ѝ секна. Беше забравила ласката на мъжките ръце. Но защо именно този натрапник трябваше да ѝ припомни вълнението, което бе изпитвала някога?

— Казвам се Додж Филипс, госпожо Дуган. — Мъжът внезапно я пусна.

Тя разтри слепоочията си и вдигна поглед.

— Не ме интересува кой сте. Защо не ни оставите на мира? „Без коментар“ означава без коментар, не разбирате ли?

— За какъв ме мислите? — Той я погледна озадачен.

— Вие сте от „Тайм“ или „Пийпъл“ — промърмори тя, — или „Спортс илюстрейтид“. — Докато изброяваше имената на списанията, тя отново видя тълпите настойчиви репортери и продължи решително: — Искате да знаете разказа на близките... Какво точно се е случило с Ричард Дуган и защо, как се чувствам аз и всички останали подробности. Къде е проклетата ви камера, пропускайте важни кадри? Опечалената вдовица, обляна в сълзи. Нали за това сте дошли?

— Не. — Той поклати глава и се намръщи. — Не съвсем...

— Не съвсем? Тогава какво ще кажете за една снимка в планината, там, където загина? Или на гроба му? Всички отиват там, когато не желаем да разговаряме с тях. Дори мога да ви покажа пътя.

Би сторила всичко само да го принуди да излезе от къщата. Да се освободи от притеглянето на тези тъмни очи. Тя тръсна глава и се огледа за шахматните фигури, които все още лежаха разпръснати по килима.

— Познавах съпруга ви, госпожо Дуган — промълви тихо той. — Играл съм един-два пъти срещу него.

Шокът от думите му накара ръцете ѝ да се разтреперят, сякаш електрическа искра премина през дланите ѝ.

— Напуснете веднага този дом — каза тя, без да вдигне поглед.

— Не съм репортер. — В гласа му се появи нотка на раздразнение. — Аз самият съм grosмайстор по шах, имам коефициент 2520, ако това означава нещо за вас.

Кофи избухна в истеричен смях. Той смяташе, че това оправя нещата? Искрено развеселена, тя вдигна поглед, за да разбере дали и той е осъзнал комичността на ситуацията, но си даде сметка, че е невъзможно.

Това само го превръщаше в друг тип враг. Той не беше от аутсайдерите, които търсеха нечия скръб, за да я предадат на публиката, жадна за живота на знаменитостите.

Той беше вътрешен човек... От елита на шахматния свят. Още един от фанатиците, които примамваха Ричард в техния тъмен, притегателен свят на борба и надмощие. Смърт върху бойно поле от бели и черни квадрати.

— Вървете си, господин Филипс. Не желая да разговарям с вас.

Филипс взе кутията и започна да подрежда фигурите по местата им. Кофи въздъхна с облекчение. Явно си тръгваше.

— Разговарях с бащата на Ричард — рече той.

— Никога не съм се срещала с него — сви рамене тя. Нито пък бе имала желание за това. Ако някой бе виновен за смъртта на Ричард... Джон Дуган дори не си беше направил труда да дойде на погребението.

— Знам, че не сте се виждали. — Филипс погали подредените фигурки. — Вие бяхте за Ричард олицетворение на друг свят. Светът на шаха... и вие.

Да, той беше абсолютно прав, но Кофи нямаше намерение да обсъжда този въпрос с непознати. Това означаваше да открие душата си пред него. Да издържи погледа му, който се плъзгаше по лицето ѝ като нежни търсещи пръсти. Да го почувства как прониква в очите ѝ. Но Кофи имаше твърде много тайни, за да позволи това присъствие.

Дишането ѝ се учести и тя извърна поглед. Откри още една фигура на края на килима. Вдигна я. Беше белият цар, но малкият кръст от слонова кост се беше отчупил. Точно върху него беше паднала преди малко.

— Толкова ли мразиш шаха? — внезапно сви устни той и взе счупената фигура от ръцете ѝ с рязко движение, което нямаше нищо

общо с предишната нежност. — Така ли сте постъпили със съпруга си, Кетрин Дуган? Принудили сте го да избира между вас и играта, която е обичал?

Не, не беше така. Какъвто и избор да беше направил Ричард, той беше изцяло негов. Дори да беше искала да има такова влияние над съпруга си, той не би го позволил. Той никога не я допусна близо до себе си. Но за да обясни това, тя трябваше да разкаже всичко, трябваше да открие раните си пред този мъж.

— Кой... Кой сте вие да съдите? — прошепна тя. Гласът ѝ бе изпълнен с напрежение от усилието, с което излизаха думите.

— Аз съм...

Долу, в хола, входната врата се отвори с трясък и ги накара да подскочат. Загрижена за декоративното стъкло пано на вратата, Кофи потрепери отново и се обърна по посока на звука. Висок женски вик и бурен мъжки смях последваха трясъка, а след това се чу тропота на тежките им ботуши нагоре по стълбите. Младоженците, дошли тук на меден месец, се прибираха в стаята си.

— Хей, скъпа! — провикна се Сам Дейли от хола. — Искаш ли да пием чай?

Дженифър Дейли изчурулика нещо в отговор, ала Кофи не можа да я разбере.

— Добре — отвърна Сам и с тежки стъпки се запъти към кухнята.

— Трябва да обслужа гостите, господин Филипс — изправи се с въздишка Кофи. — Ще намерите ли сам изхода?

Устните му се извиха в мрачна усмивка.

— Разбира се. — Той сложи царя на мястото му и тъкмо се канеше да затвори кутията, когато спря и се загледа във фигурите. Кофи се намръщи. Сега пък какво гледаше? Но преди да разбере, той я изненада с широка усмивка и затвори кутията.

— Има ли някой тук? — почука се на вратата.

— Идвам, Сам — отвърна Кофи.

Докато се суетеше из кухнята, Кофи напрегнато се слушваше. Тя нарязва плодовия кейк с бренди, специалитет на малкия хотел, и тогава чу хлопването на външната врата. Затвори за миг очи, изпълнена с благодарност, и се стресна от свирването на чайника, който съобщаваше, че водата за чая е готова.

Докато наливаше чая в каната, тя прехапа устни. Скоро трябваше да се качи при Джефи. Колко ли време беше останал горе сам? Разговорът с Филипс може да е продължил няколко минути, а може би и повече. Имаше нещо толкова обезпокояващо, така замайващо в тъмните му очи, че времето, прекарано с него, не можеше да се измери по обичайния начин.

Срещата им бе доста необикновена. Пулсът ѝ все още бясно удряше в слепоочията.

Все още не знам какво иска той, осъзна внезапно тя. Толкова бързах да го отпратя, че дори не попитах. Няма значение. След подобно посрещане, той едва ли ще се върне отново. Сега трябваше да се поправи бедата, която беше причинил. Очите ѝ потъмняха. Джефи не беше играл шах от три години, от смъртта на баща си. И въпреки това, с помощта на Филипс, очевидно си беше припомнил всичко само за час или два игра.

Тя потрепери и чашките върху таблата звъннаха. Правилата на шаха не бяха лесни. Всяка фигура имаше собствен начин на движение и атака. Повечето седемгодишни деца не можеха въобще да водят играта, а Джефи се научи да играе на четири. Защото той не беше обикновено дете. В това беше целият проблем.

И аз почти бях успяла да забравя това, каза горчиво тя на отсъстващия Филипс. Докато вие не се появихте.

— Кофи? — Сам Дейли надникна през вратата. — Чудех се... — Той пристъпи смутено от крак на крак. — Ще имаш ли нещо против да вземем таблата с нас в леглото... — Произнесъл думата, младежът внезапно се изчерви и понечи да си тръгне, но се обърна и довърши припряно: — В нашата стая?

Тя с усилие потисна усмивката си.

— Нямам нищо против. — Кофи си помисли със съжаление за бялата бродирана покривка на леглото. Щеше да проличи всяка капка разлят чай... Но за какво бяха медените месеци в крайна сметка? Тя изчака Сам да се оттегли и тръгна към стаята на Джефи.

Джефи... Тя погледна през гравираното стъкло на входната врата по посока на паркинга. Филипс отдавна трябваше да си е отишъл, разбира се, но...

Но той беше там. Кофи пристъпи напред.

Филипс се беше навел над отворения прозорец на колата на Морийн Дуган. Майката на Ричард се усмихваше и кимаше на всяка негова дума. Явно добре се разбираха.

Без да може да свали очи от тях, Кофи посегна пипнешком към бравата. Първо върна спомените на Джефи за шаха, а сега очароваше Морийн. Какво точно искаше този мъж, все пак? Трябва да разбере.

Но когато отвори и излезе, той вече се отдръпваше от колата. С весело махване на ръка Морийн потегли и зави покрай къщата. Щеше да внесе зеленчуците през вратата на гаража направо в кухнята. Кофи спря за момент. Все още разтърсена от последния им разговор, нямаше никакво желание да се изправя отново срещу Филипс. Морийн вероятно беше научила какво иска той. Щеше да попита нея. Вероятно бе дошъл тук, воден от обикновено любопитство.

Докато тя се двоумеше, Филипс прекоси паркинга и приближи до бляскаво черно порше. Колата съвсем точно отговаряше на арогантността и изисканата външност на този мъж. Ръката ѝ пусна бравата. Той си тръгваше. Толкова по-добре. Защо да го спира?

И точно тогава, той се обърна към къщата. Кофи отстъпи назад, но той не погледна към нея. Додж Филипс вдигна ръка за поздрав и я размаха към някого на горния етаж. Все още усмихнат, се вмъкна в колата си.

И внезапно тя разбра. Той махаше на Джефи. Момчето вероятно се беше качило на таванския прозорец и гледаше като кученце, изоставено от господаря си.

Обля я вълна от истински ужас. Филипс беше отворил кутията на Пандора и бе събудил отново влечението на Джефи към шаха. Ами ако тя не успее да я затвори отново? Кофи дръпна силно вратата и полетя към предните стъпала. Филипс изкара колата от паркинга на заден ход. Когато спря и се приготви да потегли, тя заудря по страничния прозорец.

Филипс извърна глава към нея. Изключи от скорост, след това натисна бутона и прозорецът леко се плъзна надолу.

— Какво има, госпожо Дуган?

Страхът за Джефи беше сграбчил душата ѝ и тя едва намери думи:

— С-стойте настрана от сина ми! — заекна тя. — Чувате ли?

— Чувам ви, но ще ми бъде трудно да изпълня желанието ви. Майката на Ричард ме покани да се отбия утре на обяд. — Той хвърли поглед към хотела. — Разбрах, че тя притежава къщата?

— Точно така. Но разберете и друго, господин Филипс. Може би не мога да ви спра да идвате тук. — Въпреки че щеше да се опита, господ й е свидетел, щеше да опита! — Но няма да разговаряте със сина ми. Няма да играете шах с него... Никога.

— Твърде късно... Кофи. — Той изпитателно се взираше в очите й. — Не вижда ли! Шахът е в кръвта му. Опитвайте се да заключите този талант вътре в него и Джеф ще избухне, ако не го освободи.

„Кофи“? Той я нарече „Кофи“?! Само най-близките й приятели се обръщаха към нея по този начин. Този непознат изказваше на глас най-тежките й страхове и го правеше с усмивка.

— Кой сте вие? — задъха се тя. — За какъв се мислите, та си позволявате да нахлувате по този начин в нашия живот?

— Хубава госпожо... — Усмивката му загуби топлината си. — Аз съм биограф на вашия съпруг. Сега отдръпнете ръката си.

Биограф на Ричард? Очите на Кофи се разшириха от изумление, когато поршето излезе с ръмжене от паркинга. Но досега никой не беше писал биография на Ричард Дуган! Колата на Филипс се насочи надолу по хълма, към долината, профуча през тесния дървен мост над реката и изчезна зад тъмните борове, погълната от здрача.

А дали нямаше предвид... Сърцето й замря и тя вдигна ръка към гърдите си. Дали не възнамеряваше сега да напише биография на Ричард?

— О, не — прошепна тя. — Не мога да позволя, Додж Филипс!

Тя се завъртя на пети и пое към къщата, като едва сега се сети да погледне нагоре. На таванския прозорец на стаята на Джефи не се виждаше никой, но пердетата все още се полюляваха.

ВТОРА ГЛАВА

— Джефи? — Кофи почука лекичко на спалнята му. Не чу отговор и бавно отвори вратата. — Джефъмс?

Малката стая тънеше в мрак. Четири квадрата със сребристосиви рамки очертаваха прозореца, през който момчето беше наблюдавало Филипс. Единственото светло петно в помещението беше светлорусата глава на Джефи, легнал със заровено във възглавницата лице.

— Хей, дребосъче! — Тя седна до него, сложи ръка на слабичките му раменца и почувства напрежението в тялото му. Плачеше ли, или й се сърдеше? А вероятно и двете? Раменете му не потръпваха, значи беше сърдит. Тя въздъхна с облекчение. По-лесно и беше да понесе гнева му, отколкото болката. Тя разтри гръбчето му с длан, но той не се отпусна.

Какво да му каже? Как да му обясни, без да разкрие твърде много факти? Въпреки че беше надраснал периода, през който шеговито го наричаха Джефи, защото, той все още обичаше да задава този въпрос. А тя не искаше да навлиза в нови „защо“.

— Качил си се с обувките на леглото, младежо.

— Не ме интересува — приглушено измърмори момчето.

— Нека ги свалим, а? — Не получи съгласието му, но все пак ги събу. Докато повдигаше с ръка глезените му, тя си спомни, че до неотдавна успяваше да обхване единия с палец и показалец. Колко бързо растеше.

Пусна обувките до леглото и отново разтри гръбчето на момчето.

— Започна ли да пишеш домашното, Джефи?

Той измърмори нещо неразбираемо и се дръпна.

Но отговорът стана ясен, когато погледна към бюрото му и видя, че е празно. Кофи въздъхна.

— Не можем да отидем на кино, преди да си свършил.

— Не ме интересува!

Кофи не поощряваше сръдните, но в този случай като че ли беше най-добре да не му обръща внимание.

— Чуй сега, младежо — каза тя твърдо.

— Ти не ме чу — обърна се той към нея, после отново зарови глава във възглавницата, за да заглуши риданието си.

— Да, прав си. — Внезапно тя се почувства виновна. — Имаше ли да ми кажеш нещо?

— Аз победих!

Ушите ѝ отказаха да възприемат изръмжаването. Разумът отхвърли чутото. И след като тя не отговори, Джефи се завъртя на една страна.

— Аз победих в първата игра — каза той ясно.

Дълбоко в стомаха я прониза смразяващ страх. Колко игри бяха изиграли? Наистина ли Джефи беше спечелил, или Филипс го беше оставил да победи? Това не беше важно. Значение имаше само ликуването в гласа на сина ѝ.

— И щях да спечеля пак, ако ти не ме беше спряла — увери я той, ала тонът го издаде. Момчето съзнаваше, че лъже. Все още беше във възраст, когато смяташе, че е достатъчно да каже нещо уверено, и то ще се превърне в истина.

— Джефи, чуй ме добре. — Тя го обърна към себе си. — Аз... не искам... да играеш тази игра. Разбираш ли? Няма да играеш повече тази игра. Никога.

— Казва се шах — предизвикателно рече Джефи.

Боже мой, той вече знаеше името ѝ! А така можеше да попита за нея в училище, в магазина за играчки... Опита се да спечели време, за да събере мислите си и се наведе да запали нощната лампа.

— Няма значение как се казва, не искам да я играеш. Ясно ли е?

— Защо? — Момчето издаде напред долната си устна и пресилено се намръщи.

— Защото аз така казвам! — Тя не употребяваше често тези думи. Мразеше ги от дете и винаги ѝ се искаше да се надсмее над себе си, когато беше принудена да ги използва. Но не и тази вечер. В този момент нямаше нищо смешно. — И не искам... да виждаш отново този човек. Разбра ли?

— Той се казва Додж.

— Не ме интересува името му, не желая да разговарям с непознати.

— Но той е познавал татко.

Кофи понечи да възрази, но я завладя чувство за вина. Наистина ли Ричард му е липсвал толкова силно, че може да бъде очарован от всеки, който го е познавал? Беше положила неимоверни усилия, за да запази равновесие между любопитството на Джефи и необходимостта да скрие някои факти. Мислеше, че е постигнала добър компромис. Из цялата къща имаше снимки на Ричард, Кофи винаги отговаряше на въпросите на сина си, свързани със съпруга ѝ.

Но той никога не беше разпитвал какъв е бил Ричард или защо е загинал. Беше се надявала, че ще минат години, преди момчето да зададе тези трудни въпроси. И ако Филипс не се бе появил...

— Няма значение... — отвърна тя, затруднена от логиката на детето. — Може и да е познавал баща ти, но аз никога не съм го виждала. Така че никакви игри с него. Ясно ли е?

Златистите мигли се спуснаха над сините му очи и той се нацупи още повече. Кофи потисна въздишката си. Той беше жизнерадостно, послушно дете, но когато проявяваше упоритост... Тя докосна чипото му носле.

— Надявам се, че си разбрал — повтори повече с авторитет, отколкото с вътрешна убеденост.

С все още затворени очи, той сбърчи нос и махна ръката ѝ. Тя не знаеше какво да каже и се загледа в него. Все още беше облечен с фланелата и джинсите от училище. Отново беше изгубил копче, този път от ръкава. Тя често се шегуваше с Чудовището, което подскача непрекъснато след него и прави колекция от копчетата му.

— Какво държиш, дребосъче? — попита Кофи, като забеляза свитото юмруче.

— Нищо... — измънка той и пхна ръка под възглавницата.

В друг случай не би обърнала внимание. Едно дете има нужда от своите тайни, особено ако е момче и живее сред жени. Но тази вечер, водена от някакъв инстинкт, тя настоя:

— Дай да видя, Джефи. — Опита се да го окуражи с усмивка. — Хайде, покажи ми.

Той извади ръката си. Малките пръстчета се разтвориха и се показа шахматна фигурка. Черният цар.

Сърцето ѝ замря, а след това бясно заби. Тя си спомни Филипс и внезапната му усмивка, когато погледна към събраните фигури, преди да затвори кутията. Той беше разбрал, че царят липсва и не беше казал

нищо. Той искаше Джефи да го задържи! Ушите ѝ забучаха, но се опита да овладее гласа си.

— Дай ми го, Джефи.

Пръстите му се свиха и царят изчезна.

— Той е мой — заяви момчето, сякаш защитаваше живота си, а не парче слонова кост.

— На господин Филипс е и той ще го поиска. — Но всъщност той не го искаше. Бе дал своя ужасен подарък на детето ѝ, и то под носа ѝ. — Дай ми го и аз ще се постарая да го получи. — Не можеше да направи компромис по този въпрос. Не можеше да му позволи да го задържи и да го съзерцава, както правеше Ричард със своите шахматни фигури. Тя взе момчето на ръце и го вдигна от леглото. Вече не го носеше лесно, но уплашен, в този момент Джефи беше лек като перце. — Сега ще го приберем.

— Не! — Той се изви назад и опита да се освободи, но Кофи не му обърна внимание, излезе в коридора и го понесе към своята стая. Огледа се и се насочи към големия скрин от сребрист клен.

— Ще го приберем на сигурно място в чекмеджето, докато го върнем. Така добре ли е?

— Не! Пусни ме.

— Не и преди да си го оставил там. Хайде, сложи го. — Тя се подпря с лакът на скрина и решително погледна сина си. Щеше да стои тук, докато гърбът ѝ издържи.

Той вероятно разбра, защото лицето му се сгърчи, почервения, а устните му се разтрепериха.

— Ще бъде на безопасно място — успокои го тя. Най-вече далеч от теб, помисли си. — Сложи го върху дантелата. — По страните му започнаха да се стичат съли. — Не можеш да го задържиш, дребосъче. Господин Филипс... Додж ще си го поиска. Точно така, моето добро момче — каза нежно тя, когато Джефи го пусна върху камизолата ѝ. За момент и двамата останаха загледи в неподвижната елегантна фигура, открояваща се върху ефирната бяла дантела. В съзнанието на Кофи изплува осветеното от огъня лице на Филипс. Кожата на китките ѝ, където бе хванал ръцете ѝ, пламна. Тя приклепна и пусна Джефи да стъпи на пода. Посегна да го прегърне, но той се отдръпна. Кофи остана до скрина със свито от болка сърце, когато момчето избяга и затвори с трясък вратата на своята стая.

Остана заслушана за миг и макар да не можеше да го чуе, бе сигурна, че все още плаче. Прехапа устни и се обърна към скрина.

— По дяволите! — прошепна, втрещена в черния цар. Затвори чекмеджето и той изчезна от погледа ѝ. Ала нито тя, нито Джефи успяха да го прогонят от мислите си.

Обикновено Кофи печеше хляб в петък, за да ухае къщата за гостите в края на седмицата. Но тази вечер имаше нужда от отдушник за тревогата си. Тя изсипа последната доза бяло брашно върху тестото и продължи да го разбърква, докато престана да залепва по стените на съда.

— Не виждам никаква полза да се срещаме с него — обърна се тя към Морийн.

— Може и да е така, Кофи. — Майката на Ричард престана да подрежда чиниите от вечерята в миялната машина. — Но с какво ще навреди?

Филипс криеше толкова много опасности, че Кофи занемя, когато се опита да ги подреди. Той представляваше опасност за Джефи и по някакъв начин, който по-скоро усещаше, но не можеше да обясни, той заплашваше и нея.

— Той иска да се намеси в живота ни, Морийн. Защо трябва да насърчаваме неговото любопитство?

— Той е изключително приятен човек. — Морийн затвори машината.

— Разбира се! Хората винаги са приятни, когато искат нещо. — Кофи посипа ръцете си с брашно и извади тестото от купата.

— Е, щом иска нещо от мен, значи има какво да предложи в замяна — троснато отвърна Морийн. — Познавал е Ричард. И иска да разговаряме за него.

„А ти дори това не правиш.“ Неизреченото обвинение се изправи като стена помежду им. Кофи пламна от срам и сведе поглед. Морийн беше права, Кофи не обичаше да говори за Ричард. Спомените за него бяха свързани с чувство за вина. Когато отвореше вратата към тях, сякаш я засипваше лавина от угризения. Всичко, което трябваше да е направила, би могла да направи или би могла да се опита да направи. И макар да съзнаваше, че е сторила всичко, което е било по силите ѝ за

Ричард, не можеше да почувства същото и със сърцето си. Винаги се появяваше разяждащата болка, че е пропуснала нещо... Че не е успяла да стигне до ключа към неговото сърце, към мислите му или неговото щастие... И за да заглуши болката, тя предпочиташе да държи тази врата затворена.

Как бих се чувствала аз, ако бях загубила Джефи и никой не ми позволяваше да говоря за него, запита се тя.

— Съжалявам — промърмори Кофи и вдигна поглед. — Но... — Трябваше да мисли за Джефи. Не беше успяла да спаси Ричард, но Джефи все още беше тук. И този път тя ще победи тази игра, каквото и дай струва.

— Ненавиждам репортерите не по-малко от теб — напомни ѝ Морийн. — Но биографията на Ричард не е статия за списание, което изхвърляш на следващия ден... Знаеш ли, понякога си мисля, че хората ще забравят Ричард...

— О, Морийн, никой няма да забрави Ричард, никога. Той остави следа след себе си. Партиите му ще бъдат изучавани години наред.

— Партиите, да. Но дали някой ще си спомня човека? — попита тихо Морийн.

Измъченият, преуморен, безжалостен мъж, който беше неин съпруг? Далечният, но любим син на Морийн? Дали той беше човекът, когото другите имаха нужда да помнят и познават? Кой друг, освен най-близките му, се интересуваше от Ричард не като шахматист, а като човек? Разбира се, това щеше да направи биографията по-увлекателна, но...

— Морийн, аз трябва да мисля за своя син — поклати глава тя. — Не виждам какво може да даде на Джефи подобна книга. Бих предпочела той да придобие представа за Ричард от теб и мен, а не от интерпретациите на непознати.

— Кофи, знаеш, че не можеш вечно да пазиш Джефи от шаха. Един ден той ще иска да знае всичко за баща си. Всичко за играта.

— Но не и в годините, когато израства! — извика гневно Кофи. — Казвала съм ти. Ако бъде обхванат от манията на тази възраст... — В съзнанието ѝ изплуваха снимки от семейния албум на Морийн, скрит на тавана. Ричард на осем години — на неговия първи турнир, навъсен над шахматната дъска. Ричард на девет — сред група възрастни, втренчени в неговата дъска, докато мъжът, с когото играе,

си гризе ноктите. На десет — със сериозно изражение той държи трофей, голям колкото него. В албума нямаше нито една снимка, на която Ричард да се усмихва. Нито една. — Морийн, ще направя всичко, което е по силите ми, за да расте Джефи нормално и за да го запазя далече от тази ужасна игра. Ако това означава да те оставя, да оставя града... — Да избяга от този проклет, любопитен Филипс...

Морийн скръсти ръце и вирна брадичка.

— Продължавай — произнесе отчетливо тя. — Отведи внука ми от единствения му дом! Отрежи корените му, отхвърли приятелите му, остави ме сама да се справям с тази къща...

Двете жени се гледаха гневно. Сълзи заблестяха в очите на Морийн и Кофи изпита съчувствие към възрастната жена. С побелялата си коса и предизвикателна стойка, Морийн приличаше на заселник от преди триста години, изправил се да брани своя дом от индианските племена. Кофи се усмихна, развеселена от появилата се в съзнанието ѝ картина.

— Играеш нечестно — рече тя. Работата в хотела беше много, дори за двете. Морийн нямаше да се справи сама. — А сега ще ми кажеш, че си над шейсет и сутрин те болят ставите.

— Да, така е — призна неохотно Морийн.

— Знаеш, че няма да те напуснем — каза Кофи. — Не само защото това е домът на Джефи, а защото ти го направи и мой дом. Не мога да забравя това, Морийн. Никога. Но... — Тя замълча, когато вратата към хола се отвори.

— Гладен съм. — Джефи се появи по пижама, разрошен.

— И аз така си помислих — обади се Морийн.

Не беше слизал за вечеря и Кофи не позволи на баба му да занесе храна в стаята. Изглежда, празният стомах беше победил гордостта му.

— Сандвич с шунка и домати? — предложи Морийн.

Джеф се замисли, но стомахът му изкъркори високо и реши въпроса. Той кимна сковано и Кофи се закашля, за да прикрие смеха си.

— Можеш да го изядеш пред камината, нали?

Запазвайки достойнство, Джефи кимна и се запъти към хола. Веднага щом вратата се затвори след него, двете жени избухнаха в смях.

— Извинявай — рече Кофи. — Не бях на себе си.

Бе глупаво да смята, че може да забрани нещо на жена със силен характер като Морийн. Тя би могла и планина да премести, ако реши. Нейната гордост и упоритост се бяха предали на Ричард, а от него — на детето в съседната стая.

— Ще се постарая да го отпратя, преди Джефи да се върне от училище — увери я Морийн.

— Благодаря ти, но има още нещо. Ричард беше твой син и, разбира се, можеш да говориш за него колкото искаш. Но Джефи е мое дете и аз не желая той да фигурира в тази биография. Ще ми обещаеш ли да не обсъждате Джефи... и мен... с Филипс? — Вероятно ограничаването на материала за книгата му ще успее да го разколебае.

— Държиш се глупаво — изсумтя Морийн.

— Сигурно е така — отвърна безизразно Кофи.

А за следващия ден по обяд смяташе да изчезне като дим. За нищо на света не желаше да се срещне отново с господин Додж Филипс.

Но на следващата сутрин Кофи откри, че дори да го избягва, той отново обръщаше нейния свят с главата надолу. Черният цар беше изчезнал! Изтръска камизолата, сякаш фигурката можеше да се скрие някъде под нея през нощта. Но царя го нямаше.

— Джефи! — прошепна недоверчиво тя. Той никога не постъпваше така.

Кофи затвори чекмеджето с вцепенени пръсти и опита да подреди мислите си. Филипс беше виновен. Тя нямаше и миг покой, откакто се бе появил в града. А онзи сън снощи? Събуди се с разтуптяно сърце. Не си спомняше много, само тъмните, проблясващи на светлината на огъня очи, които се приближаваха все повече и повече към нея, докато я превзеха напълно. Сънят, а сега и това. Той беше виновен.

Прекося коридора към стаята на сина си, но спря пред вратата и промени решението си. Няма да претърсва стаята му. Ще поиска фигурката лично от него, когато се върне. Излезе на верандата и взе ски обувките.

Петнайсетина километра в дълбокия сняг винаги вършеха чудеса с тревогите на Кофи. Денят беше студен и ясен, въздухът — наситен с

аромат на бор. От утре склоновете щяха да гъмжат от скиори, дошли за уикенда, но в петък планината бе само нейна.

Когато се върна в хотела, опасенията ѝ се бяха стопили. Планината винаги смаляваше създадените от човека проблеми до техния действителен размер. А тя беше направила от къртичината цяла планина.

Беше сънувала Филипс... И какво от това? След три години самота би било необичайно да не сънува след такава експлозивна среща с привлекателен мъж.

И страховете ѝ за Джефи бяха преувеличени. Филипс каза, че ще пише книга, но това не означаваше, че тя ще бъде написана. Кофи бе забелязала, че едва ли не всеки трети от хората, с които бе разговаряла, възнамеряваше да напише книга. Но кой знае защо повечето така и не стигаха до нея.

А Филипс не приличаше на сериозен писател. Всички тези разговори за биографията бяха по-скоро повод или извинение, за да се докосне до шахматния гений. Морийн вероятно вече е задоволила неговото любопитство. Кофи ще му изпрати шахматната фигура по пощата и скоро, дано бъде много скоро, Джефи ще забрави всичко. Животът отново ще потече нормално. Така ще бъде, обеща си тя, докато събуваше ските под верандата. Каквото и да ѝ струва.

Морийн седеше на любимия си стол пред огъня и съшиваше юрган от разноцветни парчета плат.

— Той отиде ли си? — попита без предисловие Кофи.

— Преди около час. — Морийн я изгледа изпитателно и отново се върна към заниманието си.

— Добре. — Лицето на Кофи засия от задоволство. — Взе ли му адреса? — Погледна часовника и се намръщи. Къде ли е Джефи?

— Каза, че ще ти съобщи веднага щом намери свободна хижа — рече Морийн.

— Да намери хижа? Тук в Джаксън? — Кофи се отпусна като покосена на дивана.

— Да, възнамерява да остане за проучванията си по книгата и каза, че следобед ще се отбие при Елза Уорнър.

— О, не. — Не е възможно. Малката дървена вила на Уорнър беше само на половин километър надолу по хълма, съвсем близо до пътя към града. Джефи минаваше със ските покрай нея почти всеки

ден. А сега ще се отбива по всяко време. — Не може да го направи! — Тя се втурна към телефона. Елза Уорнър ѝ беше приятелка.

— Не виждам защо да не може — възрази Морийн.

Кофи стисна зъби и набра номера. Никой не отговаряше. Тя се насочи към вратата.

— Ще се справиш ли сама през следващия час? Първите гости за уикенда ще започнат да пристигат всеки момент.

— Предполагам, че ще се справя — отвърна сухо Морийн. — Но не мисля, че ще успееш да промениш решението на този мъж.

ТРЕТА ГЛАВА

Дървената вила на Уорнър беше разположена в планината на трийсетина метра от пътя за Джаксън. Кофи отби по неотъпкания частен път, който криволичеше между високите борове и стигаше до верандата на вилата. До задната ѝ част можеше да се стигне и по главния път, но както обикновено се случваше в Джаксън, той беше твърде заобиколен. А тя нямаше време за губене.

Докато се изкачваше по стръмния склон, тя разсеяно забеляза, че някой беше минал по същия път преди нея. Най-вероятно някой турист на разходка. Тя премигна заслепена, когато от студената мрачна гора излезе на огряната от слънчевата светлина поляна, засадена с ниски коледни елхички. Семейство Уорнър бяха поразредили гората, за да открият изглед към хижата. Тя вдъхна с наслада аромата и продължи нагоре.

Вдигна поглед и видя тънка струйка дим да се вие над комина от груби камъни. О, не! При вида на вече заетата хижа сърцето ѝ заби учестено. Някой беше почистил снега от дървените стъпала, които водеха към верандата. Кофи свали ските. От долното стъпало до натрупаните под стряхата дърва имаше утъпкана пътека. Следите бяха от доста големи обувки. Младата жена застина, когато очите ѝ се опряха върху по-малък отпечатък, вляво от останалите. Твърде малък, вероятно от обувки на дете. Тя се втурна по стълбите.

Чифт къси ски без вакса стояха облежани до парапета, а до тях бяха щеките на Джефи, на които бе нарисован котаракът Гарфийлд.

Ноктите ѝ се забиха в дланите. Кофи спря и опита да се пребори с първия импулс да грабне сина си и да го спаси от бедата.

Запази хладнокръвие, повтаряше отчаяно тя и поемаше дълбоко въздух. Спокойно! Сепна се, когато над нея се отвори врата. Чуха се стъпки.

— Още само един наръч дърва — прозвуча дрезгавият глас на Филипс.

— Този път ще донесе пет трупчета — заяви Джефи.

— Не са необходими толкова много, приятел. Кофата е почти пълна. Вземи две-три. Ти беше истински... — Филипс замълча. Бе спрял на горното стъпало с ръце, опрени на перилата. — Добър ден, госпожо Дуган — рече той безизразно.

Спокойно, каза си отново Кофи. Изкачи стъпалата с предпазливостта на катерач, който прекосява леден мост над бездънна пропаст, без нито за миг да свали поглед от мъжа.

Тъмните му очи леко се присвиха и той отстъпи назад. Машинално прегърна детето зад себе си, за да не го настъпи. При това движение, сърцето на Кофи се преобърна. Може би защото ръката му остана на раменете на Джефи с почти собственически жест.

„Не, не можеш да го имаш. Вече загубих Ричард заради шаха. За нищо на света няма да загубя и Джефи.“

Момчето я видя и явно изпита чувство на вина. Значи Джефи помнеше какво му бе казала снощи. Кофи се запита кога за последен път синът ѝ не се беше подчинил на пряка заповед. Толкова ли бе силно увлечението му по шаха? Или причината бе в мъжкото приятелство? Но Джефи никога не вървеше подир Питър Брандфорд, когато той се отбиваше в „Поточето на советите“.

— Джефи — тя с усилие успя да се овладее и гласът ѝ прозвуча спокойно, — какво правиш тук?

— Ами... — Бузите на Джефи поруменияха и той погледна крадешком мъжа до себе си. — Аз...

Филипс го потупа по рамото. Погледна Кофи и скръсти ръце. Лицето му се изопна.

— Върнах му царя — промърмори Джефи. Вдигна отново очи към Филипс, а след това също скръсти ръце. — На Додж му трябва, за да играе шах — добави с нараснала увереност.

Изведнъж тя се почувства изоставена. Синът ѝ повтаряше жестовите на този... този непознат. И тя не бе допусната до тях. Двамата се съюзиха, мъжката безразсъдност срещу женската загриженост.

— Е, след като вече си го върнал, можем да се прибираме вкъщи, тъй като с баба ти имаме нужда от теб — отвърна тя и се учуди колко нормално звучи гласът ѝ. — Трябва да се запали огънят във всекидневната, а баба ти иска да ѝ помогнеш в кухнята. — По-късно щеше да помисли как да му се скара за неподчинението, а може би

беше по-разумно да не обръща внимание на случилото се. Сега трябва да отведе сина си оттук. — Хайде, тръгвай, Джефи, и кажи на баба, че се връщам след минута. Ще поговоря с господин Филипс.

Джефи понечи да възрази, но се отказа. Молбата бе съвсем правдоподобна. Кофи и Морийн го бяха възпитали така, че да се чувства пълноценен член на семейството от мига, в който проходи. А през последната година беше истинска подкрепа за тях. Той знаеше, че имат нужда от него. Въпреки това очите му потъмняха и той отново погледна своя висок приятел.

Ако се беше надявал, че Филипс ще отмени тръгването му, остана разочарован. Мъжът се усмихна и леко го потупа по гърба.

— Ще се радвам да те видя отново, Джеф.

Без да обръща внимание на мъжа до себе си, Кофи проследи с поглед как синът ѝ слезе по стълбите, сложи ските и се спусна по хълма, без да погледне назад.

Когато се изгуби от поглед, тя не се сдържа и се обърна към Филипс, а косата ѝ се разпиля по раменете.

— Казах да стоиш настрана от сина ми!

Мъжът само сви рамене. Скованото му движение внезапно я накара да забележи необичайно силния тен на голите мускулисти ръце, открити под навитите ръкави на червената фланела.

— Да, наистина — съгласи се той и се насочи към плъзгащата се стъклена врата. — Навън е доста студено.

Да не смяташе, че ще завършат разговора по този начин? Изненадана, тя тръгна след него. Затръшна вратата зад себе си и се огледа.

Долният етаж на хижата, алпийски тип, беше просторен и светъл. От всекидневната се откриваше панорамен изглед към верандата и южния склон на планината. Високият таван засилваше чувството за простор, а огънят зад стъклената вратичка на камината придаваше уют на стаята. Филипс бе в малката, но добре подредена, кухня и тъкмо намаляваше пламъка под врящия чайник.

— Не можеш да наемеш това място! — Кофи навъсено се облегна на плота.

— Вече го наех — усмихна се той.

— Елза Уорнър е моя приятелка — заплашително заяви Кофи.

— Добре. Не ѝ създавай неприятности тогава. Тя вече прие парите ми и не може да ме изгони, дори да иска. А тя не го иска. — Той постави две чаши на плотта. — Горещ шоколад или кафе, Кофи?

— Кой ти каза името ми? Морийн ли?

— Съпругът ти. — Шокът, изписан на лицето ѝ, не убягна от тъмните му проникателни очи. — В Берлин. Бяхме седнали на кафе.

Сълзи изпълниха очите ѝ и Кофи се загледа през прозореца към планината. Кой знае защо никога не си беше представяла, че Ричард е споменал на някого за нея. Винаги бе приемала, че не съществува за него, когато е на турнир. Зад себе си чу шума от машинката за кафе, а след това долови и аромата на еспресото.

— Искан горещ шоколад — заядливо рече тя.

— Следващия път го поръчай по-рано — засмя се мъжът. Заобиколи плотта и приближи до камината. Кофи не си направи труда да му каже, че няма да има следващ път.

— Откъде е разбрал Джефи, че ще бъдеш тук? — попита, докато Филипс беше с гръб към нея и слагаше още дърва.

— Предполагам, от Елза Уорнър. Тя се отбила в пощата и срещнала някого, който имал дете, което познавало друго, а то пък казало на Джеф. Нямахме и трийсет минути, откакто се настаних, и той се появи.

Значи Джефи не беше взел шахматната фигура със себе си на училище с намерението да я върне на Филипс. Нима не искаше да се разделя с нея?

— Не искам да се срещаш повече с Джефи.

— Градчето е малко. Трябва ли да се обръщам на другата страна, когато го срещна на улицата, Кофи? — подигравателно подхвърли той. — Знам какво имаш предвид, но защо? Ако си толкова против шаха, как Джеф се е научил да играе?

Тя все още стоеше облегната на плотта. Да се изправи означаваше да застане твърде близо до него. А дори сега се чувстваше твърде уязвима от пронизващия му поглед. Кожата ѝ пламна от близостта му. Настръхна, когато очите му се плъзнаха по тялото ѝ.

— Ричард го научи. Джефи не е играл, откакто той загина.

— Но това е... — Лъчезарна усмивка огря лицето на Филипс. — Това е било преди три години. — Той учудено поклати глава. —

Забравил е някои правила, но след като му ги припомних, той продължи неудържимо. Това е сигурен знак.

— Знак за какво? — попита тя, въпреки че вече знаеше.

— За гениалност... Шахматен гений, това е.

Тя потрепери. И Ричард беше казал това веднъж, последния път, когато игра с Джефи. Спомняше си изражението му. Не издаваше задоволство, както при Филипс, а по-скоро... страх. Но дали беше страх за Джефи или страх от него, тя не разбра. Не посмя да попита. И той никога повече не игра със сина си, въпреки молбите на момчето. Това се случи само месец преди да потегли за планината Уошингтън. Тя потрепери силно.

— Студено ли ти е? — Филипс докосна ръката ѝ.

— Не! — Кофи се дръпна като опарена. Какво правеше тук, близо до този мъж? Имаше чувството, че е изминало страшно много време, докато си припомняше миналото. А единственото, което трябваше да си спомни, бе, че този мъж има намерение да пише за Ричард.

И какво ако той споменеше в своята книга, че синът на Ричард Дуган е показал същите признаци на гениалност като баща си? Колко време щеше да мине, преди някой да прочете и да разкаже на Джефи?

Можеше да си представи как синът ѝ сам чете книгата, когато е на десет години — той и сега вече четеше доста добре. Представяше си как той идва при нея с фанатичен пламък в очите и я пита дали действително е шахматен гений. Не, десет беше твърде рано. Ако можеше да го предпази докато стане на петнайсет... Но как би могла да го защити, когато този мъж е на две крачки от тях?

Кофи успя да дойде на себе си и когато погледите им се срещнаха, младата жена почувства как я обзема паника. Сънят ѝ отново се връщаше. Филипс беше твърде близо.

— Отдръпни се — сподавено прошепна тя.

Той повдигна вежди, но отстъпи крачка назад.

— Тръгваш ли си вече? Толкова скоро? — попита иронично.

— Помагам в хотела, а днес имат нужда от мен. Да, тръгвам. Но искам да ми обещаеш...

— Да се застрелям при първа възможност ли?

Съвсем близо беше до истината. Главата ѝ се замая и тя залитна към вратата. Пръстите ѝ се удариха силно в стъклото и Кофи простена

от болка.

— Какво толкова казах? — Ръцете му обхванаха раменете ѝ, а дъхът му погали ухото ѝ.

— Нищо! Само стой настрана от сина ми. Не желая да разговарям с него, нито да играете шах. — Тя понечи да се отдръпне, но мъжът не я пусна. Кофи затвори очи и се опита да потисне тръпката, предизвикана от докосването му... Пое дълбоко въздух. Виждаше неясните очертания на фигурата му, които се сливаха с нейния силует на стъклото пред тях.

— Наистина ли пишеш биография на Ричард?

— Да.

— Колко дълго ще останеш тук?

— Колкото е нужно, Кофи, за да събера необходимите факти. И ако тъй силно искаш да напусна града...

— Да? — Тя отвори вратата и студеният въздух облъхна лицето ѝ.

— ... трябва да ми сътрудничиш — отвърна тихо той и се отдръпна.

Кофи поклати глава и излезе. Не се обърна назад нито веднъж.

Около осем часа вечерта гостите вече бяха настанени по стаите си и голямата суматоха бе утихнала. Кофи остави подноса с празни чаши върху шкафа в кухнята и с въздишка изправи гръб. Морийн вдигна поглед от печката и се усмихна уморено.

— Къде е Джефи? — попита Кофи.

— В стаята си, предполагам. Вечерята ще бъде готова след десет минути.

— Ще се кача да го повикам. — Кофи тръгна към стълбището, но телефонът иззвъня и тя спря до бюрото на рецепцията. — Хотел „Поточето на совете“, добър вечер — произнесе машинално и погледна към вратата. Видя светлините на кола, която влизаше в техния паркинг.

— Кофи, Джо Харис е — отривисто каза собственикът на хотел „Синята патица“. — Току-що при мен пристигна млада двойка, а хотелът е пълен. Нямах ли свободна стая? С хубав изглед?

— Не и този уикенд, Джо. Остана малка стая с прозорче в задната част без баня. На половин цена е, но е много тясна. Даваме я само в краен случай.

— Не става за тях — със съжаление отвърна Харис. — Ще опитам в друг хотел.

Кофи тъкмо остави телефона и някой отвори външната врата. Млада блондинка държеше на ръце русокосо две-тригодишно момиче. Детенцето бе склонило глава на рамото на майката. Изглежда току-що се беше събудило и премигваше сънено. Жената се усмихна колебливо.

— Това е хотел „Поточето на совете“, нали? — рече с лек акцент.

— Да, заповядайте. — Кофи смутено се взря в съненото дете.

Със своето поовехтяло обзавеждане повечето хотели не бяха подходящи за гости с малки деца. „Поточето на совете“ не правеше изключение.

Блондинката пристъпи нерешително вътре. Обходи с поглед всекидневната, голямото стълбище и очите ѝ отново се спряха на Кофи.

Докато жената разглеждаше, Кофи хвърли поглед към паркинга. Изглежда непознатата бе сама с детето, тъй като отвън не чакаше никой.

— Бих искала стая за тази нощ — тихо рече новодошлата.

Сигурно е германка, предположи Кофи, или шведка. Но не прилича на скиорка, твърде закръглена е. А и малко хора водеха дете със себе си, когато възнамеряваха да се пързаят. Тогава какво правеше тук? Пътят през Джаксън не водеше за друг град.

— Страхувам се, че ни е останала само една стая. — Кофи се отърси от мислите си и бързо обясни за малката стая и нейната цена. Блондинката ахна и страните ѝ поруменияха.

— Знам, че цената изглежда висока — съгласи се Кофи, — но през уикенда винаги е по-скъпо отколкото през седмицата. И ви гарантирам, че това е най-евтината стая, която можете да намерите в града — усмихна се със съчувствие Кофи. — В Норт Конуей има мотели с по-ниски цени. С удоволствие ще се обадя и ще ви намеря стая, ако желаете.

Жената допря буза до пухкавата коса на детето, след това бавно поклати глава.

— Не, много сме уморени. Пътувахме дотук по-дълго отколкото предполагах.

Какво означаваше, „дотук“? „Поточето на совете“? Джаксън? Кофи погали нежната като кадифе ръчичка на детето.

— Вече е доста късно — рече тя. — Ще сваля цената за тази вечер с двайсет долара. А утре ще ви помогнем да си намерите нещо подходящо.

Кофи бързо попълни регистрационната карта. Жената се казваше Анке Майер и живееше в Колон, Германия.

— Пътували сте дълго — рече Кофи. Блондинката не отвърна на усмивката ѝ. Явно не ѝ се говори, реши Кофи и не я попита какво прави в тази част на света. — Ето ключа. Ще ви покажа стаята веднага.

— Багажът ми... — Анке Майер погледна уморено към паркинга.

Тя едва се държи на краката си, осъзна Кофи.

— Искате ли да поддържа детето, докато донесете чантите от колата?

— Благодаря. — Жената се поколеба. — Тя се казва Бригита. Гита... — Майката продължи на немски. Момиченцето се възпротиви, но бързо утихна.

— Успокой се, Гита. Мама се връща след минута. — Прегърнала детето, Кофи седна на стола срещу бюрото. — Дълго сте пътували, нали? — Бригита се изви в ръцете ѝ и започна да я разглежда. Очевидно не разбираше думите, но тонът ѝ поддейства успокояващо и тя се отпусна доволно в обятията на Кофи. Младата жена сведе глава и вдъхна аромата от косата на детето. Ако затвореше очи, би казала, че това е Джефи. Имаха един и същи аромат на слънце. Тя въздъхна щастливо. Колко е хубаво отново да държиш бебе. Джефи растеше и все по-малко даваше да го прегръщат. Тя погледна към сведените красиви мигли на детето и се сепна, дочула гласа на Морийн:

— Какво става тук?

— Мога ли да я задържа, мамо? — погледна я палаво Кофи. — Моля те.

Вратата се отвори и Анке Майер влезе във фоайето. Носеше огромен овехтял куфар и чанта, пълна с бебешки принадлежности. Когато видя Морийн, едва не изпусне багажа върху краката си.

— Морийн, това е Анке Майер от Германия — изправи се Кофи.

Морийн протегна ръка за поздрав, когато Кофи заговори и дланта ѝ замръзна във въздуха. Очите ѝ се разтвориха широко.

Кофи я погледна изненадано, но Гита се изплъзваше от скута ѝ и тя отмести очи. Протегнало малките си дебели ръчички, детето се наклони с вик към майка си. Кофи го залюля и когато вдигна поглед, Морийн и Анке вече се ръкуваха, вперили очи една в друга. Несигурна усмивка премина по бледото лице на Анке. Морийн изглеждаше мрачна.

— Тук ли ще отседнете? — попита тя.

— Настаних я в розовата стая — намеси се бързо Кофи. Какво тревожеше Морийн? Мисълта за дете в къщата?

— Да ви я покажа тогава — продължи Морийн със същия груб тон. Тя протегна ръце за детето и Кофи ѝ предаде Гита.

Когато малката склони глава на рамото ѝ, Морийн се отпусна и на устните ѝ затрептя усмивка.

— Ще изпратя Джефи долу — извика тя към Кофи. — Салатата има нужда от подправки.

С вдигнати вежди, Кофи се загледа след двете жени и за миг помисли да им предложи помощта си, но двете сякаш бяха забравили за съществуването ѝ. Почувства се като натрапница. Странно усещане в собствената ѝ къща. Филипс разтърси нейния свят и тя започваше да вижда страшилища зад всеки ъгъл.

Кофи тръсна глава и решително насочи мислите към сина си. Въпреки неподчинението му, нямаше желание да го наказва. Само щеше да придаде твърде голяма важност на случая. Все още се надяваше, че очарованието на Филипс ще изчезне с времето и с разстоянието.

Ще го ангажирам с работа и няма да му остане време за игри навън, реши тя. Ще почистим стаята му, ще измием стените. А ако му останат още сили, ще го заведе до Норт Конуей да му купя отдавна обещаните маратонки. Тя се намръщи. Кого заблуждавам? Аз ще остана без сили много преди него!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

И преди не ѝ беше лесно да задържи Джефи ангажиран вкъщи. Но този уикенд задачата изглеждаше почти непосилна. Всички бяха изнервени.

Тя знаеше какво кара стомаха ѝ да се свива от безпокойство — видя поршето на Додж Филипс тази сутрин, когато слезе да вземе ски и обувки под наем за гостите си, които щяха да имат урок при нея в десет часа. За щастие, не се натъкна на собственика, но самата кола ѝ изглеждаше заплашителна като черен офицер, готов да се нахвърли върху нищо неподозираща бяла пешка.

Но какво тревожеше обикновено жизнерадостната Морийн?

— Джефи, мисля, че вече ми помогна достатъчно — промърмори баба му. — Иди да поиграеш. — Тя вдигна парчето швейцарско сирене, което Джефи беше изпуснал на пода.

— Не мога. — Джефи хвърли недоволен поглед към Кофи, която тъкмо бе влязла при тях. — Мама каза да ти помагам.

— Защо не отидеш да почетеш книжка — предложи Кофи и разроши косата му.

— Изчетох ги всички — изръмжа той и отблъсна ръката ѝ.

— Обзалагам се, че са останали една-две, които не си отварял. Във всекидневната е и новият брой на списание „Ски“. — Кофи погледна озадачено Морийн, която разбиваше яйцата с такава ярост, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Онова глупаво бебе е там — заяви той така, като че ли искаше да каже, че дневната е пълна с кобри и това е добре известно на всички.

Кофи прикри усмивката си. Сънят бе преобразил напълно вялото дете, което бе държала снощи. Тази сутрин Бригита беше по-палава от дванайсет маймунки и миеща мечка, завързани за опашките си. Анке Майер правеше всичко възможно, за да я контролира, но тъй като нямаше камшик, можеше да проявява само бдителност и нищо повече. Експериментът на Гита какво ще се случи с покривката, щом някой я

дръпне — когато масата е подредена за закуска! — беше върхът на злополуките за тази сутрин. За щастие само някои от гостите бяха слезли в трапезарията и те бяха по-скоро развеселени, отколкото раздразнени от случката. Но горката Анке едва не се разплака.

Морийн също не се забавляваше. Вероятно това беше причината за лошото ѝ настроение.

— Ела да намерим списанието — предложи Кофи.

Малката Бригита наистина беше във всекидневната, седнала с майка си до прозореца. Анке ѝ четеше приказки, но вдигна поглед, щом Кофи и синът ѝ влязоха в стаята. На лицето на германката се изписа тревога.

— Търсим едно списание — обясни Кофи и се насочи към масичката. Джефи я следваше по петите.

Защо Анке е тук, запита се Кофи. Защо е трябвало да пропътува цялото това разстояние? За да седи във всекидневната на някакъв ски курорт? Навън беше ослепителен ден от сняг и слънце, а тя седеше вътре. Не беше споменала, че ще остане втора нощ и въпреки това като че ли нямаше намерение да си тръгва.

— Ето го. — Тя подаде списанието на Джефи.

— Гита, не!

Кофи вдигна очи и видя Бригита, устремена към Джефи с протегнати ръце и разперени пръстчета, лицето ѝ сияеше от радост. „Ето някой с подходящи размери за мен!“ — казваше изражението ѝ.

Но Джефи не беше на същото мнение. Изправи се в целия си ръст от метър и двацет и извика паникьосан:

— Не!

Но малката продължи към него. В пристъп на отчаяние Джефи си плю на петите и излетя от всекидневната.

— Не, Гита, не! — Анке хвана дъщеря си на прага и я завъртя към себе си. Двете жени избухнаха в смях, но бързо се овладяха, поглеждайки виновно след момчето.

Вратата на съседната стая се затвори с трясък и това предизвика нова вълна от смях. Кофи приближи и погали копринената коса на момиченцето.

— Горката Гита! — усмихна се тя. — Ела след дванайсет години и той ще тича в обратна посока, обещавам ти! — Кофи вдигна поглед към младата майка. Усмивката на Анке бе угаснала.

Сигурно не ме разбра, реши Кофи и ѝ стана неловко. Помисли да обясни, но се отказа.

— Е, аз трябва да проведем ски урок — каза тя и излезе.

Този урок беше от успешните за сезона. И шестимата ѝ ученици се бяха пързали вече със ски-писалки и напредваха бързо. Започнаха на поляната пред хотела и след като се увери, че ще се справят и с лек наклон, тя ги заведе до поточето Уайлдкет. След около час, учениците ѝ вече бяха толкова добри, че ги пусна на още по-труден участък в долината. Падаха на няколко пъти, но всеки път се изправяха с усмивка. Когато стана време за обяд, Кофи ги събра и им даде някои препоръки, похвали ги за уменията и се разделиха. Двама от групата ѝ предложиха да направят преход по реката Елис, но тя отказа. Не беше ходила там от три години. Ричард пое по този път, когато тръгна в планината. Махна им с ръка и пое обратно.

Пътят ѝ минаваше покрай гробището и Кофи погледна към гроба на Ричард. Мъж в червено яке стоеше до неговата плоча, приведен над надписа. Ските на Кофи заораха в снега и тя залитна. Когато се изправи, видя, че мъжът я наблюдава. Додж Филипс. Трябваше да продължи пътя си. Не можеше да я последва без ски и тя скоро щеше да бъде в безопасност.

Надигаща се в гърдите ѝ ярост потисна импулса ѝ да избяга. Това беше нейният град... Трябваше ли непрекъснато да се страхува, че ще го срещне? Този мъж разкъсваше душата ѝ само с присъствието си. Тя отби встрани.

Филипс си проправи път през снега и я поздрави усмихнат. Кофи не знаеше какво да му каже. Нямаше смисъл да настоява той да напусне града. Мина ѝ през ум, че едва ли някой би могъл да го принуди да направи нещо против волята си.

— Би трябвало да кажеш: „Здравей, Додж“ — подхвърли той. — А може да добавиш и: „Как си? Как върви работата?“.

Може би при други обстоятелства щеше да хареса този мъж. Почувства как в гърдите ѝ напират смях или може би страх. Нещо у него я плашеше, дори когато я привличаше.

— И тогава ще ти отговоря: „Изобщо не върви“ — продължи той, след като тя не отговори.

— Защо? — Въпросът ѝ се изплъзна неволно.

— Защото никой не иска да говори за твоя съпруг, ето защо. Когато спомена неговото име или се взират безизразно в мен, или вперват поглед някъде зад гърба ми. Какво крият всички?

Само това не трябваше да се случва. Той не трябваше да остава с убеждението, че съществува тайна, която трябва да бъде разкрита. Филипс би отишъл до Китай, ако се наложи, за да разбуди загатката. Упорит, любопитен, интелигентен — тези черти се превръщаха в заплаха у човек, който имаше намерение да пише биография на Ричард.

— Никой нищо не крие. На хората, които го познаваха, им е известно, че не обичам да се клюкарства за него. А останалите не го познават. Ричард не беше общителен. — Всъщност хората изобщо не го интересуваха. Не можеше да ги премества и поставя, където пожелае, и той никога не им прости това. На никого от тях. Не прости и на нея.

— Но той е израсъл тук, трябва да е имал приятели.

Дали наистина Ричард имаше приятели? Някой друг, освен нея?

— Той идваше само през лятото. Беше на четиринайсет, когато дойде тук за първи път — след като Морийн се разведе и се премести да живее тук. Мисля, че ако е имал приятели, те са били свързани с шаха. Хора, които познаваше от Ню Йорк, където живееше през зимата с баща си. Или може би от участниците в турнирите.

Филипс постави ръце на оградата. Ръкавиците му обгърнаха нейните. Кофи сведе поглед. Ръцете му бяха силни, обещаваха защита и сигурност за една жена.

— Той нямаше приятели в шаха, Кофи. Само противници.

Тя потрепери и погледна към гробището. Да. Ето защо щеше да направи всичко... всичко, за да държи Джефи далече от шаха.

— А ти познаваше ли го? — предизвикателно попита Филипс.

Дали някога наистина го е познавала? Тя извърна глава и погледна зад себе си. Тук от долината склоновете на по-ниските планини скриваха изцяло северната част на планината Уошингтън, но пред очите ѝ винаги изплуваше онзи покрит със зъбери връх. Ако го познаваше, тя трябваше да разбере, че не е имал намерение да се върне. И трябваше да го спре. Сепна се, когато ръцете на Филипс стиснаха пръстите ѝ. Тя го погледна в очите. За момент останаха

загледани един в друг. В изпитателния му поглед се четеше не само любопитство. Кофи преглътна мъчително и вирна брадичка. Не се нуждаеше от състраданието му. Но вероятно го беше разбрала погрешно, защото следващият му въпрос я изненада.

— Можеш ли да кажеш защо е изоставил шаха? Какво кара един човек да се оттегли, когато е на върха на успеха?

Тя отново видя покрития със сняг връх. Ето къде го бе отвел неговият талант.

— Той не е изиграл нито една партия шах, след като се върна от световния шампионат в Берлин, нали, Кофи? Не мога да открия нито един човек, с когото да е играл шах през тези осем месеца. Защо е обърнал гръб на това, което е умеел най-добре в своя живот?

— Може би е бил уморен. — Кофи преглътна мъчително, а думите едва излизаха от устата ѝ. — Доказал е, че е най-добрият. Достигнал е... върха. И какво повече? — Какво друго имаше в неговия живот?

Трябва да е имало, възрази сърцето ѝ. Тук бяха тя и Джефи, и Морийн, и този свят с искряща красота, която караше сърцето ѝ да се свива от болка. Защо това не му беше достатъчно?

— Уморен? — изсумтя недоверчиво Филипс. — Нима Баришников се е уморил от балета, след като е танцувал в „Лебедово езеро“?

Нима така виждаше той шаха? Двама партньори, които танцуват с жизнерадостни стъпки, а не врагове, вкопчени в смъртоносен дуел? Ричард беше известен със своя инстинкт за унищожение и безжалостна агресивност.

— Защо трябва да пишеш тази книга? — внезапно избухна тя. — Има и други хора, за които да се говори? Защо не пишеш за Баришников или... или... — Който и да е, но не Ричард.

— Мислиш, че с това си изкарвам хляба? — засмя се той. — Не съм професионален писател. Аз пиша образователни компютърни програми, които обучават децата на логическо мислене. Вероятно не си чувала за загадките от типа „Принцеса или тигър“?

Изненадата ѝ започна да преминава в гняв. След като не го правеше за пари, нима се забавляваше? Можеше ли това да бъде хоби? Да разбужда в Джефи ужасяващата стръв към шаха заради една своя прищявка?

— Значи... Какво се опитваш да докажеш? — избухна тя. — Какво те кара да мислиш, че можеш да напишеш биография, щом си само глупав аматьор?

Явно не беше свикнал способностите му да бъдат поставяни под съмнение.

— Компетентен съм по въпроса, Кофи. Познавам добре света на шахмата... Точно това е моето предимство пред професионалните писатели. Бях в Берлин като съветник на Хейли и като коментатор за телевизията. Прозата ми би издържала сравнението с творбата на всеки професионалист. Но аз нямам нужда от твоето позволение, за да напиша тази книга.

— За твой късмет, защото нямаше да го получиш! — Тя се дръпна ядосана от оградата, но мъжът я хвана за китките.

— След като аз ще напиша тази книга, независимо дали ти харесва, или не, не би ли предпочела тя да бъде по-точна? Без твоя помощ мога да объркам нещо. Това не те ли тревожи?

— Не. — По-скоро я тревожеше обратното... Че ще подреди правилно фактите. По някакъв начин би могъл да предположи, че Ричард не е загубил пътя по стръмните склонове на планината Уошингтън, както се е случвало с много други туристи през зимата. А е решил, че животът му вече няма смисъл. Тя не искаше Джефи да прочете това, никога. Той нямаше да наследи отчаянието на баща си. — Не можете да ме принудите по този начин, господин Филипс.

— Заслужаваше си да опитам — усмихна се той. — Би ли напомнила на Морийн, че след малко ще се отбия, за да взема албума, който ми обеща?

— Не можеш да дойдеш днес! Джефи е вкъщи.

— Изпрати го навън да играе, ако мислиш, че съм заразен. От какво всъщност се страхуваш? — поклати учудено глава той, когато тя не отговори.

— Няма значение! — Не би могла да му разкаже нищо от страх, че светът може да научи всяка нейна дума.

— Защо се страхуваш от мен?

— Не е вярно! — Тя наистина се страхуваше и за да прикрие нервността, се обърна и потегли.

Петнайсетте минути изкачване по хълма не успяха да я успокоят. Морийн знаеше, че тя иска да държи Джефи настрана от Додж Филипс. Защо тогава го канеше през уикенда? Като си спомни странното настроение на Морийн тази сутрин, Кофи се зачуди дали да изрази недоволството си, или да стиска зъби? А как да постъпи с Джефи? Тя подпря ските, събу се и влезе по чорапи в остъклената веранда.

— Не, Анке — дочу от кухнята гласа на Морийн. — Ти се нуждаеш от тези пари повече от мен. Ще ми платиш някой ден, когато можеш да си го позволиш.

Кофи спря. Не беше тактично да се намесва в разговора им.

— Настоявам — каза твърдо Анке. — Веднага щом си намеря работа...

Краката на Кофи започваха да замръзват. Тя се изкашля и с тежки стъпки се насочи към кухнята. Когато влезе, Анке се обърна към нея с пламнало лице. Морийн също я погледна странно. Бригита седеше на пода и си играеше с верижка за ключове, пеейки си.

— О, здравей, Анке — рече Кофи.

— Ами мисля, че ние трябва да тръгваме.

— Да — съгласи се сухо Морийн. — А аз трябва да приготвя следобедния чай.

— Само ще подреда багажа — отвърна с достойнство Анке.

Кофи я изгледа озадачено. Анке изглеждаше разтревожена. Защо, след като Морийн ѝ беше разрешила да не плаща? Вероятно беше само смущение.

— Аз ще се погрижа за малката, докато свалиш чантите, Анке. — Морийн изчисти ръцете си.

В първия момент блондинката сякаш се канеше да отхвърли предложението, но след това кимна сковано и излезе.

— Хайде, момичето ми. — Морийн вдигна Гита и я залюля в прегръдките си. — Време е за тръгване.

Детето избърбори нещо на немски и разлюля ключовете пред лицето ѝ. Тя се засмя, вдигна поглед към Кофи и усмивката ѝ изчезна.

— Съжалявам, че закъснях — каза неловко Кофи. — Ще започна с почистването на стаите веднага щом се преоблека.

Трябваше да изчисти с прахосмукачката, да сложи нови кърпи, да оправи леглата, да смени цветята във вазите. А след два часа да

сервира и чая.

— Не се тревожи — отвърна Морийн. — Имаш достатъчно време. — Тя отново насочи вниманието си към Гита.

— Но аз наистина се тревожа — промърмори Кофи. — Разбрах, че Додж Филипс ще се отбие тук след малко?

— Да, за един албум, който му обещах.

— А аз какво да правя с Джефи?

— Кофи, правиш буря в чаша вода! — Тя остави детето на пода и скръсти ръце. — Не можеш да прихванеш шаха като болест.

— Морийн, ако беше видяла Джефи, докато играеха... Блясъкът в очите му...

— Не можем да обвиняваме шаха за всичко относно Ричард, скъпа — упорито поклати глава възрастната жена.

Бяха водили този спор и преди и никога не стигаха до съгласие. Въпреки това...

— Знам, че Ричард имаше труден характер — побърза да продължи Морийн, когато Кофи отвори уста. — Не беше лесно човек да се разбере с него, но не само шахът го караше да бъде такъв. Вземи предвид и начина, по който баща му настояваше...

Писък, в който се долавяше неистово детско въодушевление, накара жените да се огледат. Гита беше изкачила по стълбите две трети от разстоянието до втория етаж и продължаваше да напредва. Малкото ѝ дупе беше вирнато и поръбените с дантела гащички се подаваха изпод късата ѝ рокличка.

— Не, Гита! — Морийн беше по-бърза. Тя се втурна нагоре по стълбите.

Кофи спря долу. Нямаше място и за двете и ако паникьосат детето... То се хвана за една подпора и се изправи, а след това се олюля на малките си дебели крачета. С протегнати ръце Морийн го подпря точно когато залитна.

— Ти, лошо, лошо... Ох! — Морийн се подхлъзна и не успя да запази равновесие. Политна напред... и падна с цялата си тежест върху едното коляно, посегна отново към парапета, но се свлече надолу по стълбите.

— Господи, Морийн, добре ли си? — Кофи приближи до нея и я погали по гърба. — Кажи нещо!

— Какво има? Какво се е случило? — Анке Майер спря на горната площадка. Когато видя Морийн, извика от ужас и изпусна куфара. Гита заплака високо.

— Не я местете! — нареди мъжки глас. Кофи се обърна и погледът ѝ срещна тъмните очи на Додж Филипс. — Ще се оправи — каза тихо той, — но нека не я местим засега.

— О, Додж — преглътна риданието Кофи... Но съвсем не беше време за сълзи и тя се обърна отново към Морийн. Горе на стълбите Гита продължаваше да плаче с всички сили.

ПЕТА ГЛАВА

Додж седна до Кофи в чакалнята за спешни случаи.

— Разбра ли нещо? — попита той и ѝ предложи едно от питиетата, които бе донесъл.

— Не, все още е в рентгеновото отделение — излезе от унеса си Кофи и взе чашата. — Благодаря.

Наистина бе благодарна на Додж Филипс. Той успокои изпадналата в истерия Анке, помогна на Морийн да дойде на себе си, провери дали не е счупен гръбнакът ѝ и когато разбраха, че линейката е излязла по спешност, ги закара двете с Кофи до болницата в долината.

А сега предлагаше своята безмълвна подкрепа. Ръката му на облегалката зад гърба ѝ излъчваше топлина. И Кофи знаеше, че ако се поддаде на страховете си и се сгуши в прегръдките му, мъжът ще я задържи в обятията си, докато тя има нужда от него.

Когато доближи питието до устните си, с изненада откри, че е горещ шоколад. Усмихна се. Беше запомнил желанието ѝ. Тя се облегна бавно назад и косата ѝ докосна ръката му. Извърна лице към тавана и затвори очи.

Нека всичко е наред с Морийн, помоли се тя. Всичко трябва да бъде наред.

— Тя е по-възрастна, отколкото изглежда — промърмори Кофи и прехапа устни. — Винаги е била толкова силна и независима... Ще се чувства ужасно, ако нещо се промени...

Ръката зад нея се премести и я обгърна. Кофи въздъхна.

— Нищо няма да се промени — проговори той, а дъхът му раздвижи косата на слепоочието ѝ. — Ще се оправи... Ти наистина се тревожиш за нея — добави Додж.

— Живея с Морийн, откакто се ожених за Ричард.

— Нямахте ли собствена къща?

— Нямахме много пари... Тъкмо бях завършила училище, а Ричард беше само с година по-голям от мен... И той имаше нужда от

всичките пари, които печелеше на турнирите, за да пътува на други турнири, за книги... Моите родители се преместиха във Флорида и те... Е, те и Ричард не можаха наистина... — Тя сви рамене и избегна болезнената тема. — Искях да остана в Джаксън. Морийн ни отстъпи горния етаж от пристройката. С малка кухня и всичко необходимо... — Щяхме да бъдем щастливи, ако Ричард...

— Но той прекарваше времето си в Ню Йорк, насърчаван от баща си, обикаляйки шахматните клубове, нали? — продължи Додж. — Спомням си един снежен следобед, година преди да спечели световния шампионат. Видях го в парка Уошингтън да играе шах на пейките с местните безделници — пет или шест игри наведнъж. А тези хора са най-добрите в града, въпреки че не влизат в официалните класации. Не си ли мислила да се преместиш в града заедно с него?

Каква ли щеше да е разликата, ако го беше направила?

— Не... — Тя мразеше шума, опасностите и мръсотията на града, блъсканицата и липсата на чист планински въздух. Разбира се, бащата на Ричард веднага я намрази. Страхуваше се, че тя отвлича вниманието на сина му. Не, по-добре беше да остане в Джаксън с Морийн, където беше необходима и желана.

А след като забременя с Джефи знаеше, че е постъпила правилно. Беше сигурна, че да дадеш живот на дете означава да го обградиш с красота и спокойствие, с хора, които го обичат. И тя остана в Джаксън с надеждата, че един ден, когато Ричард приключи с неговите войни, ще си дойде вкъщи и ще ѝ помогне да изградят истински брак.

— Какво правеше Ричард в Джаксън, за да поддържа формата си — попита Додж. — Нямах ли тук спаринг-партньор?

Кофи отвори широко очи. Ръката, която я обгръщаше, вече не ѝ носеше спокойствие, почувства я като капан. Прие жеста му като добронамерен израз на съчувствие, а той се опитваше да го използва като разменна монета срещу повече информация за книгата си.

— Не искам да говорим за шах — заяви студено тя.

— Извинявай, мислех, че това ще те разсее.

— Благодаря, все пак. — Кофи се изправи, без да знае къде да отиде, но твърдо решена да се отдалечи от него. Докторът влезе в чакалнята и младата жена бързо прекоси помещението. — Тя добре ли е? Мога ли да я видя?

— Лошо се е ударила, но ще се оправи. Надявам се, ще поговорите с нея. Искаме да я задържим тук тази нощ, но изглежда, идеята не ѝ допада.

— Не — заяви категорично Морийн, когато Кофи последва лекаря. Възрастната жена стисна устни и понечи да скръсти ръце, но я заболя и се отказа. Дясната ѝ китка беше счупена и бе сложена в гипс. — Няма да остана и минута повече, отколкото се налага.

Лекарят изглеждаше смутен, но гласът му прозвуча спокойно.

— Госпожо Дуган, трябва да се има предвид и опасността от сътресение на мозъка. Бихме искали да останете под наблюдение тази нощ.

— Морийн, ако лекарите смятат... — Кофи леко докосна ръката ѝ.

— Додж! Ти ме докара тук, нали? Е, ти ще ме откараш обратно у дома! Ударила съм си коляното и китката, но на главата ми ѝ няма нищо. Искам да изляза оттук. Мразя болниците.

Додж премести поглед от пламналото лице на Морийн към Кофи и обратно.

— Добре — отвърна спокойно той. — Кога искаш да тръгнем?

— Сега! — заяви Морийн сред протестите на лекаря и на Кофи. — Някой ще ми донесе ли дрехите?

— Защо го направи? — попита Кофи, след като ядосаният лекар я избута от стаята заедно с Додж.

— Ти каза, че се възхищаваш на нейната независимост? — леко раздразнен каза той. — Тогава имай доблестта да ѝ позволиш сама да взема решения. Тя е достатъчно възрастна.

— Но ако тя не е добре...

— Тя иска да поеме риска. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — А ти ще бъдеш при нея, нали?

Кофи отстъпи назад и ръката му увисна във въздуха.

— Разбира се. Но ако получи криза през нощта?

— Ще остана при вас тази нощ, ако искаш — предложи Додж. — Ако се наложи...

— Благодаря, но мисля, че вече ти създадохме достатъчно грижи, Додж.

Пътуването премина в мълчание. Седнала отпред, до Додж, Морийн се беше вгълбила в себе си. Очевидно изпитваше болка.

Докторът отказа да ѝ даде силно успокоително, за да не се маскират евентуалните симптоми на мозъчно сътресение. Освен посинялото чело и счупената китка, много силно я болеше и отеклото коляно, въпреки ледения компрес.

Останалите в колата не бяха по-разговорливи. От време на време Додж хвърляше загрижен поглед към Морийн, но се беше отдръпнал изцяло от Кофи. Когато за миг погледите им се срещнаха в огледалото за обратно виждане, очите му се спряха бегло на нея, сякаш беше непозната.

Потънала в размисли на задната седалка, Кофи се стремеше да избягва погледа му. И въпреки това Додж Филипс владееше мислите ѝ. Защо взе страната на Морийн? Дали само заради благородните причини, които изтъкна, въпреки че тя ги смяташе за неправилни? Или търсеше начин да разшири влиянието си в „Поточето на советите“? Защото ако Морийн го беше харесвала преди, то сега той беше неин съюзник. И Додж можеше винаги да я използва като извинение, за да се отбива по-често. А Кофи не би могла да му попречи.

Той отново ме надхитри, помисли си тя и прехапа устни. Не виждаше как би могла да държи далече един от друг Додж и Джефи. Но трябваше да го направи. Тя се загърна в якето, за да потисне тръпките, разтърсили тялото ѝ.

Когато колата навлезе в паркинга, Кофи погледна часовника си. Горката Анке бе останала сама вече няколко часа.

В бързината, докато потегляха за болницата, нямаха време да повикат помощ. И Кофи остави Анке да наглежда къщата и най-важното — Джефи. Младата германка винеше себе си за злополуката и беше благодарна, че по някакъв начин може да бъде полезна.

Кофи се надяваше Анке да е обяснила на гостите защо не е сервиран традиционният следобеден чай. Сигурно щеше да има оплаквания, независимо от обясненията на Анке. Е, това беше най-малката ѝ тревога.

Колата спря и тя се наведе напред, точно когато Додж се обърна. Лицата им почти се докоснаха, но тя запази самообладание.

— Ще оправа леглото и ще освободя пътя от гостите, ако ме почакате няколко минути. — Морийн не би искала да има публика, когато Додж я внася вътре. На фона на оскъдната светлина Додж като

че ли гледаше по-скоро към устните ѝ, отколкото към очите, но тя не беше съвсем сигурна.

— О, Кофи, ето те и теб — посрещна я редовен посетител на техния хотел. — Вашата готвачка е прекрасна! Би ли могла да я убедиш да ми даде рецептата за днешните бисквити за чай? Бяха невероятни!

— Да, хм... Ще я попитам — обеща тя. Анке беше сервирала чая?

Божествен аромат от задната част на къщата потвърждаваше това заключение. Кофи се насочи към кухнята.

Джефи беше коленичил пред кула от дървени блокчета. Протегнал ръка той строго възпираше Бригита, застанала от другата страна на кулата. Малката бе политнала напред от нетърпение да се присъедини към играта.

— Не още, Гита — нареди той. С другата ръка прикрепил последното блокче най-отгоре на кулата. — Хайде, сега! — извика той и се отдръпна назад.

С писък на удоволствие момичето се втурна напред. Разтвори широко малките си дебели ръчички и прегърна кулата. Блокчетата се разлетяха на всички страни. Закрил лице с длани, Джефи се разсмя високо като момиченцето.

Анке вдигна глава от кухненската маса и се усмихна. Когато улови погледа на Кофи, усмивката ѝ угасна. Беше с една от престилките на Морийн, а златистата ѝ коса беше вдигната на висок кок на тила ѝ. Няколко къдри се бяха изплъзнали от него, а по бузата си имаше следи от брашно.

— Добре ли е тя? — попита разтревожена Анке.

— Да, да — увери я Кофи. Младата жена изглеждаше толкова загрижена, че на Кофи ѝ се прииска да я прегърне. — А сега трябва да оправя леглото. Тя е навън в колата.

Отне ѝ два пъти повече време да го оправи с Джефи и Анке, които се опитваха да ѝ помогнат, и Бригита, щастлива да се включи в работата. Анке почти запя от облекчение, подреди нощната масичка, постави дори ваза с цветя, после изтича обратно в кухнята, за да сложи чайника.

— Анке, Морийн ще има нужда от спокойствие и тишина — спря я Кофи, когато младата жена се върна. — Не можем да позволим

на децата да ѝ пречат. Отивам да кажа на Додж да я доведе. Би ли задържала гостите във всекидневната, докато двамата минат през коридора? Отвлечи им вниманието. Разкажи им нещо. — Джефи беше застанал до нея. Тя разроши косата му. — А ти, голямото ми момче, ще забавляваш Гита в кухнята, докато настаним баба. А след това ще дойдеш да я видиш.

— Ще изградим друга кула — кимна той. — Гита ги обича.

Пренесоха Морийн до стаята без особени трудности. Тя изглеждаше крехка, но и същевременно надменно царствена в ръцете на Додж, сякаш беше свикнала красиви мъже да я носят навсякъде. Но зад сдържаното ѝ достойнство Кофи долавяше нейната умора и болка. Възмущение се надигна отново в нея, когато Додж настани възрастната жена внимателно в леглото. Морийн трябваше да остане в болницата.

Той се изправи и очите им се срещнаха. Сякаш прочел мислите ѝ, мъжът леко се усмихна. Кофи отклони поглед и се зае да подреди възглавниците до Морийн, за да подпре коляното ѝ.

— Къде са децата? — отвори очи възрастната жена.

— В кухнята. Ще издържиш ли едно кратко посещение на Джефи?

— Разбира се. И Гита също.

Кофи потисна усмивката си. Анке трябваше да внимава. Морийн можеше да започне да предявява претенции по отношение на детето, след като се опита да го спаси на стълбите. Тя се изправи и в същия миг съзря Анке на прага. Държеше Гита на ръце. Джефи стоеше до нея. По лицето му се четеше загриженост.

Кофи се огледа за Додж. Откри го в ъгъла до камината да разлиства червения албум от изрезки.

— Какво правиш? — попита тя вбесена, но без да повиши глас.

— А ти как мислиш? — отвърна той със същия тон. — Казах ти, че ще дойда за албума. Трябва ли отново да попитам Морийн?

Кофи хвърли поглед към групата около леглото. Джефи беше с гръб, но можеше да се обърне всеки момент.

— Тогава го вземи и си тръгвай.

— Предполагах, че така ще кажеш. Ще ме изпратиш ли?

Независимо от личните си чувства, тя не можеше да отрече, че много им помогна. Кимна и го последва.

— Сигурна ли си, че не искаш да остана тази нощ? — попита Додж.

— Не, благодаря. — Кофи скръсти ръце, сякаш да се предпази от тези тъмни, иронични очи, които ставаха все по-настойчиви.

— Предлагам го заради Морийн, не заради теб, Кофи.

Тя почувства как страните ѝ пламнаха.

— Знам — промърмори.

— Ето телефонния ми номер, в случай че промениш решението си. Позвъни ми по всяко време при нужда.

Красиво оформените му устни се извиха иронично, докато минаваше покрай нея. Очевидно се почувства изхвърлен.

Тя не издържа. Не и след грижите му днес за Морийн.

— Додж? — Мъжът се обърна, а профилът му се очерта на силната светлина. — Благодаря! — продължи тя. — Знам, че предложението ти бе продиктувано от добри намерения.

— Така ли мислиш? — усмихна се бавно той. В дрезгавия му глас се долавяше присмех. Вратата се отвори, нахлу струя студен въздух и след миг мъжът изчезва от погледа ѝ.

Какво имаше предвид? Кофи затвори вратата и се облегна на нея. По дяволите! Как успяваше да я смути така силно само с един поглед?

Тя трепна, когато Джефи излезе от стаята на баба си.

— Баба ще хапне. А Анке каза, че твоята вечеря е готова. С Гита ядохме преди няколко часа.

— Чудесно. Искаш ли да ми правиш компания, докато се храня? — Двамата тръгнаха по коридора към кухнята, а ръката ѝ обгърна топлите му малки раменца.

Анке беше успяла да свърши невероятно много работа. Освен телешкото задушено за тяхната вечеря, тя беше приготвила чудесна супа. Беше изпекла маслени сладки за чай и беше омесила толкова много хляб, че фризерът беше препълнен със замразени самуни. Дори беше изчистила кухнята.

— Когато съм разтревожена, готвя — обясни тя с усмивка.

— Беше злополука. Никой няма вина, а Морийн ще се оправи.

— Да, благодаря на бога. Ще отида да поседя до нея, докато ти се храниш.

Кофи погледна към другия край на кухнята, където Джефи и Гита лежаха по корем и бутаха влакче с блокчета един към друг. Тя

въздъхна доволна. Колко хубаво, че двамата бяха успели да играят мирно днес. Очите ѝ се затваряха за сън и тя осъзна, че е много изтощена.

Трябва да сложи Джефи да си легне по-рано тази вечер. Утрешният ден щеше да бъде дълъг и изморителен без помощта на Морийн. Ще трябва да наеме някого за един-два месеца.

Очите ѝ се върнаха на децата. Златистата коса на Гита се беше разпиляла върху пълните ѝ малки ръчички. И тя бе преживяла доста днес. Трябваше да намери тактичен начин да убеди Анке, че не е необходимо да плаща за стаята. Изведнъж лицето ѝ просветна. Разбира се — готвенето компенсираше напълно наема. И гордостта на Анке нямаше да бъде наранена. Кофи се надигна уморено и повика Джефи.

— Време е за лягане — прошепна тя. — Тази вечер ще спя при баба ти. Но ще се кача при теб след малко, за да те завия.

Но когато няколко минути по-късно тя влезе в стаята му, от тъй трудно извоюваното ѝ спокойствие не остана и следа.

Облечен в пижамата си, Джефи беше седнал с кръстосани крака върху юргана, който Морийн беше ушила специално за него на розови и светлосини квадрати.

Две двойни редици от монети, подредени по познат начин, стояха една срещу друга върху юрганените квадратчета. Кофи спря рязко и юмрукът ѝ се вдигна към гърдите. Джефи посегна да придвижи една от монетите. Той играеше шах.

Докато прекосяваше стаята, Кофи имаше чувството, че са я облели с ледена вода. Джефи не вдигна поглед, когато сянката ѝ падна върху импровизираната шахматна дъска.

О, да, тя беше виждала подобна концентрация и преди. Ричард бе загърбил по-голямата част от живота си, обзет от тази мания. Дланите ѝ се изпотиха.

— Джефъмс... — дрезгаво прошепна тя.

Той не я чу. Взе друга монета от противоположната редица и я премести едно квадратче напред.

Вината беше изцяло на Додж! Тя почувства как в гърдите ѝ се надига гореща вълна от гняв и се опита да я потисне. Сложи ръка върху меката косица на Джефи и той тръсна глава със същото раздражено движение, което Ричард използваше толкова често. Сякаш пропъждаше муха.

Но този път тя нямаше да позволи да я отхвърлят по този начин. Със сина си щеше да бъде по-твърда.

— Време е за сън, младежо.

Този път той вдигна поглед, но очите му бяха широко отворени и невиждащи.

— Време е за сън — повтори Кофи със свито сърце. Протегна ръка да вземе монетата от пръстите му.

В първия миг той я дръпна, но след това ѝ я подаде. Дългите му мигли трепнаха и момчето най-после я видя.

— Мамо!

— Време е за сън. Дай да приберем парите, Джефи.

— Парите ли? — Той сведе поглед към монетите. — О, това е шах. Партията, която разигравахме с Додж.

Кръвта забуча в ушите ѝ и почти заглуши гласа му. Ричард помнеше ходовете на десетки, дори стотици игри в главата си. Но Джефи... О, Боже, не Джефи!

— Сега знам къде да преместя царя. Направих грешка миналия път — каза Джефи. — Няма да я повторя отново.

Нито пък аз, зарече се Кофи. Само да можеше да разбере къде точно беше сгрещила или поне как да поправи вече стореното. Знаеше само, че в центъра на всичките ѝ тревоги стоеше образът на тъмен широкоплещест мъж като черния цар... безмълвния център, около който се водеше цялата битка.

ШЕСТА ГЛАВА

Само една двойка все още седеше на закуска. Тази сутрин навън валеше нежен, пухкав сняг, който очароваше гостите. Повечето вече бяха навън и Кофи чуваше тропота на тежките ски обувки.

Тя спря до закусващите.

— Искате ли още една каничка кафе? — попита с усмивка, която прикриваше тревогата ѝ.

— Благодаря, не... Ще тръгваме. Но ако имате още от кекса, бихме хапнали. Никога не съм вкусвал по-хубаво нещо. Предайте моите поздравления на готвачката.

— Да, ще ѝ предам. Сега ще ви донеса допълнително. — Тя се запъти към кухнята и се усмихна на Анке. — Ти си неотразима. Всички гости питат за твоя кекс.

— Не се съмнявам — рече тя, докато подреждаше мръсните съдове в миялната машина. — Това е рецепта на майка ми. Тя готвеше превъзходно.

Кофи отрязва от кекса и побърза към всекидневната. Имаше още три маси за почистване, а трябваше да пусне и прахосмукачката. Не, първо ще види как са Морийн и децата.

Тя спря за миг, а очите ѝ се зареяха навън през прозореца. Джефи... Снощи сънува кошмари за него. Малко след полунощ се бе събудила с негодуващ вик, който бе разтревожил и Морийн. Не си спомняше съня, а само заплахата, която носеше... Тъмни, високи сенки, надвесени над Джефи. След като даде аспирин на Морийн, тя се качи на пръсти на горния етаж, макар да знаеше, че синът ѝ е добре.

Някой ден ще трябва да махне онзи юрган от стаята му. Но имаше ли смисъл да го прави? Целият свят наоколо изглеждаше покрит с шахматни дъски. Дори линолеумът в банята беше на бели и черни квадрати.

Тя събра сребърните прибори, чашките и чинийките. В нещастieto на Морийн имаше поне едно положително нещо. Сега Кофи имаше извинение да държи Джефи около себе си и да не го пуска

на игра навън с приятели, както обикновено се случваше в края на седмицата. Тази сутрин го бе помолила да прави компания на баба си и да наглежда Гита.

Връщайки се в кухнята, тя видя, че Анке почиства печката. Кофи се усмихна. Тази жена беше неуморима. Стана един час преди Кофи, подреди масите за закуска, сложи кафето и не показваше никакви признаци, че ще забави темпото.

— Анке, да си починем. Наш ред е да хапнем.

Но очевидно тя се чувстваше по-комфортно, когато беше в движение. Нервността ѝ беше заразителна. След първите няколко опита за разговор от страна на Кофи, посрещнати със скована усмивка и стеснителни едносрични отговори, тя се отказа и насочи вниманието си към чудесния кекс. Въпреки това всеки път, когато вдигнеше глава, срещаше светлите очи на германката. И всеки път щом уловеше погледа ѝ, тя отместваше очи към другия край на помещението. Кофи изпита облекчение, когато приключи със закуската.

— Сега всички ще излязат на ски и аз ще мога да почистя стаите. При това повечето от гостите си тръгват днес. А ти какво ще правиш? Кога възнамеряваш да си тръгнеш?

— Не мога. — Анке стисна салфетката в ръце.

— Не можеш ли? — повтори объркана Кофи. Беше твърде уморена, за да си играе на гатанки. — Имаш проблем с колата или... — Дали не беше свършила парите?

— Не мога да оставя Морийн — потрепери гласът на Анке. — Аз съм виновна за падането ѝ. И не мога да я оставя... докато не се възстанови. Дължа ѝ го. Моето дете беше на стълбите. Аз съм виновна — повтори упорито тя. — И сега ще се издължа. На теб също. — Тя гледаше някъде в далечината, зад гърба на Кофи. — Ти също имаш нужда от моята помощ, Кофи. Тази къща е много голяма.

— Да, права си. — Кофи бавно се отпусна. Може би идеята не беше толкова абсурдна, колкото изглеждаше отначало. Тя твърдо беше решила да наеме някого да ѝ помага, но беше трудно да намери надежден човек в разгара на сезона. А Анке вече доказва качествата си. — Обсъди ли тази идея с Морийн? — попита тя, като си спомни, че беше видяла двете жени да разговарят тази сутрин, когато Анке ѝ занесе закуската.

— Да... — Анке отново отклони поглед. — Каза, че ще помисли.

— Добре — въздъхна с облекчение Кофи. — Ще поговорим пак.

Когато минута по-късно Кофи излезе от кухнята, Анке започна да търка неръждаемите мивки така, сякаш единственият ѝ шанс за спасение зависеше от тяхната чистота.

Морийн седеше изправена на възглавниците, децата се бяха настанили до нея. Тримата изглеждаха напълно погълнати от книжката с картинки пред тях.

— Сигурна ли си, че трябва да ги пускаш на леглото при теб? — разтревожи са Кофи.

— Те непрекъснато са в движение, но не ме безпокоят. — Морийн се усмихна на Гита, която беше свила розовите си устнички, за да имитира физиономията на лошия герой от картинките.

— Е, добре — съгласи се Кофи. Морийн изглеждаше толкова щастлива. Шепнешком ѝ разказа за разговора с Анке.

— Мислех да се посъветвам с теб — рече Морийн.

Аз ли трябва да реша? Кофи прехапа замислено устни. Анке беше много мила, само да я нямаше тази неловкост между тях. Морийн с положителност се разбираше много добре с германката и беше съвсем явно, че обожава детето ѝ.

Тя никога не е имала малко момиче, внезапно осъзна Кофи. Ричард е бил единствено дете, а тя е загубила влияние над него още в ранните му години. Тя имаше Джефи, върху когото да прехвърли своята обич, но може би винаги е искала дъщеря или внучка, за която да се грижи? Ако беше така, нима Кофи би застанала на пътя ѝ? Двете с Анке без съмнение щяха да свикнат една с друга с течение на времето.

— Мисля, че идеята е чудесна — рече Кофи и леко щипна Джефи по носа. Той изсумтя разсеяно и отново се загледа в книжката. — Ще съобщя на Анке.

Беше много късно следобед, когато Кофи осъзна, че нещо не е наред. Носеше коша с мръсното бельо и спря да погледне какво прави Морийн. Възрастната жена спеше, а на съседния диван сладко се беше сгушила под юргана и Гита. Нямаше и следа от Джефи. Тя забърза към кухнята, където Анке започваше подготовката на чая. Нямаше го и на остъклената веранда. Дано е в стаята си, помисли си отчаяно Кофи. Долу до стената видя своите ски, но не и ските на сина си.

Сърцето ѝ започна да прескача. Може да отишъл на гости при съученик, убеждаваше се тя. Но ако Джефи искаше да посети някой от малките си приятели, той знаеше правилата. Щеше да поиска разрешение. А след като не го беше направил...

Тя се обу, сложи ските и взе щеките. Полузасипани от падащия сняг следи от ски водеха от задната врата право надолу по хълма. Към пътя за хижата на Додж.

Тъкмо тръгна по тях, когато чу шум от паркиране на кола. Кофи спря и погледна през рамо. Не очакваха повече гости за тази вечер, но не беше изключено и някое случайно посещение. Анке не беше усвоила процедурата по регистрацията и приемането на посетителите. Раздразнена, Кофи се плъзна по заснежения път към предната част на къщата.

Когато зави зад ъгъла, видя черното порше на Додж. Вратата до шофьора се отвори и Джефи изскочи отвътре развълнуван. Без да бърза Додж също слезе от колата. Свали ските на Джефи от багажника и ги подаде на детето. Вдигна глава и забеляза Кофи зад гърба на сина ѝ.

Дали би могла някога да приближи до този мъж, без сърцето ѝ да изхвъркне от гърдите?

— Джефи, мислех, че се грижиш за Гита?

— Тя спи. — Страните му, порозовели от студа, пламнаха. — Пък и се уморих от разни бебета. — Възхитеният му поглед, вдигнат към Додж, явно подсказваше с кого би предпочел да си играе. — Дойдохме по обиколния път. Додж каза, че може.

Мъжът се закашля, когато Джефи се обърна с горда усмивка към него, а очите на Кофи хвърляха мълнии. Тя заби щеки в снега.

— Гита ще се събуди всеки момент. Анке може би също ще има нужда от помощ при сервирането на чая. Побързай, младежо.

Джефи тръгна неохотно, но с чувство за дълг, който трябва да изпълни, като малък войник, потеглил на война, със ски, праметнати през рамо. Но в мига, в който Кофи се обърна към Додж, синът ѝ се завъртя и извика:

— Хей, Додж!

— Да? — Напрегнатото му изражение премина в усмивка.

— Благодаря за разходката! — Джефи продължи към стълбите.

Кофи премигна няколко пъти. Това беше размяна на реплики между мъже. Нейното момче порастваше. И тя искаше Джефи да

расте, но висок и силен, а не обсебен от ветровете, които този мъж доведе със себе си. Веждите ѝ отново се свъсиха, когато погледна Додж.

— Хей, Додж! — извика Джефи отново. Този път съвсем по детски. — Ще влезеш ли?

— Може би — махна той с ръка и очите му весело проблеснаха, когато се обърна към Кофи. — Упорит е, нали?

Така ставаха двама срещу един. Прекъснаха я на няколко пъти и гневът ѝ изгуби остротата си. Съвсем изчезна, когато външната врата се отвори и Джефи слезе по стълбите заедно с двама от гостите.

— Шапката ми — поясни той. — В колата е. В поршето — добави гордо.

— Вратата не е заключена — засмя се Додж и хвана Кофи за лакътя. — Искаш ли да ми покажеш реката? — Той я изчака да събуе ските и я поведе надолу по пътя. — Там ще можеш на спокойствие да ми покресиш — поясни тихо мъжът.

Не беше лоша идея, макар да имаше чувството, че вече са ѝ взели силата. Погледна през рамо и видя, че Джефи подтичва след тях. В очите му проблясваше любопитство. Додж също се обърна.

— Хей, приятел... прибирай се — извика той. — Имаш работа.

Джефи се обърна и покорно тръгна към къщата. Кофи почувства как кръвта ѝ запулсира в слепоочията. Как успя той да спечели това подчинение... На мъжкия му баритон ли се дължеше?

Додж я заведе на малкия мост над реката и пусна лакътя ѝ. Изчисти снега от парапета и се облегна. Кофи машинално се подпря до него. На десетина метра под тях реката бучеше под дебелия снежна покривка. Тук-там прозираше черната буйна вода.

— Всъщност не минахме по обиколния път. Само кратка екскурзия до Черната планина и обратно. — Той се усмихна дяволито. — Сигурно исках да се похваля — призна. — Не ми се случва често да открия някого, който да харесва моите играчки колкото мен самия.

Момчешката му усмивка я омагьоса.

— Казах ти да стоиш настрана от Джефи.

— Да. Но как бих могъл да не обръщам внимание на детето, което идва и сплесква носа си на прозореца ми. Аз си стоях кротко, гледах си работата и играех шах с моя компютър, а в следващия миг...

— Не си му позволил да гледа как играеш, нали? — избухна Кофи. — Додж, знаеш как се чувствам...

— Да, каза ми го съвсем ясно — криво се усмихна той и сложи ръка върху нейната. — И аз реших, че най-доброто, което мога да направя, е да го измъкна оттам и да ти го върна. Точно това и сторих.

— Това не е всичко, което си направил! — почти през сълзи рече тя. — Снощи той играеше шах съвсем сам, използваше юргана за шахматна дъска.

— Наистина ли! — Додж опита да скрие задоволството в гласа си, но не успя. — Кофи, не можеш да го спреш. Лудост е дори да опитваш.

— За какъв се мислиш? — процеди през зъби тя. — Идваш тук отнякъде си и си въобразяваш, че знаеш кое е най-доброто за моя син?

— Да, мисля, че знам — спокойно отвърна той. — Бил съм там, където е той сега... въпреки че не претендирам да съм показал същия размах на неговата възраст. Но да, знам какво е да яхнеш вълната на своя собствен талант. — Мъжът продължи да държи ръката ѝ и тя не я отмести. — Кофи, трябва да разбереш — каза пламенно той. — Геният, който Джеф притежава... Той трябва да го овладее, в противен случай геният ще го завладее. Джефи трябва да се научи да го управлява. И аз мога да му покажа как.

— Нямаме нужда от помощта ти! Справяме се и без теб!

— Наистина ли, Кофи? — Пръстите му стиснаха нейните.

Тя потръпна и рязко извърна глава към хотела. Таймерът, който контролираше електрическите свещи на всички прозорци, ги беше включил. Къщата грейна и заприлича на илюстрация от старомодна коледна картичка. Ако Кофи не се беше справила кой знае колко добре през последните три години, поне хотелът вървеше чудесно. И тя действително беше щастлива, докато не се появи този мъж. Трябваше да помни това. И отново да бъде щастлива, когато той си замине. Но като че ли не беше точно така, помисли си тя, почувствала успокояващата ласка на пръстите му.

Опита да се отърси от мислите за своята самота и се върна обратно на проблема.

— Имаш ли намерение да споменеш Джефи в своята книга? — попита Кофи.

— Да. Той е очарователен. Шахматният гений почти никога не се предава по пряка линия, Кофи. Има много теории за това. Някои смятат, че бащата не може да толерира възможността да бъде детрониран от собствения си син. И той потиска таланта на детето още от ранната му възраст.

Припомняйки си страха в очите на Ричард при последната му партия с Джефи, тя можеше да повярва на тази теория. Каква странна ирония на съдбата — ако Ричард беше жив, той можеше да откаже Джефи от играта. Но той не живя достатъчно, за да го направи.

— Не можеш да пишеш за Джефи. — Тя отдръпна ръка. — Няма да ти позволя. Не разгледа ли албума? Видя ли някъде Ричард да се усмихва? Няма да позволя да направиш същото с Джефи, Додж. Няма! — Тя изведнъж осъзна, че удря ръката му с юмрук.

— Успокой се! — Той я хвана за китката и я прегърна през кръста. — Хайде, успокой се! — Леко я разтърси.

Внезапно сълзите, които до този момент успяваше да възпре, бликнаха от очите ѝ.

— По дяволите! — Тя преглътна тежко и извърна глава.

Мъжът я привлече в обятията си и я притисна към гърдите си. Брадичката му леко докосна главата ѝ.

— Хей, успокой се... — рече той с променен тон. Тя опря свободната си ръка на якето му, за да го отблъсне, но изведнъж изгуби желание. Беше обгърната от топлина и безкрайна сила, чувстваше се в безопасност. Въздъхна и се облегна на гърдите му.

— Успокой се... — промърмори Додж.

Можеше да остане вечно така... на сигурно място в обятията му, с бучащата река под краката им, заслушана в ударите на сърцето му, което биеше в унисон с нейното, с падащите върху миглите им снежинки. Но внезапно ги осветиха фаровете — на кола, която изтрополи по мостчето и отмина. Вероятно бяха от гостите, защото свиха към паркинга. Кофи опита да се отдръпне, но Додж я задържа.

— Не мърдай — твърдо каза той, — остави ме да помисля.

Тя кимна и притихна отново. Но вече бе загубила спокойствието, което намери за миг. Сега щеше да има многозначителни усмивки зад гърба ѝ. Мисълта за тях я накара внезапно да осъзнае, че стоеше притисната до гърдите му. И че въпреки падащия сняг ѝ беше топло

като... Като... Кофи се раздвижи неспокойно. Този път ръцете му я освободиха и тя отстъпи крачка назад.

— Какво ще кажеш да сключим сделка? — попита той. В черната му коса танцуваха снежинки. Една падна върху лявата му вежда и той тръсна нетърпеливо глава. — Аз искам информация, а ти — да не пиша за Джефи. Обещавам да не го включвам изобщо в биографията, ако обещаеш да дойдеш при мен и да ми разкажеш за Ричард.

Тя решително поклати глава. С никого не беше говорила за Ричард, нямаше желание да го направи и сега. Още по-малко с този мъж.

— Не си ли съгласна? — Той се усмихна със съжаление. — Идеята ми изглеждаше добра. В такъв случай ще се наложи да се придържам към първоначалния план. Мисля, че Морийн с удоволствие ще ми помогне.

Ако продължаваше да разговаря с Морийн, неизбежно щеше да се среща с Джефи. Кофи стисна юмруци. А ако Морийн изпуснеше нещо за самоубийството на Ричард? Кофи не искаше това да влиза в книгата.

От друга страна... Ако тя самата стане първоизточник на информация, би могла да контролира фактите, които ще му подава... Ще бъде сигурна, че той никога няма да узнае истината. Тя вдигна поглед и усети искрата, преминала между тях, когато очите им се срещнаха.

В неговите имаше светлина — откъде идваше тя — от снега или от светещите прозорци на къщата? Топлата светлина на свещите или късчета лед виждаше в тези тъмни очи? Какво ли не би дала да разбере.

Кого заблуждаваше тя, като си мислеше, че може да контролира този мъж? Той беше един ход пред нея от първия ден, когато се срещнаха. Гросмайстор като Ричард, той би могъл да предвижда по пет, шест, седем хода напред в шахматната игра. Дали правеше същото и в живота? Дали я насочваше и подтикваше към решение, което само той виждаше в момента?

— Е? — попита той.

Наистина ли имаше избор? Нима шахът не представляваше именно безмилостно и систематично ограничаване на избора на

противника, докато накрая той бъде принуден да направи последния ход към своето поражение?

Но аз все още не съм стигнала до края, помисли тя и пое дълбоко въздух. Те едва бяха започнали играта, както би казал Ричард.

Той би допълнил още, че обикновено печели най-настървеният, а не най-талантливият. Е, Додж Филипс не би могъл да бъде по-жаден за победа в тази игра от нея, тъй като тя защитава сина си.

Тя вирна брадичка и го погледна в очите.

— Добре — каза тихо. — Имаш сделката.

СЕДМА ГЛАВА

— Изглеждаш чудесно!

Жизнерадостният глас, прозвучал зад гърба ѝ, стресна Кофи и тя изпусна тенджерата, която миеше. Рязко се извърна.

Питър Брадфорд стоеше пред нея и се усмихваше смутено, стиснал в ръка голям букет маргаритки.

— Извинявай! — добави той. — Не исках да те изплаша. Почуках, но никой не ми отговори.

— Няма нищо, Питър — насила се засмя Кофи. След половин час трябваше да бъде в хижата на Додж Филипс. Тя огледа синята си вълнена рокля и се намръщи. Може би трябваше да остане с джинсите и фланелката. Не искаше Додж да си помисли, че този разговор е нещо специално. — Къде си тръгнал с тези цветя?

— За Морийн са. Чух, че претърпяла злополука. Но ти сякаш четеш мислите ми — каза Питър и огледа роклята ѝ. — Имах намерение да те покана да послушаме хубава музика, след като видя Морийн.

— Боя се, че трябва да изляза, Питър — усмихна се тя.

Мъжът повдигна въпросително вежди и Кофи понечи да му обясни, но се отказа. Питър нямаше никакви права над нея, в края на краищата. Той беше само приятел... още откакто завършиха училище. Беше ѝ трудно да обсъжда Додж дори с приятел.

— Срещата ти има ли нещо общо с онзи мъж, който се е нанесъл долу в хижата?

Кофи въздъхна. Животът в малкия град имаше и своите недостатъци. Ако кихнеш горе на хълма, долу в Джаксън хващаха настинка.

— Да, покани ме на едно питие. — По-точно казано „принуди ме да приема“. Снощи тя се опита да отложи срещата с ден-два, но той отхвърли извиненията ѝ. Искаше да ускори проучванията си по книгата.

А и аз бих искала той по-бързо да свърши, напомни си тя. Колкото по-рано приключи, толкова по-скоро ще напусне града. Въпреки това не ѝ се ходеше на тази среща.

— И внимавай с тези от града — предупреди я Питър шеговито. — Не можеш да се довериш на някого, който кара порше. — Той измъкна една маргаритка от букета и я втъкна в косите ѝ. — Тоалетът ти е напълно готов.

Тя се усмихна колебливо, като не беше сигурна дали това е благословия за срещата, или по-скоро поставяне на свой мъжки знак за собственост върху нея. Питър ѝ беше показал, че е склонен отношенията им да надхвърлят границите на приятелството. Ала по някаква причина, която никога не успя да си обясни, тя не можа да го почувства близък.

— Благодаря, приятелю — каза безгрижно тя.

Неговата добродушна гримаса ѝ показва, че е разбрал посланието ѝ. В същия миг вратата на кухнята се отвори широко и Гита връхлетя в стаята.

— Гита, къде си-и? — разнесе се от коридора престорен страховит, призрачен глас. — Гита, сега ще те хвана! В банята ли си? — Гласът на Джефи заглъхна. Момиченцето се завъртя около тях, като търсеше място, където да се скрие, а след това изтича зад Питър. Сграбчи крака му и зарови лице в панталона му, кикотейки се почти истерично.

— Кое е това дете? — разсмя се Питър.

— Гита. Майка ѝ ще работи за нас, докато Морийн не е добре.

— Къде си-и? — провикна се Джефи от прага. — И-идвам!

Малката изпищя и се притисна още по-силно към Питър, сякаш така щеше да успее да се спаси от преследвача си.

— Ху-у! Ха-а! — пристъпи напред Джефи с големи, заплашителни крачки. Видя Питър и спря разколебан.

Но Гита надникна иззад прикритието си и забеляза Джефи. Побягна с писък, но се спъна в Кофи и падна по лице на пода. Кухнята се огласи от силен рев.

Питър се наведе заедно с Кофи и изправи детето.

— Тя добре ли е? — Джефи смутено приближи към тях.

— Разбира се — отвърна спокойно Питър. — Пострадала е само гордостта ѝ. Едно момиче не обича да пада по нос пред публика. —

Той измъкна още една маргаритка от букета. — Вземи, миличка — погъделичка розовото й чипо носле с цвета.

— Гита, какво има? — втурна се Анке в кухнята, когато вниманието на Питър вече беше поуспокоило детето и то само леко хълцаше.

Гита грабна цветето от ръката му, разгледа го и се намръщи. Започна да хлипа още по-силно и протегна ръце към майка си. Анке я вдигна, зарови лице във вратлето й и леко духна.

— Гита... Бригита... — Духна я отново и внезапно плачът на момиченцето премина в неохотен кикот.

Питър ги наблюдаваше очарован. Кофи се усмихна и побутна букета в ръката му.

— Добре ще е да запазиш няколко за Морийн — предупреди го тя.

Кофи погледна часовника си и усмивката й изчезна.

— Повече никаква гоненица, момчето ми — постави ръка върху раменете на сина си тя. — Анке скоро ще сложи Гита да спи и тя първо трябва да се успокои. А ти имаш и домашно да пишеш — Джефи направи гримаса и тя го щипна по носа. — Защо не донесеш учебниците си долу, при баба и при Питър? — предложи тя. Не й се щеше момчето да се връща в стаята си, преди да е станало време за лягане. Бе сменила юргана с вълнено одеяло, но изобретателността на сина й нямаше граници... По-добре да го ангажира по някакъв начин. Гита се оказа истинска благословия.

— Отиваш да се срещнеш с Додж, нали? — попита Джефи.

— Да — отвърна тя. Как беше разбрал? Или може би Додж беше непрекъснато в главата му?

— Може ли да дойда и аз?

— Не, вампире. Имаш да пишеш домашно. — Кофи го целуна по намръщеното чело и забърза към гаража.

Когато стигна до хижата на Додж, вече беше закъсняла с половин час. Прехапа устни от раздразнение и почука, почака и почука отново. Дали не беше излязъл? Тънка струйка дим се виеше от комина. Посегна за трети път, но вратата се отвори.

— Заповядай — каза Додж. Осветен откъм гърба, той изглеждаше необичайно висок и сякаш изпълваше цялото пространство. — Почти се отказах да те чакам — продължи той, хвана

я за ръката и я въведе в къщата. — Влизай, преди цялата топлина да е избягала навън.

Той има топлина за двама, помисли си мрачно Кофи, докато ѝ помагаше да си съблече палтото. Тежестта на ръцете му върху раменете ѝ накара лицето ѝ да пламне. Вероятно беше сложил много дърва в печката. Новаците винаги правеха така.

Стаята се осветяваше единствено от керосиновата лампа, поставена на шкафа и от бумтящия огън. Кофи се огледа нервно и се запита къде ли ще бъде най-безопасно да седне.

— Тъкмо миех чиниите — каза с усмивка Додж. Ръкавите на черната му вълнена риза бяха навити до лактите. — Ела да поговорим, докато свърша — кимна той към кухнята.

Помещението е твърде тясно за двама ни, помисли си тя, но нямаше сила да възрази.

— Позволи ми да ти наля едно питие. — Той ѝ подаде чаша бяло вино и взе своята. — За... — Очите му се плъзнаха по лицето ѝ... към устните и след това обратно към очите.

Само във въображението ти, помисли раздразнено тя и стисна плота със свободната си ръка. Очите му проследиха жеста ѝ.

— За зимата — каза той и отпи от виното. Кофи също отпи глътка и остави рязко чашата, но подскочи стресната при звука от удара с плота.

— И за словоохотливите жени — добави той, а зад думите му прозираше весело настроение. Взе една чиния и я избърса с гъбата. — Е, как е Морийн?

Постепенно, водена от обикновените му искрени въпроси, Кофи заговори. Той всъщност не се интересува как съм прекарала деня, каза си тя. Искане само да ме предразположи. И това до известна степен даде резултат. След като по-голяма част от вниманието му беше насочено към чиниите, тя се чувстваше освободена от обезпокоителната сила на очите му. Облегната на плота до него тя възхитено наблюдаваше умелите движения на ръцете му.

Но неловкостта ѝ се възвърна, когато той спря водата.

— Ела да седнем — предложи той и я докосна по рамото. Кофи се отдръпна и тръгна пред него към всекидневната.

Фотьойлът, на който тя искаше да седне, бе затрупан с книги. Също и столът пред компютъра, разположен в ъгъла на стаята.

Оставаше диванът. Отмести очи отново към фотьойла, после хвърли подозрителен поглед към Додж. Дали не беше предвидил нейния ход и не го беше блокирал предварително? Конят срещу царицата, помисли си тя и прехапа устни. Той клекна пред огъня и сложи още дърва.

Седна до нея на дивана, включи лампата и посегна към една книга върху масичката — албума с изрезки за Ричард.

— Е, ще започнем ли?

Значи бе сгрешила. Той не се опитваше да я съблазнява, поне до този момент. Това трябваше да я успокои, но кой знае защо друга тревога замени първата. Не искаше да мисли за Ричард тази вечер. Ала Додж взе бележника и химикалката, отвори албума и го разпростря върху коленете им.

— Бележките на Морийн са твърде неразбираеми, а почеркът ѝ е още по-лош. Знаеш ли какъв турнир е бил този? — посочи той fotografia на първа страница.

— Да — познаваше тези страници до болка. Ричард обичаше да разглежда изрезките от списанията и ѝ беше разказал подробно за всички свои победи. — Това е Чикаго, първата година, през която играе.

— Трябва да е бил на девет? — Химикалката му се плъзна по хартията.

— На осем... — Само година по-голям от Джефи. Тя се загледа в замисленото лице на Ричард. Не, това не е за Джефи. Ако трябваше да понася интервютата на Додж, за да запази сина си далече от книгата, беше готова да плати тази цена.

— А този кой е? Познаваш ли го?

Минаха минути, след това часове, страниците на бележника се изпълваха с неговия ъгловат почерк. Веднъж стана, за да напълни отново чашите им, втори път, за да подсили огъня, но когато се връщаше, запазваше същата дистанция помежду им. Постепенно Кофи се отпусна. Вероятно от топлината в стаята или от виното, или от плътния глас на Додж. Чувстваше как потъва в червеникаво-златиста омая от спомени, които разказваше, сякаш се бяха случили на някой друг, някъде другаде, далече и отдавна.

Докато тя говореше, неотклонното внимание на Додж се превърна сякаш в осезаем допир. Като че ли докосваше кожата ѝ с

гореща, хипнотична ласка. Миглите ѝ потрепнаха и натежаха. Стаята беше много топла... Додж обърна и последната страница.

— Двата изглеждат толкова различни — отбеляза неочаквано той. — Какво те привлече в него?

— О... неговата интелигентност. — Миглите ѝ се спуснаха тежко и тя опита да си спомни. — Имаше вид на човек, който знае точно какво търси... На осемнайсет това се случва рядко. Повечето са объркани, не знаят какво искат...

— А той теб ли искаше? — попита Додж толкова тихо, че думите му се сляха с шепота на огъня.

Устните ѝ се извиха в мрачна усмивка и тя се облегна бавно назад.

— Да, искаше ме. — По-късно тя осъзна, че Ричард я беше желал така, както винаги желаше победата. Първоначалната ѝ съпротива му беше действала като червен плащ пред бик.

— Предполагам, единственият начин да те има е бил като се ожени за теб?

Кофи рязко отвори очи. Вече не разговаряха за снимки. Кога бяха преминали към толкова лична тема? Тя се обърна и видя, че Додж е седнал настрани, а ръката му лежи върху облегалката на дивана зад нея. Искрица паника припламна в очите ѝ.

— Всъщност да — отговори тя хладно, макар да усещаше, че страните ѝ горят. — Бях твърде стеснителна в онези години. — Почувства как я изгаря изпитателния му поглед. Очите ѝ се насълзиха и тя се извърна. А сега сигурно ще приближи към нея и ще я попита дали все още е стеснителна. И когато го направи, тя ще стане и ще си тръгне. Но той попита нещо още по-лошо?

— Какво се случи, след като той спечели?

Достатъчно! Тя го стрелна с поглед и се надигна от дивана, но мъжът я хвана за рамото и, загубила равновесие, Кофи седна отново.

— Нямах предвид сексуалните ви отношения — прекъсна я Додж, когато тя понечи да възрази. — Говоря за шаха. Съпругът ти никога не е имал интерес към партиите реванш. След като веднъж се убедише, че може да бие противника си, той започваше да търси нов, по-силен опонент. Запази ли интереса си към теб, Кофи, след като веднъж беше спечелил играта?

Тя си беше задавала този въпрос хиляди пъти... Какво се случи с всепоглъщащата му страст, след като се ожениха? Защо се стопи изведнъж? Дали не гледаше на нея като на царица от плът и кръв, която, веднъж покорена, можеше да махне от своята шахматна дъска? Това ли беше всичко? Или шахът поглъщаше цялото му време и енергия? Не знаеше. Но и едва ли би задоволила любопитството на този мъж, ако знаеше.

Ужасена от спомените, тя не забеляза как ръката му се вдигна към лицето ѝ и пръстите му докоснаха долната ѝ устна.

— Аз бих останал — произнесе той с нисък, дрезгав глас.

Би останал ли? За момент не успя да осъзнае думите му.

Аз бих запазил интереса си към теб, след като веднъж съм спечелил. Това ли искаше да каже той? Кофи гордо вдигна глава и се извърна. Може би, но и Ричард беше казал същото, докато се стремеше към нея. Само за да спечели сърцето ѝ. И последния път това даде резултат. Но тя вече не беше на осемнайсет години, не вярваше на страстни думи или на безмилостно преследване, което трябваше да бъде доказателство за любов.

— Добре, ето един по-лесен въпрос — настоя Додж. — След брака ти запази ли интереса си към Ричард?

Той беше безогледен в търсенето на факти, така както Ричард — в стремежа си за победа. Но защо трябваше да се изненадва? Той беше grosмайстор по шах, брат на Ричард по душа. Пръстите му нежно погалиха бузата ѝ, докоснаха косите ѝ. Тя потръпна. Ласката я разтърси дълбоко. Кофи поклати глава и се изправи.

— Това „не“ ли означаваше? — Той не направи опит да я спре. — Не си запазила интереса си? — попита подигравателно Додж.

— Не, не съм заинтригувана и в момента — обърна се яростно тя. Как си позволяваше той да нахлува в живота ѝ по този начин и да я кара да се чувства така, когато... — Уморена съм от играчи. — Тя се отпрати към вратата. — Уморена съм от игри. — Извърна се изненадана, щом осъзна, че той върви след нея.

— Е, ето че се сетих един въпрос, който още не съм ти задал.

Той поднесе палтото към раменете ѝ. Задържа пръсти върху реверите ѝ, а ръцете му я обгърнаха и притиснаха към силното му тяло. Лицето му докосна косата ѝ, мъжът я притегли още по-плътно към себе си.

— Още не съм те попитал... какво им е лошото на игрите? — промърмори той, а дъхът му погали ухото ѝ.

Беше сигурна, че на него му харесва. Докато тя... Тя беше изцяло друг тип човек. Тя не можеше да играе на любов... Никога. Любовта никога нямаше да бъде игра за нея. Лявата му ръка бе точно над сърцето ѝ и тя чувстваше бесните удари. Нямаше съмнение, и Додж ги усещаше. И бог да ѝ е на помощ, тя искаше ръката му да остане там, да се разтвори и да я погали. Искаше ръцете му да се плъзнат по тялото ѝ, да я прегърнат силно и никога да не я пуснат. Тя потръпна отново и се отдръпна от него.

Само две дълги самотни крачки я делиха от вратата. Направи ги, без да се обръща назад.

— Няма нищо лошо в игрите... За някои хора — каза тя и излезе в нощта. След топлината на ръцете му, студеният въздух я блъсна в лицето като ледена вода.

ОСМА ГЛАВА

Кофи спря на моста и се облегна на парапета над реката. Имаше още час, докато Джефи свърши училище. Възнамеряваше да го посрещне, както направи вчера, и да се приберат заедно със ските. Това беше най-добрият начин да се увери, че момчето няма да се отбие до хижата на Додж. Още една кола изтрополи зад нея по моста, но тя не се обърна. Вероятно турист, ако се съди по скоростта. Местните живееха с по-спокоен ритъм.

Трудно можеше да се каже същото и за нейния живот напоследък. Кофи въздъхна. Не успя да се наспи миналата нощ, след като си тръгна от Додж. Памучната ѝ нощница, обикновено изключително удобна и приятна, внезапно беше станала твърде груба, твърде топла за пламналото ѝ тяло. И когато се събуди сутринта, откри, че я беше съблякла насън.

Кофи с раздразнение сведе поглед. Реката беше тясна, а бреговете ѝ — затрупани със сняг.

Младата жена подскочи стресната, когато някой застана до нея.

— Трябва да е прекрасно, когато вали — рече Додж Филипс.

Тя сви рамене и стисна здраво ръце.

О, върви си, Додж. Моля те, върви си. Плашиш ме. Ала най-лошото бе, че тя не желаше Додж да си отиде. Без дори да поглежда към него, знаеше колко трябва да се премести, за да може ръката ѝ да докосне неговата. Дишането ѝ се учести. Та това е нелепо, помисли си тя. Изпитвам подобно вълнение само защото отдавна никой не ме е прегръщал така, както ме прегърна той снощи. Същото щеше да бъде и с всеки друг мъж. Лъжкиня, каза си грубо. Осъзна, че Додж ѝ говори.

— ... след като аз вече съм тръгнал нататък? — довърши той въпроса.

— Да. — Имаше петдесет процента вероятност да не сбърка, каквото и да му отговори.

— Добре, да тръгваме тогава. — Додж я хвана за лакътя.

— Къде? — Тя се отдръпна, за да вземе ските.

— Нали ти казах, да видим Морийн — погледна я учудено той.
— Бях в Норт Конуей, за да потърся една книга за нея, взел съм и кутия бонбони. Тя обича бонбони, нали?

— Не — спря рязко Кофи.

— Така ли? — Той взе ските от ръцете ѝ. Очите му проблясваха по-скоро весело, отколкото разочаровано. — В такъв случай ще трябва да ги дам на теб?

— Казах не, не можеш да дойдеш вкъщи. Джефи се връща след половин час. С теб сключихме сделка, Додж Филипс! Каза, че ще оставиш Джефи, ако се съглася да разговаряме.

— Грешка! — Додж ѝ отвори вратата, но усмивката му угасна. — Споразумяхме се да не споменавам Джефи в книгата, ако разговаряме. И докато сме на същата тема, кога ще продължим?

Той умишлено я притесняваше, не ѝ даваше възможност да осъзнае думите му, а вече я заливаше с нови въпроси. Това ѝ напомняше за блиц-турнирите, с бързите светкавични ходове, които Ричард обожаваше. Без часовник, всеки ход следваше мигновено хода на противника, също като ударите при боксьорите. Тя тръсна глава, но се предаде и влезе в колата. Ако той имаше намерение да види Морийн, щеше да го направи. Единственото, което ѝ оставаше, бе да скъси посещението му.

А при повече късмет Джефи можеше да се позабави на път за вкъщи. Можеше и да се отбие до хижата на Додж.

— Заклучваш ли? — попита тя, когато мъжът се настани до нея.

— Да. Компютърът е много скъп.

— Не е необходимо да заключваш в този град — каза тя, когато Додж запали двигателя и потегли. — Но ще ти бъде благодарна, ако го правиш.

— Заради Джеф ли?

Тя кимна и леко се смъкна на седалката, когато минаха покрай Центъра за ски туризъм. В града и без това клюкарстваха достатъчно, нямаше смисъл да им дава нова абсурдна тема за разговор.

— Не отговори на въпроса ми? Защо мразиш шаха?

— Мисля, че сделката ни беше да разговаряме за Ричард, а не за мен — възрази тя. Нямаше как да му отговори, без да му разкрие своята тайна.

— Според мен нещата са свързани. — Поршето мина покрай училището на Джефи, след това прекоси извития каменен мост в центъра на града. — Човек би предположил — продължи Додж замислено, — че една дребнава, егоистична жена вероятно ревнува от всичко, което отвлича съпруга ѝ от нейната драгоценна личност. Такава жена не се интересува дали шахът прави мъжа ѝ щастлив...

В такава светлина ли я виждаше Додж? Кофи беше поразена. Възможно ли беше това да е тя — дребнава, ревнива жена? Не, ако шахът правеше Ричард щастлив... Тя никога не се опита да го спре, докато той се бореше за световния шампионат. Наистина, чувстваше се самотна, но го подкрепяше във всичко през онези години. Промяната дойде, след като спечели. Той се върна объркан, не беше на себе си и тогава Кофи започна да осъзнава какво е направил шахът с него. А след това, разбира се, след като си бе отишъл...

— Аз не съм... такъв човек — проговори тя. — Не съм.

— Не си. — Додж пусна лоста за скоростите, погали лицето ѝ, после хвана волана преди следващия завой. — И аз не мисля, че си такава жена.

Кожата ѝ пламна от ласката и Кофи затвори очи.

— Тогава защо мразиш шаха? — настоя той.

Той преследваше отговора на въпроса си така, както преследваше противниковия цар, с подвеждащ ход на коня от едната страна и бърз удар с офицера от другата. Щеше да продължава натиска, докато не му даде отговор.

— Мразя шаха, защото ограничава човека, вманиачава го, разбираш ли? Искam Джефи да има приятели, широк кръг от интереси. Не искам да живее като малък състезателен кон с наочници, който вижда и се стреми към една-единствена цел. В живота има още толкова много неща, освен шаха.

Е, дали този отговор щеше да го задоволи? Вярваше в това, което каза, но ѝ се стори, че по някакъв начин е предала Ричард.

— Аха... — Той замълча за миг. — Това обяснява и моя характер, тъй като аз през целия си живот съм играл шах. Мислиш ли, че съм ограничен? Нека видим... Освен шаха аз обичам да се гмуркам, играя волейбол, карам ски. Чета фантастика, събирам ориенталски килимчета, имам приятели из цялата страна, свиря нелошо на китара, готвя прилично, без да се хваля, имам фирма и печеля с нея. Знам

всички по-големи съзвездия и мога да изсвиря с уста три октави. — Той поклати печално глава, но очите му весело проблясваха. — Права си, ужасно ограничен съм. По-добре да се стягам и да се хващам за работа.

Искаше ѝ се да се усмихне, но въпросът беше твърде сериозен.

— Но не всички са като теб.

— Точно това казвам и аз, Кофи. Много малко са хората като Ричард. Няма причина да смяташ, че Джеф...

— Имам всички основания за това — прекъсна го тя. — И няма да рискувам. Ще запазя Джефи далече от шаха.

— Това е неразумно. Съгласен съм с теб, че гениалните деца не трябва да се съсипват от занимания, така както бащата на Ричард...

— Додж, въпросът е приключен. — Колата навлезе в паркинга и спря пред къщата. — Аз съм тази, която ще се тревожи за Джефи.

— И още нещо. Време е да започнеш да го наричаш Джеф. Ако малките му приятелчета те чуят, че...

— Защо не си гледаш работата, Додж? — Кофи опита да се освободи от предпазния колан, но не успя.

Свали ръкавиците си и опита отново.

— А ти какво мислиш, че правя? — Той стана и заобиколи колата.

Какво искаше да каже? Тя спря и за секунда се загледа в него през стъклото. Но преди да има време да помисли, коланът се разтвори под пръстите ѝ и тя го прибра встрани. Мъжът отвори нейната врата и ѝ предложи ръката си.

Нямам нужда... Изобщо нямам нужда от неговата помощ, каза си тя. Но действителността беше друга. Не искаше да сложи ръка в неговата. Той не се отмести и ръката му остана протегната към нея.

Добре, помисли си тя и я прие. Твърди и топли, пръстите му обгърнаха нейните. Сякаш я прониза ток. Тя вдигна поглед с пламнали страни.

Очите му изглеждаха още по-тъмни.

— Защо накрая винаги се скарваме? — попита той дрезгаво и отметна кичур коса от челото ѝ. — Отговори ми! — Ръката му се плъзна към тила ѝ.

Не, не можеше да му позволи да я целуне! Но откри, че тялото не ѝ се подчинява и приближава към него.

— Не! — каза тя тихо, останала почти без дъх.

— Не? — Той се усмихна. — А ако не приема това за отговор?

— По-добре е да го приемеш! — Искаше това да бъде заповед, а прозвуча по-скоро като молба. Натискът върху тила ѝ се увеличи и тя повдигна глава в инстинктивно подчинение.

Вратата на къщата изскърца и Кофи отскочи назад.

— Кофи? — Анке спря на прага. — Моля да ме извиниш. — Сините ѝ очи се насочиха към Додж, след това обратно към Кофи и пълните ѝ страни поруменаха. — Обадиха се по телефона. Не разбрах нищо, а Морийн спи.

— Идвам веднага — отвърна Кофи. Не беше сигурна дали е благодарна за намесата, или по-скоро разочарована. Не, би било лудост да се влюби в още един играч. Само защото ѝ допада, не означава, че той изпитва някакви чувства към нея, освен необходимостта да спечели играта. Беше научила твърде добре този урок. Тялото ѝ се стегна, когато Додж се извърна към нея след затварянето на вратата.

Необикновеното му обаяние сякаш се бе стопило. Тъмните вежди бяха свъсени.

— Коя е тази жена? — Той кимна към къщата.

— Анке Майер. Срегнахте се в деня, когато Морийн падна по стълбите, не си ли спомняш?

— О? — У Додж се долавяше странна скованост, сякаш тялото му остана до нея, а умът му се пренесе на километри разстояние. — Права си. Изглежда различно, когато не е превъзбудена. Коя е тя? — Додж, някой ме чака на телефона. Защо не влезеш и не я попитаеш сам, ако си толкова любопитен? — Думите ѝ прозвучаха по-остро, отколкото ѝ се искаше. Само преди миг имаше вид на човек, чието единствено желание на света беше да я целуне, а сега изглеждаше... вкаменен. Истински... поразен.

Задържа поглед върху него, но той сякаш вече не я забелязваше. Бе вперил поглед някъде над реката. Кофи бързо се отправи към стълбите.

Докато разговаряше по телефона със снабдителя на газ, Додж влезе в къщата. Сковаността му беше изчезнала.

— Морийн е заспала, Додж.

— Мога да почакам. Имаш ли нещо против да си направя кафе?

Преди да успее да кимне, той вече се беше насочил кухнята. Там влезе и Анке, Кофи беше сигурна. Тихите гласове, които дочу, потвърдиха предположението ѝ, но телефонният разговор отново ангажира вниманието ѝ и изминаха десетина минути, преди да успее да се освободи. Прехапала устни, се насочи към кухнята. Джефи щеше да се върне всеки момент, а Додж още не се беше виждал с Морийн. Анке седеше на масата срещу Додж. При влизането ѝ, тя стреснато вдигна глава и скочи. Светлото ѝ лице беше още по-бледо от обикновено, с изключение на яркочервените петна върху двете ѝ страни. Наведе глава и бързо мина покрай Кофи.

— Бригита... Време е да става — промърмори тя и излезе.

Нямам причина да ревнувам, каза си Кофи и пъхна ръце в джобовете на джинсите си. Беше направила всичко, за да отблъсне Додж, така че нямаше право да се чувства по този начин. Дори трябваше да е доволна, че съмненията ѝ се бяха потвърдили. Той беше само един играч. Е, Анке беше хубава жена. И Питър бе очарован в мига, в който я видя.

— Как мислиш, дали Морийн още спи? — Додж взе чашата си от масата и я пресуши наведнъж. Отново беше любезен, с онова изражение, което положително беше усъвършенствал през годините игра по турнирите.

— Ще отида да проверя — каза тя и излезе. Ръцете я заболяха и тя сведе поглед изненадана. Ноктите бяха забити в дланите ѝ.

Докато Додж беше при Морийн, Кофи се повъртя из кухнята. Нямаше нужда да се сервира чай, тъй като и последният им гост си беше тръгнал тази сутрин, но Джефи щеше да влезе през остъклената веранда, когато се прибере и тя трябваше да го отпрати веднага в неговата стая. Под някакъв претекст, който все още не беше измислила. Погледна часовника си. Сигурно се е отбил до хижата на Додж. Дали не го чака там? Навън беше доста студено, а той щеше да стои неподвижен твърде дълго време...

Отиде до хладилника и го отвори. Тази вечер беше неин ред да готви. Анке бе готвила вчера.

— Кофи!

Додж стоеше на прага. Държеше друг голям червен албум от колекцията на Морийн. Без съмнение беше от зрелите години на Ричард. Имаше още един.

Само три албума, помисли си Кофи. Не беше достатъчно за един човешки живот. Внезапно образите пред нея се размазаха и тя се обърна. Колко глупаво... Не беше плакала през последните две години. Защо реагираше така емоционално тези дни? Но ръката, докоснала я по рамото, ѝ подсказа защо.

— Какво има? — Той я притегли към себе си, въпреки съпротивата ѝ.

— Нищо. Глупости. — Тя опита да се засмее, но не успя. — Свършило се е млякото и майонезата, а аз не обичам да пазарувам.

— Ти... — Той се засмя и поклати глава, сведе поглед към албума в ръката си, после отново вдигна очи към Кофи. Внезапното прозрение изтри усмивката му. — Ти наистина си го обичала.

Точно това не трябваше да казва. Очите ѝ се насълзиха отново. Вече не беше сигурна и в това. Харесваше го... Интересуваше се изключително много от него. Дали това беше любов? Започваше да мисли, че не е така. И ако тя не беше обичала истински Ричард, дали това не беше причината, за да не вървят нещата между тях. Дали би успяла да го спаси, ако го беше обичала? Силна ръка я обгърна през кръста. Тя наведе глава към рамото на Додж и пое дълбоко въздух, за да потисне сълзите. Вдъхна упоителния аромат на кожата му.

— Не ми обръщай внимание, просто съм глупава.

— Има далеч по-лоши неща. — Той я погали успокоително, прегърна я нежно и целуна косите ѝ. — Като че ли някой влезе! Дали е Джеф? — Додж се отдръпна.

Кофи избърса лице и точно се обърна, когато вратата на верандата бавно се отвори.

Замислено намръщен, Джефи надникна през пролуката. Струйка засъхнала кръв се беше проточила от порозовелия му нос надолу по лицето. Няколко капки кръв бяха опръскали бялата яка на ризата му, а косата му стърчеше разбъркана на всички посоки. Когато очите им се срещнаха, той премигна уплашено, посегна да затвори вратата, но се отказа. Долната му устна се издаде още повече напред, той сви рамене и влезе.

— Джефи! — Кофи коленичи пред него и го прегърна. — Дребосъче, какво се е случило?

— Нищо! — изръмжа той и опита да се отскубне.

— Падна ли?

Пренебрежението в погледа му отговори напълно на въпроса ѝ, но долната му устна започна да трепери, а очите му се насълзиха. Ако бе възможно да натисне бутон и да накара Додж да изчезне от лицето на земята или поне от кухнята, Кофи щеше да го направи веднага. Джефи би потънал от срам, ако не се овладее и заплаче сега.

Додж приклепна до тях и подаде на момчето мокра кърпа за чинии.

— Добре са те подредили, Джеф. — Тонът му беше естествен. Звучеше съвсем по мъжки. — Изглежда си взел медала за храброст.

— Какво е това? — промърмори Джефи и взе кърпата.

— Дава се, когато някой войник е ранен при изпълнение на дълга. — Додж притисна кърпата към лицето му. — А сега се изтрий. Плашиш майка си.

Кофи местеше поглед от единия към другия. Смръщеното лице на Джефи започваше да се разведрява. Той несръчно разтри носа си и тя се пребори с желанието си да го направи вместо него.

— Как започна? — попита небрежно Додж.

— Дани Луис... — измънка Джефи, премигвайки, докато се бършеше. — Каза, че съм лъжец. Че не съм карал твоето порше.

Дани Луис! Господи, та той беше почти две години по-голям от Джефи и доста по-едър! Кофи се обърна към Додж, но той не ѝ обърна внимание.

— Надявам се, добре го подреди.

— Аха. — Джефи отново се намръщи. — Опитях.

— Само това има значение. — Додж докосна носа му. — Боли ли?

— Не — отвърна Джефи, макар че очите му се насълзиха.

— Не е подут много. Мисля, че не си го счупил този път.

Този път! Нямаше да има втори път, обеща си Кофи. Арлийн Луис още не се е прибрала вкъщи, но Кофи имаше намерение да размени някоя дума с нея.

— Хайде. — Додж тупна Джефи по рамото. — Ризата ти е мръсна, приятел. Иди да се преоблечеш.

— Аха. — Момчето тръгна, без дори да погледне Кофи за разрешение.

— Джеф? — Додж го спря на прага. — Утре ще пътувам до базовия лагер в планината Уошингтън — рече той непринудено. — Ако

искаш да дойдеш с мен, мога да те взема... след училище. Ще паркирам до оградата. Става ли?

— Чудесно! — Погледът на Джефи изразяваше истински възторг. Раменете му се изправиха и той излетя от кухнята. — Йо-хо! — чуха го да вика, докато се качваше по стълбите към стаята си.

Додж тихо се засмя. Взе кърпата, смачка я и едва тогава погледна Кофи. Беше леко притеснен.

— Не му дадох наистина да кара колата. Той само държеше волана... На правия участък... На първа скорост. Аз бях на педалите, разбира се.

Кофи не беше сигурна дали иска да го целуне, или да избухне.

— Ами... Можеш ли да измислиш по-добър начин да накараш хлапака Дани да си вземе думите назад?

Не, не можеше, но тя най-усърдно се опитваше да го държи настрана от сина си, а той с един замах разбиваше всички нейни планове. Ако откажеше на Джефи да го пусне с него сега, той никога нямаше да ѝ прости.

А още по-ужасна беше целта им — планината Уошингтън... Тя разсеяно пое протегнатата ръка на Додж и се изправи, загледана към далечната планина зад прозореца. След като слънцето залезе, контурите ѝ ще се очертаят върху огнения фон, докато огромната ѝ маса ще хвърля сянка върху половината свят. Тя внезапно потрепери.

— Няма да му говоря за шах, Кофи, ако това може да те успокои — обеща Додж. — На тази възраст детето има нужда от мъжко приятелство.

— Да — разсеяно се съгласи тя. — Но не ти... — Тръсна глава, за да отхвърли видението — сняг, който пада върху самотна скала.

— Изглежда аз съм единственият желаещ в момента — изръмжа Додж. — Така ли е?

Тя сви рамене, без да го чува, и се насочи към вратата, като се надяваше, че той ще я последва. Питър винаги беше наблизо, но Додж беше единственият, когото Джефи изглежда искаше. Точно това я плашеше. Въпреки обещанието на Додж, а тя му вярваше, че ще го спази, той все пак оставаше живо напомняне за играта.

Раздразнен Додж взе албума от шкафа и я последва.

— Кога ще продължим с книгата? Тази вечер?

Не, не би могла да се изправи срещу него тази вечер. Чувстваше нервите си опънати като струни в негово присъствие. Още едно подръпване и нещо можеше да се скъса.

— Утре вечер? Ще върна Джефи не по-късно от четири часа. Ако искаш...

Той вдигна поглед, когато се чуха стъпки по стълбите. Анке слизаше заедно с Гита. Лицето на жената беше много бледо, а изражението — почти предизвикателно, когато погледна Додж.

Той се беше вкаменил.

Когато Анке слезе при тях, ръката му се вдигна, сякаш да я спре. Но само докосна Гита по бузката.

— Хубаво дете — отбеляза той с безизразен глас.

Лицето на Анке пламна.

— Благодаря — отвърна тя и забърза към хола.

Додж я проследи с поглед, докато тя се скри зад вратата. Тръсна леко глава и се извърна отново към Кофи.

— Ами... — Ала сякаш не я виждаше. — Ще ти се обадя. — Той разсеяно я докосна по рамото и излезе.

Кофи бавно затвори след него. Беше забравил да каже кога ще обсъждат албума. Или това вече не го интересуваше?

Защо пък тя да се ангажира тогава? Изправи рамене и забърза нагоре по стълбите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ке!

— Да, това е куче — съгласи се Морийн и се усмихна на детето, свило се на фотьойла до нея.

— Ке! Ке! — Гита потупа с ръчичка книжката с картинки. Засмя се възторжено, а след това издаде напред долната си устна и съсредоточено обърна страницата.

— Ще проговори английски много бързо — обърна се Морийн към Кофи, докато тя слагаше дърва в камината. — Огънят гори чудесно, благодаря ти. Не можеш ли да седнеш на едно място поне за минута?

— Съжалявам — промърмори Кофи, но вниманието на Морийн отново се насочи към Гита.

— Т'ва? — попита тя. — Т'ва?

— Това е котенце — каза Морийн и малката закима с огромно задоволство.

Кофи се усмихна, въпреки притесненията си, и излезе от стаята. Спря в коридора и погледна часовника. Почти четири. Трябваше скоро да тръгва, независимо дали Додж ще е довел Джефи, или не. Изведнъж се сети, че е забравила за уговорената среща с данъчния инспектор в града. Трябваше да изчака завръщането на Джефи.

Тя скръсти ръце и закрачи замислено. Вратата към остъклената веранда беше отворена... Излишна загуба на топлина, след като слънцето вече се беше скрило зад планината. Кофи се запъти към нея и посегна да я затвори, но в последния момент се отказа и излезе на верандата.

С кърпа за прах в ръка Анке стоеше неподвижно пред семейна снимка на Кофи и Ричард, поставена в рамка на стената. Гледаше втренчено един от любимите спомени на Кофи. Морийн ги беше снимала в деня, когато Кофи и Джефи, тогава двегодишен, отидоха на летището в Бостън да посрещнат Ричард. След близо двумесечно отсъствие той се връщаше от турнир в Бразилия. Застанал до нея, с

Джефи на раменете му, той изглеждаше красив, загорял, такъв какъвто трябваше да бъде един млад съпруг. Една от малкото снимки, на която той беше усмихнат.

При звука от стъпките ѝ, Анке подскочи стресната и се огледа. Усмихна се извинително.

— Това е... бил... твоят съпруг, нали? Изглежда много... щастлив. — Тиха въздишка се откъсна от устните ѝ.

— Да. — По-скоро самодоволен, усмихна се на себе си Кофи. — Току-що е спечелил важен турнир. — Беше победил бившия световен шампион в този мач и се беше върнал сигурен, че може да вземе и самата титла. Той и преди не беше имал съмнения за това.

— Ти също изглеждаш щастлива.

— Да, предполагам. — Кофи разгледа снимката. Тя беше вдигнала очи към Ричард учудена, както обикновено ставаше при неговите завръщания, че е по-висок, отколкото тя си мислеше. Спомни си, че беше много горда с него и малко притеснена, сякаш беше непознат, когото щеше да заведе в спалнята си тази вечер. Но, да, тя беше радостна, че е отново при нея.

— Ти си го обичала — рече Анке.

— Съпрузите са за това — твърде весело отговори Кофи. Не искаше да мисли за Ричард. Дали някога ще се освободи от него? Любов ли я свързваше така силно към спомените за него, или вина, че не беше успяла да го спаси? Но това сега едва ли имаше значение. Изглежда не беше в състояние да прекъсне тези връзки и да продължи. А може би колебанието ѝ се дължеше на факта, че мъжът, който можеше да я изкуши да опита отново, беше същият, който я връщаше към нейните стари призраци.

— А къде е твоят съпруг, Анке? — попита тя в желанието си да прекъсне този поток от мисли. От няколко дни ѝ се искаше да зададе този въпрос. И веднага съжали. Бледото лице на блондинката стана алено.

— Нямам... съпруг — отговори тя. Погледът ѝ премина покрай Кофи и се загледа в снимките. — Никога не съм имала.

Кофи подозираше, че е така, но това нямаше значение за нея. Видя достатъчно през последните дни, за да разбере, че каквато и да е била ситуацията, Анке е играла почтена роля, ако човек можеше да използва такава старомодна дума.

— Съжалявам — каза Кофи.

— Няма за какво да се съжалява — отвърна с достойнство Анке.

— Разбира се! — съгласи се Кофи. — Искях само да ти кажа, че можеш да ме смяташ за твоя приятелка.

Младата жена вероятно си превеждаше думите на немски, защото ѝ отне много дълго време, за да реагира. Топла, свенлива усмивка се появи на лицето ѝ.

И след това като по даден знак и двете едновременно се обърнаха към снимките. В този момент Джефи се втурна при тях.

— Мамо! Върнахме се! — извика той и я хвана за ръката. — Додж ми купи фланелка, виж! — Момчето разтвори якето, за да покаже блузката с изрисувания върху нея заек. — А Дани Луис и другите момчета ме видяха как се качвам в поршето! — Той ликуващо подскочи. — Трябва да кажа на баба. — Джефи спря, когато Додж застана на прага. — Тя е там — посочи детето майка си, шмугна се под ръката му и изчезна.

— Да, виждам... — Додж пристъпи бавно към тях и се усмихна. — Здравейте!

Анке промърмори нещо за Гита и бързо мина покрай него със сведени очи.

Какъвто и да е бил интересът му към блондинката вчера, изглежда вече се беше изпарил.

Кофи осъзна, че също е време да тръгва за града. Но остана на мястото си, а дишането ѝ странно се учести. Какво имаше в този мъж? В едно курортно градче като Джаксън се разхождаха толкова привлекателни мъже. Защо точно той?

— Тази вечер ли? — попита той, възобновявайки разговора точно от мястото, където бяха стигнали вчера. — Може да потърсим някой ресторант в Норт Конуей, ако искаш... — Той замълча, когато Кофи поклати глава.

— Страхувам се, че имам много важна среща, Додж. — Хареса ѝ как той свъси вежди при тези думи и не се стърпя да добави: — С най-важния мъж в моя живот...

— О? — Той изглеждаше отчасти разтревожен, отчасти напрегнат, защото не беше сигурен дали тя само го дразни. — И кой е щастливецът?

— Данъчният ми инспектор. Той е моят герой веднъж годишно и тази вечер е негова.

— Разбирам... — Лицето му бавно се отпусна. — Да се надяваме, че ще се справи. В такъв случай, утре ще те взема в шест.

— Добре... — Тя изпита непреодолимо желание да положи длан върху гърдите му. Представи си как ръката ѝ се плъзга под ризата му. Кожата му вероятно щеше да бъде като коприна под пръстите ѝ. Кофи вдигна очи. — Искаш ли да тръгнеш с мен? Аз вече закъснявам.

Те поеха мълчаливо по коридора и въпреки че беше широко, на три пъти се сблъскаха по пътя. Тя взе счетоводните книги, а Додж ѝ отвори вратата.

— До утре тогава — каза той и усмивка озари лицето му.

— Ти няма ли да тръгваш? — изненада се тя.

— Не, реших да остана да поговоря с Морийн.

— Но Джефи... — Тя замълча объркана.

— Кофи... — Мъжът стисна устни и поклати глава. — Мислех, че сме се разбрали. Ти ми го повери за целия следобед.

— Ти не ми предложи кой знае какъв избор, нали? — напомни му тя. Пръстите му стиснаха силно дръжката на вратата. Беше поядосан, отколкото изглеждаше.

— Права си — отвърна сухо той. — Е, ти отиваш, аз оставам. Какво искаш да направя? Да разговарям с Морийн и да срязвам Джеф всеки път, когато той се обърне към мен? Или предпочиташ да го вземеш със себе си? Кофи, кълна ти се, че думата „шах“ няма да излезе от устните ми тази вечер. Запечатани са. — Той прокара пръсти по нейните устни, сякаш също ги запечатваше. — А сега мога ли да отида да видя Морийн?

Тя кимна и излезе, като го остави да затвори след нея. Стиснала в ръце счетоводните книги, тя спря за миг, устните ѝ още тръпнеха от неговото докосване. Върна се и погледна през стъклото на вратата.

Додж стоеше в другия край на коридора. Със скръстени ръце, облегнат на стената и наведена леко напред глава, той разговаряше с Анке, а върху хубавото ѝ лице се беше появила несигурна усмивка.

Затова ли толкова искаше да остане? Не можеше да повярва, че само преди миг беше галил устните ѝ, а сега... От всекидневната внезапно изскочи Джефи и очите му се заковаха в Додж. Мъжът го прегърна през раменете и след като размени още няколко думи с Анке,

последва момчето обратно в стаята. Объркана, Кофи тихо въздъхна и се отдалечи.

Пързаянето със ски беше добро противодействие на хаоса в душата ѝ. След като приключи със сутрешните си задължения, Кофи пое към гората. Това беше начин да изхвърли Додж Филипс от мислите си. Ако не знаеше какво иска тя, какво иска той, какво трябва да направи или какво може да направи, за да защити Джефи, поне можеше да спре цялата въртележка в главата си и да си отпочине.

Престани да мислиш за него, повтори си тя за петнайсети път, докато се плъзгаше към малката пътека, която слизаше от неговата хижа. Но докато минаваше, погледна нагоре и спря.

Някой се беше спускал наскоро, тъй като през нощта бе валило. Дали Джефи се беше отбил при Додж на път за училище? Тя прехапа замислено устни, след това поклати глава. Оставените следи не бяха много стръмни. В горната част той щеше да се спусне на рало, да обърне, след това отново да завие, докато се върне на основния път, но междувременно щеше да мине с успоредни ски и да се наслади на спускането. Тя познаваше лудешкото пързаяне на сина си.

Освен това... Тя внезапно се усмихна. На десетина крачки от пътя имаше широко петно утъпкан сняг. Някой беше паднал там. Усмивката ѝ стана още по-широка.

Не е той, каза си тя. Отблъсна се и потегли отново надолу. И денят като че ли стана малко по-светъл, а въздухът в дробовете ѝ по-свеж от студа и силния аромат на бор. Когато пътят стана по-стръмен, тя свали скиорските очила и се приведе ниско над ските. Профуча покрай още две места, където беше падано, мина на рало през друг по-опасен участък и откри в долната му част Додж, облегат на едно дърво. Щеките му бяха забити в снега.

Кофи реши да направи малко снежно шоу, като се спусне до него и го засипе с вълна от пухкав сняг.

— Здравей!

— Здравсти! — За първи път той не изглеждаше радостен да я види, но очите му се плъзнаха по тялото ѝ.

Вероятно този неволен оглед или чувството на свобода и сила, което винаги усещаше върху ските, а може би и непреодолим порив, я

накара да се протегне към него и небрежно да изтупа снега от раменете му и от шапката.

— Забавляваш ли се? — подразни го тя.

— Ами да — изръмжа той. — Събудих се тази сутрин, видях натрупалия сняг и реших, че денят е чудесен да изляза и да прегърна някое дърво. — Той потупа брезата, на която се беше облегал. — Все пак, нека не ти преча. Ти беше тръгнала за някъде.

— О, не бързам. — Внезапно осъзна, че не държи да отиде никъде.

— Точно от това се страхувах. — Устните му трепнаха, той се отблъсна от дървото и се изправи. — Щом си намериш страхотна блондинка, винаги се натъкваш на садист. Е, какво да бъде? Претъркулване по склона, скок с главата надолу или просто да си счупя врата, за да ти доставя удоволствие?

— Защо не се запиша на уроци в Центъра, когато взе ските?

— Реших, че всеки, който владее алпийските ски, ще се справи и с писалките.

Кофи се усмихна. Беше чувала тези думи от много свои курсисти.

— И при двата спорта има сняг, наистина, но техниката не е една и съща.

— На мен ли го казваш!

Тя плъзна едната ска напред-назад, след това и другата в малък радостен танц върху снега.

— Наистина ли искаш урок, или ще продължиш да опитваш сам без свидетели? — Тя затаи дъх. Досега той имаше контрол над всяка тяхна среща. Дали беше достатъчно сигурен в себе си, за да позволи на една жена да поеме инициативата?

— Изглежда имам нужда от напътствия. — Той примирено сви рамене.

— Добре. — Тя престана да се усмихва и веднага се превърна във внимателна учителка, която не би и помислила да се засмее, когато ученикът ѝ зарови нос в снега. — Предполагам, ще е добре да започнем с рало. Наблюдавай ме...

Той схващаше много бързо и имаше добро чувство за равновесие. Постепенно престана да се бори със ските и прие факта, че няма стабилната неподвижност на ски обувките при алпийските

ски. С насърчение и леки критични забележки Кофи го поведе на север, далеч от селището. Каза си, че той обича предизвикателствата и лесно ще се отегчи на почти хоризонталните склонове в долината. Въпреки че това беше самата истина, независимо дали тя си признаваше, или не, имаше и друга причина.

Дори в средата на седмицата, курсовете за начинаещи винаги бяха от полза и тя не искаше да споделя „компанията“ му с други. Беше по-хубаво сред аромата и тишината на боровете, където единственият звук беше собственото им дишане.

Харесваше ѝ също, че той леко се затрудняваше на по-стръмните участъци. Не изглеждаше така заплашителен на нейна територия.

— Ще трябва да се качим на рибена кост до горе — посочи тя билото на хълма.

— Ти тръгни напред. — Той заби щеките до себе си. — Аз ще остана да се поохладя. — Вече беше свалил якето си и шапката и ги прибра в раницата ѝ, а под бронзовия тен прозираше руменина.

Горе ще пийнем вода, обеща си Кофи, докато се изкачваше по склона. И на нея започна да ѝ става топло, въпреки че беше с обичайната си вълнена блуза. Спря задъхана и погледна през рамо.

Додж беше разкопчал ризата си и бързо я настигаше. Мъжката му сила успяваше да компенсира нейното умение.

— Ще премръзнеш до смърт, когато спрем — предупреди го тя със смях.

— Поне трийсет градуса над нулата е — задъхано отговори той.

И когато спря до нея и тя му подаде бутилката с вода,Dodж я надигна така, сякаш бяха в сърцето на пустинята в дванайсет часа по обяд. Затвори очи и преглътна, струйка вода потече по гърлото му и тръгна към гърдите му. Кофи не можеше да откъсне очи от мъжа до нея. Беше привлекателен, със стройно тяло, без да е прекалено мускулист. И въпреки че не беше споменал вдигането на тежести, когато изброяваше увлеченията си, той със сигурност се занимаваше с този спорт. Ала по-скоро като всекидневна тренировка.

Кофи вдигна поглед и откри, че мъжът я наблюдава. Страните ѝ пламнаха и тя бързо отмести очи, като прибра шишето, което ѝ подаваше.

— Как върви проучването? — попита тя само за да наруши неловкото мълчание.

— Напредва. Анализирах ходовете на Ричард в неговите игри през последната година и сега знам какво ще напиша. Прегледах и някои биографии на Фишер и Карпов. Остана ми да довърша само някои бележки по албумите на Морийн и да ти задам още няколко въпроса.

И с това неговото проучване приключва и той заминава. Докато тя... Тя ще остане тук и ще продължи безкрайната поредица от гости, чайове и закуски. Рутинна дейност, за която тя някога смяташе, че е всичко, от което има нужда. А когато я обземеше самота, поемаше към планината и обхождаше със ските тези пътеки. Скоро те щяха да я довеждат до място, което щеше да изглежда пусто без Додж. Без сърце...

Имам нужда от мъж, когото да обичам, помисли си тя. Някой, който да се нуждае от мен. Не както Джефи и Морийн, а така както един мъж има нужда от една жена.

Но няма да бъде този мъж. Той може би я желае, но не ѝ предложи любовта си. А дори да го направи, тя трябваше да мисли за Джефи. Първо за него, независимо колко самотна се чувства. Няма да бъде този мъж.

Можеше да го намрази за това. Додж беше разбудил у нея този копнеж, жажда, сравнима само с увлечението на Джефи към шаха. А скоро мъжът щеше да си отиде и да я остави да се справя сама със своите незадоволени нужди, както и с неосъществените желания на сина си.

— Защо не зададеш твоите проклети въпроси и да приключваме.

— Веднага ли?

— Защо не? — Колкото по-дълго оставаше той, толкова по-силна ставаше болката.

— Сега? Но аз умирам от топлинен удар, а ти ми съсипа краката с тези ски. Добре. Както каже дамата. Щом си в подходящо настроение, готово.

Тя искаше да говорят, докато са в движение, а не да стои пред него и да го гледа в очите. Но вече беше твърде късно.

— Искам да знам защо Ричард остави шаха след шампионата. Не мога да напиша книгата, без да разбера това.

Беше глупаво от нейна страна, че предизвика сама този въпрос. Извърна се, но той я хвана за рамото. Кофи чуваше как бие сърцето ѝ.

Някъде далече в гората пропя птица. Зад Додж простираше клони красива бреза със сребристо бяла кора, изпъстрена с мрежа от черни ивици, а на мястото на отчупен отдавна клон тесните линии върху стеблото образуваха концентрични кръгове, наподобяващи сбръчкано иронично око, което я наблюдаваше иззад рамото му.

— Защо? — попита Додж. — Това е било всичко, което е умеел да прави. Защо се е отказал? — Някъде отдалече отново долетя тъжния вик на птицата.

— Н-не знам. — Тя опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Ричард не искаше да говори за това.

След като се завърна от Берлин той или мълчеше, или изчезваше за цели дни в планината, а след това отиваше в базовия лагер на алпинистите. Когато и да се опиташе да го попита дали се е случило нещо, той само изсумтяваше мрачно.

— Имаште ли семейни проблеми? — Додж сложи ръка на рамото ѝ.

— Добре, имаме. — Тя извърна поглед. — Ще пишеш ли за това?

— Само се опитвам да разбера. — Пръстите му я стиснаха до болка. — Кажи ми... Ако той беше жив, щеше ли да го напуснеш?

Тя остана неподвижна с втренчен във върховете немиждащ поглед. Дали щеше да го напусне? О, би искала... Тези последни месеци след завръщането бяха ужасни. Години наред тя убеждаваше себе си, че всичко ще си дойде на мястото, след като той постигне целта си и се завърне. Точно обратното, откри, че е станала още по-самотна. Имаше го до себе, но странно отчужден. Лежеше до нея или седеше безмълвно на масата на закуска, сякаш беше останал вече в Берлин. Но дали щеше да се разведе с него?

— Не... — Не можеше да обърне гръб на човека, беше обещала да обича, но бе почувствала общение, когато той ѝ каза: „Кофи, всичко свърши“.

— Не — повтори тя, но това бе по-скоро протест срещу спомените, които изплуваха отново в съзнанието ѝ, отколкото отговор на въпроса на Додж.

Отдръпна се и потегли бързо със ските, за да не би той да я настигне. Ричард се беше усамотил в своята стая онази последна сутрин и когато най-после излезе, носеше екипа за зимно лагериране в

планината. Този път търпението ѝ се изчерпа. Беше решила да не го пусне, да го накара да разговаря с нея. Този път на всяка цена трябва да открие какво става с него. Но Ричард я изслуша ледено мълчание и отново се запъти към вратата.

— Ричард! — извика тя след него донякъде с гняв, донякъде от отчаяние.

Лицето му беше студено и далечно като планините, към които се беше насочил.

— Кофи, всичко свърши! — бяха единствените думи, преди да излезе.

И, господ да ѝ прости, тя си помисли, че е имал предвид брака им, и първото ѝ чувство беше облекчение.

Но след това веднага нахлуха болката и изненадата. И от гордост тя извика:

— Щом така искаш!

И го остави да напусне къщата в онази светла, студена утрин. Проследи го безмълвно от прозореца, докато той се спускаше надолу по хълма. И изобщо не ѝ мина през ум какво е искал да каже с тези думи.

Само два дни по-късно, когато отиде в зимния лагер на алпинистите, решена да разговаря с него, тя за първи път откри нов смисъл в тях, тъй като никой от лагера не беше виждал Ричард през онази седмица.

Кофи реши, че е напуснал долината, отишъл е на автостоп до Норт Конуей, оттам е хванал автобуса за Ню Йорк и е заминал при баща си. Но все пак отиде при Питър за съвет. Оказа се, че преди два дни патрулт е срещнал Ричард на север от реката Елис.

Питър извика спасителните екипи. Отначало всички бяха оптимистично настроени. Времето беше хубаво, макар и студено, а Ричард беше опитен в зимното лагеруване. Трябваше да успее да преживее два дни в планината.

Но само няколко часа след започване на търсенето, се разрази една от онези внезапни, опустошителни бури, с които беше известна планината Уошингтън. Вилицата принуди спасителите да слязат под пояса на гората, а по-късно по съображения за сигурност се прибраха дори в долината. Седмица след като отмина бурята, възобновиха търсенето, но този път без надежда.

Дотогава Морийн вече беше намерила писмото, оставено от Ричард и Кофи узна най-лошото. Разбра, че той е говорил за своя живот, а не за брака им, когато каза, че всичко е свършено.

Внезапно друг мъжки глас прекъсна горчивите й спомени.

— Кофи, намали темпото!

Вместо да забави, тя се приведе ниско и ските полетяха. Не можеше да погледне Додж в лицето точно сега. Ще трябва да се прибере вкъщи сам. Бе сигурна, че той ще се справи.

— По дяволите, Кофи! В теб са маршрутната карта и якето ми!

Беше забравила. Отпред на пътя надвисналите клони на голяма ела скриваха от погледа голяма пряспа. Тя повдигна лявата си ска над нея, постави я обратно и погледна назад. Додж беше точно зад нея, лицето му беше потъмняло от раздразнение и от усилието да следва нейното темпо.

— Кофи! — извика предупредително той, точно когато достигна малкото препятствие. Лявата му ска спря, а той продължи напред.

— Додж!

Един безкраен миг той остана във въздуха, щеките полетяха встрани като безполезни криле, а ските изтрополяха след него. След това падна тежко, потъвайки в облак сняг.

— Додж! — Главата му беше само на сантиметри от стеблото на огромен бор. С лице към земята и разперени ръце, той лежеше неподвижно. С нос, заровен в снега, можеше да се задуши. Кофи свали ските и изтича до него.

Нямаше как да го преобърне, докато ските му бяха на краката. Тя трескаво отвори закопчалките на автоматите и хвърли ските настрана.

— Додж! — Не искаше да го мести, но първо трябваше да му осигури кислород за дишане, за счупеното щеше да мисли след това. Хвана раменете му и го преобърна на гръб.

Очите му бяха затворени, а черните гъсти мигли — покрити със сняг. Голите му гърди бяха мокри от пот и снегът се топеше върху горещата кожа.

— Додж! — Тя изчисти снега от лицето му. Той беше жив, но ако не можеше да го измъкне оттук... Господи, какъв егоист беше тя! С мъка се освободи от раницата си, извади якето му и го разпротря върху гърдите му, а след това обхвана лицето му с длани. — Додж?

Тъмните му мигли трепнаха, но очите му не се отвориха. Тя нежно започна да опипва черепа му под гъстата мека коса, след това и врата, за да провери дали няма рани или счупване. Не откри нищо.

— Додж? — Дръпна ризата и провери ребрата му, но елегантните, почти скулптурни форми бяха напълно симетрични. Изпаднала в недоумение, тя постави ръка върху сърцето му и почувства ударите върху дланта си.

— Няма ли да опиташ съживяване чрез изкуствено дишане „уста в уста“? — попита той и отвори очи.

— Господи, нищо ти няма! — с облекчение въздъхна тя и опита да се изправи, но мъжът я задържа.

— Щях да съм по-добре, ако ти беше паднала, а не аз — усмихна се той.

— По дяволите, Додж! — Тя започваше да се ядосва, че я уплаши така.

— Ти върви по дяволите, Кофи! Какво се опитваше да направиш? Да ме оставиш да се лутам в гората, докато замръзна?

Това я върна към последните ѝ мисли. Нямаше никакви наранявания по Ричард, когато го откриха през пролетта, високо в планината в един естествен амфитеатър. Дали се беше изкачвал, докато са свършили силите му? Или просто бе седял и чакал да го погълне студа? Тя никога нямаше да узнае. Кофи потрепери силно, отвори уста, а след това я затвори, защото не намери думи.

Усмивката му помръкна, докато наблюдаваше лицето ѝ.

— Съжалявам...

Тя поклати глава и опита да се усмихне. Едва ли беше негова вината.

— Изглежда ти имаш нужда от съживяване — продължи той с дрезгав глас. Додж сложи якето под себе си и обви с ръка кръста ѝ. Легна отново назад и я привлече върху голите си гърди.

— Не... — възрази тя, но пръстите ѝ легнаха върху топлото му силно тяло и сякаш се сраснаха с него.

— Да! — Той обхвана лицето ѝ и насочи устните ѝ към своите. — Това е хубава дума, Кофи — промърмори. — Крайно време е да опиташ да я кажеш. — Пръстите му се заровиха в косите ѝ. Очертавайки края на устните ѝ с върха на езика си, той не настояваше, той молеше за отговор.

Да... Той беше прав. Когато за последен път беше казала „да“ на живота? „Да“ на това удоволствие. На нежната сила на ръцете, които я обгръщаха. О, имаше нужда от тях... От него. С жадна, тиха въздишка устата ѝ се подчини на неговата.

От устните му се откъсна стон, израз на задоволство и триумф, когато навлезе в нея с целувка, която беше повече сливане, отколкото ласка. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ, по гърба ѝ и обратно надолу, привличаше я още по-близо до себе си, докато устните им говореха свой собствен език на радост. Със стон на удоволствие. Кофи се притисна към него, ръцете ѝ се обвиха около врата му... и тя почувства как потъват в снега.

— Додж! — Устните ѝ се откъснаха от неговите. — Ще замръзнеш. — Якето се беше изплъзнало изпод него.

— Да замръзна? По-скоро ще се изпаря! — Той целуна брадичката ѝ, шията...

— Не можеш да лежиш на снега. — Бяха на километри от дома, а той беше начинаещ скиор, който току-що бе паднал лошо. Ако измръзне, ще се схване и ще бъде още по-непохватен от преди.

— Тогава ще седна.

Още една целувка и след това ще го накара да тръгнат. Но целувката се сля със следващата, превърна се в разтапящо блаженство от трепетни въпроси и разтърсващи отговори, безмълвен копнеж към опознаване и удоволствие, които ги оставяха без дъх. Трябваше да го спре, но никой не беше целувал очите ѝ и веднъж почувствала тази ласка, не можеше да си представи някой друг, освен Додж, да го направи отново.

Но той ще си отиде, мина ѝ през ума. Кофи отметна глава, когато устните му се плъзнаха от шията към рамото ѝ. Простена, опиянена от чувствата, които той предизвикваше със своите целувки и се загледа с широко отворени очи към клоните над нея. Той щеше да си отиде веднага щом завърши проучванията си. А тя остава. От нея се откъсна умоляващ стон, когато мъжът нежно ухапа рамото ѝ.

Тя оставаше тук в Джаксън и щеше да помни как я бе целувал Додж, без да може да пожелае ласката на друг мъж.

— Престани! — промърмори тя съвсем близо до устните му.

Той се отдръпна, за да я погледне в очите, но ръката му се вдигна към брадичката ѝ и я привлече за следващата целувка.

— Трябва да спрем! — Тя опря ръце на гърдите му и почувства, че той потръпна. — Ти сигурно замръзваш. Това е лудост.

— Лудост ли? Това е първото разумно нещо, което правим, Кофи. — Палецът му докосна устните ѝ. — Страхувам се, че ако спрем... — Той отново потрепери.

— Трябва да тръгваме! — разтревожи се Кофи не на шега за него. Погледна на запад. Веднага щом слънцето залезе, температурите рязко ще паднат. Трябва да го заведе въщи. — На крак, войнико! — Тя стана и протегна ръка. Той я пое, но не направи никакво движение, за да се изправи.

— Предполагам, че си права. — Пое дълбоко въздух, очевидно за да се овладее и пръстите му стиснаха здраво нейните. — Освен това имам „гореща среща“ в шест.

Беше забравила. Но сега вече не можеше да го направи, не можеше да си позволи да бъде отново сама с Додж. Още една целувка и тялото ѝ щеше да бъде обхванато от пламъци. Все пак доста по-безопасно бе да го целува сред преспите. Тя поклати глава.

— Не мисля, че...

— Точно от това се страхувах — прекъсна я той. — Но помисли отново. — Изправи се без нейна помощ.

Не можеше да остане сама в неговата хижа, не и след случилото се. Бяха отворили врата, която Кофи не би могла да затвори отново, и той го знаеше също така добре, както и тя.

— Не мога, Додж. Не мога.

— Не можеш или не искаш, Кофи? — Той повдигна ръката ѝ и я сложи на сърцето си.

Въпреки спокойния му глас, сърцето му биеше лудо. Собственият ѝ пулс отекваше като ехо в ушите ѝ.

— Като че ли това няма особено значение, нали? — попита безизразно тя, докато се бореше с желанието да погали кожата му. Не можеше да се откаже от стремежа си за трайна истинска любов. Но дори да ѝ предложеше нещо повече от „гореща среща“, тя не би изложила на опасност Джефи. — Краят и в двата случая е един и същ.

— Разбира се, че има значение, Кофи — възрази Додж. — В единия аз мога да опитам. В другия...

Той сви рамене. Пусна ръката ѝ и започна да закопчава ризата си. — Студено е — промърмори, а очите му я пронизаха. — Дяволски

студено е.

Да, тя усещаше горчивия хлад, който нахлу в сърцето ѝ. За миг си помисли, че е срещнала нежност, която не е познавала преди, нежност, която би могла да я завладее и притежава завинаги. Но грешеше... Той ѝ предлагаше страст, а не нежност. Обикновена игра.

Тръгнаха, обгърнати от ледено мълчание. Кофи напред, Додж след нея. Изглеждаше отчужден и замислен, всеки път, когато се обърнеше назад. Щом приближиха хижата, Додж я изпревари и се насочи към стълбите на верандата.

— Ами... — Кофи удари няколко пъти по синкавия сняг с върха на щеката си, докато Додж освобождаваше автоматите на ските. Тя не знаеше какво да каже. Искаше да заглади нещата помежду им, но не можеше да намери подходящи думи. Въпреки че не му дължеше извинение, искаше да предложи поне приемливо обяснение. Не бяха започнали с думи, тя се бе хвърлила в обятията му, бе му предложила устните си, поддала се на безумен порив. И сега и двамата се чувстваха неловко. — Ами...

Дали все още искаше помощта ѝ с албумите? И ако беше така, дали щеше да се съгласи да се срещнат на по-безопасно място? В някой ресторант на обяд? Или това предложение щеше да го ядоса още повече?

— Е... — Додж облегна ските си на парапета на стълбите. — Ще влезеш ли? — Той знаеше отговора. Тъгата ѝ премина в раздразнение. — Не? Дори с придружител? — Додж посочи към дървата под стряхата. Очите ѝ проследиха жеста му и тя съзря чифт малки ски. Ските на Джефи.

Сърцето ѝ подскочи, тя се огледа. Но ако момчето беше наоколо, щеше вече да се е показало.

— Не си ли заключил?

— Изглежда съм забравил. — Додж дори не си направи труд да покаже, че съжалява, но в усмивката му имаше горчивина, която не бе забелязала досега. Безразлично сви рамене и тръгна към стълбите.

Бе обърнал живота ѝ с главата надолу със своето идване. Не знаеше как ще успее да възстанови всичко, след като той си отиде. Колкото по-бързо си тръгне, толкова по-скоро тя щеше да сложи ред в своето сърце и в своя свят. Последва го и хвана ръката му.

— Додж, кога си тръгваш?

— Това ли искаш? — обърна се той към нея с безизразно лице.

Не! — почти изкрещя тя. За нищо на света, не искаше той да си отиде. Но точно от това имаха нужда тя и Джефи. Мълчанието се проточи.

— Когато намеря отговора на още един въпрос, нито минута по-рано. — Зад думите му прозираше гняв. — Така че е по-добре да свикнеш с тази мисъл. — Той отблъсна ръката ѝ и продължи по стълбите. — Идваш ли? — попита подигравателно, без да се обръща.

При положение, че Джефи е вътре? Разбира се, и той добре го знаеше. Но не беше сигурна какво точно изпитва в този момент.

Засега той е тук. Със страх и надежда в сърцето тя го последва в хижата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През стъклената врата Кофи видя Джефи, наведен над масичката. Погълнат от заниманието си, той се взираше съсредоточено в малка шахматна дъска. Дъхът ѝ спря, когато детето вдигна черния топ пред себе си и го премести на нова позиция, а след това завъртя дъската така, че сега той беше своят противник с белите фигури. Взе бялата царица, премести я две квадратчета напред и каза нещо на глас. Въпреки че не го чу, видя как се раздвижиха устните му. Думата беше „шах“.

— Виждаш ли! — прошепна тя вбесена.

— Виждам момче, занимаващо се с нещо, което обича — възрази Додж. Хвана я за ръката и я извърна към себе си, когато тя се втурна напред. — Кофи, не знам от какво се боиш, но няма нищо страшно.

— Нищо не разбираш! — извика тя и веднага съжали.

— Опитвам се. — Той с мъка я задържахше до себе си. — Бог ми е свидетел, че се опитвам, но ти се съпротивляваш непрекъснато. — Той я разтърси леко, но когато проговори отново, в гласа му се чувстваше решимост. — Виж... Мисля, че едно от най-важните неща, които един мъж... един човек... трябва да направи в своя живот, е да открие какво върши добре. Има някаква радост в това, Кофи. На теб ти е познато това чувство... Наблюдавах лицето ти, когато се пързеляше със ските. Е, точно това тласка Джефи.

Той е открил какво прави добре. — Ръцете му несъзнателно галеха раменете ѝ. Очите му бяха приковани в нейните, сякаш се опитваше да я убеди със силата на погледа си. — Чудя се какво става с човек, ако му попречиш да развие таланта си? Дали той... Дали Джефи ще открие нещо друго, което обича да прави? Или нещо вътре в него ще се пречупи, Кофи? Дали животът му няма да премине в безцелно лутане, във вечно търсене, без да може да открие нещо?

Тя потрепери и поклати глава. Разбира се, че не желаше това за Джефи. Искаше той да има нещо, което да обича, но без да го обсебва

и убива. Но ако Додж беше прав... ако потискането на таланта на Джефи оказаше същия пагубен ефект...

— Тревожиш се твърде много — продължи разпалено Додж. — Единственият начин шахът да се превърне в мания за Джефи е да настояваш той да се откаже от него. Никога ли не си чувала, че забраненият плод е най-сладък?

Думите му се забиваха право в сърцето ѝ. Но все тя извърна глава и видя как Джефи премества втора фигура.

— Погледни го, Додж. Той се намира в друг свят. Той трябва да е разбрал, че сме влезли. Ние не говорим шепнешком.

— Момчето има удивителна концентрация — съгласи се Додж. — Не виждам нищо лошо. Това не означава, че той винаги ще съсредоточава усилията само върху шаха. — Мъжът я привлече към себе си.

— Довери ми се поне веднъж. Нека не преувеличаваме нещата. Съгласен съм, че ако се занимава само с шах, това ще го осакати. Нека тази вечер се заеме с нещо друго. Какво ще кажеш? — Устните му плъзнаха по лицето ѝ. — Можем да си направим вечеря... Имам пържола в хладилника. След това ще гледаме някой филм в Норт Конуей. Ще го заведем вкъщи да си легне навреме.

Звучеше прекрасно. Толкова обикновено, така... Сякаш бяха семейство. Очите ѝ се премрежиха и тя разтреперана си пое дъх. Прав ли беше Додж? Дали тя не влошаваше нещата, като се бореше против страстта на Джефи?

— Кажи! — настоя Додж и се наведе да целуне ъгълчето на устните ѝ. Усмихна се, сякаш усетил колебанието ѝ.

Думите му ли бяха убедителни, или по-скоро неговите устни? Или искрата, която беше запалил дълбоко в гърдите ѝ? Той все още желаше присъствието ѝ тази вечер, дори в компанията на седемгодишен придружител. Трябваше да премисли това, когато има време и сили. Но не сега, когато устните му се доближаваха до нея. Целувката му беше силна и властна. Безмълвна изява на неговата победа в този спор.

— Добре — каза с ясен глас той. — Хайде да сготвим.

Странно, тя вече се чувстваше така, сякаш бе стояла покрай горещата печка през целия следобед. Усмихна се и се отдръпна, но усмивката ѝ се загуби, когато погледът ѝ попадна отново на Джефи.

Той махаше черния офицер от полето. Завъртя отново дъската и се загледа в останалите черни войници.

Додж отвори вратата и я въведе в хижата.

— Здравсти, Джеф — поздрави той.

Момчето се извърна към тях, погледна го с невиждащи очи и се върна към заниманието си. Кофи сви юмрук и ноктите се забиха в дланите ѝ. Не беше права... Лудост бе да позволи на Додж да я разубеди.

— Кой печели? — попита Додж и сложи ръка върху рамото на момчето.

Дългите сребристи мигли трепнаха няколко пъти, преди очите на Джефи да се фокусират върху Додж.

— Белите... Но черните можеха да победят. Можех да спечеля с черните, ако белите не знаеха какво искам да направя. — Разсеяният му поглед изведнъж се избистри, когато му хрумна някаква мисъл. — Ще играеш ли с белите?

Кофи си представи как се свиват устните на Додж. Разбира се, той искаше да играе. Тя стисна още по-силно ръце. О, Додж мога ли да ти се доверя? Сякаш доловил мисълта ѝ, той хвърли поглед към нея, направи гримаса и се обърна отново към детето.

— Някой друг път с удоволствие, Джеф. Но тази вечер мислехме да те заведем на кино. Нека първо направим вечеря?

Джефи изглежда не чу предложението.

— Ако играеш с белите, ще ти върна конете.

Нищо нямаше да излезе. За миг си беше позволила да се надява, че Додж познава магически начин да отстрани тази мания, но...

— И така ще те бия — уверено произнесе Джефи.

— Не бих се изненадал, приятел. Никак не бих се изненадал. — Той се пресегна и вдигна шахматната дъска на няколко сантиметра от масата. — Но точно сега... ще трябва да оставим това настрана. — Той изчака, а дъската остана съвсем близо до момчето. — Става ли? Ще запазим... — Той погледна Кофи, забеляза изражението ѝ и лицето му се изопна. — Ще запазя сегашното разположение на фигурите.

Той не беше неин съюзник. Трябваше да запомни това. Независимо как я караше да се чувства, той беше на страната на Джефи. На страната на тази ужасна игра. Разтреперана, тя си пое дъх и пристъпи напред, но макар и неохотно Джефи кимна.

— Добре. — Додж сложи дъската върху висок шкаф. — Сега... — В гласа му се почувства облекчение. — Ще те назнача дежурен по огъня, Джеф. Май са останали съвсем малко въглища. С майка ти отиваме в кухнята. — Той се обърна към Кофи. Хвана ципа на якето и го дръпна надолу. — Виждаш ли? — прошепна. — Трябва само твърда ръка.

— Както и да е, нямаме нужда от дъска — каза Джеф и застана до него. — Черните са на ход. Ще местя моя цар на F1. Сега ти си на ход.

— Ти... — Ръката на Додж замръзна във въздуха. — Откъде си научил обозначенията на шахматната дъска?

— От списанието. — Джефи посочи към дивана. — Четох за Денисов... Денив... Някакъв мъж със смешно име, който играл срещу жена. Описани са всички ходове. — С лице, грейнало от задоволство, той се усмихна на Додж. — Много хора играят шах, нали?

— Да-а. — Лицето на Додж не изразяваше нищо, когато погледна от Джеф към Кофи и обратно. — Да, наистина.

Той се опита да свали ципа докрай, но Кофи го спря и хвана китката му. Беше глупаво от нейна страна да му повярва.

— Казвай къде ще местиш сега? — дръпна го за ръкава Джефи.

Гросмайсторът не го погледна. Очите му бяха насочени към Кофи и се опитваха да й изпратят съобщение, което можеше да е и молба, но по-скоро приличаше на ултиматум.

— Топ на D1 — отговори той напрегнато.

— Кон на D4! — веднага изстреля Джефи.

— Пешка на... — Без да откъсва поглед от очите ѝ, той свали ципа на якето. Кофи го вдигна и той сви устни, но тя не беше сигурна дали изразяваше съжаление, или по-скоро се концентрираше, преди да предприеме следващия ход в играта. — Пешка на G3 — каза той с равен глас, а след това към Кофи: — Не тръгвай. Почти свършихме.

Тя поклати глава... Нямаше какво повече да каже. Обърна се, намери палтото на Джефи и го наметна върху раменете му. Той повдигна машинално ръце към ръкавите, но цялото му внимание беше съсредоточено върху лицето на Додж.

— Аз не бих направил това — предупреди той противника си.

— Така ли? — Очите на Додж весело проблеснаха след това отново станаха безизразни. Все още гледаше Кофи, докато тя слагаше

шапката на главата момчето. — Е, аз върша много неща, които ти не си направил, приятел — каза той разсеяно. — Въпреки това... — Той кимна отново към Кофи. — Остани! — И в тази единствена дума се съдържаше цял свят чувства.

— Тогава моят кон... Е, кон на F3! — звънна гласчето му.

Как можеше тя да се бори срещу това? Те нямаха дори от дъска и фигури, за да играят. Кофи потрепери, сложи ръце върху раменете на Джефи и придърпа към себе си, но умът му оставаше с Додж. Искаше ѝ се да се нахвърли върху този мъж, да го удрия в гърдите и да му крещи.

Виждаш ли какво направи? Очите ѝ блестяха гневно. Но Додж приближи до тях и постави ръце на раменете на Джефи, като покри пръстите ѝ.

— Аз съм мат след два хода, Джеф — каза тихо. — Ти си невероятен. Признавам се за победен.

— Няма ли да продължиш? — надигна глас в протест Джефи.

— Не, така се прави. Не е по правилата, но така играят джентълмените. Когато знаеш, че си победен, се оттегляш. Добра игра, Джеф. Благодаря.

Не трябва да плаче... Поне не пред Джефи, въпреки че той едва ли щеше да забележи, ухилен широко към Додж. Кофи пое дълбоко въздух.

— Хайде, Джефъмс, да тръгваме. — Тя го издърпа от Додж и го поведе към вратата.

— Тръгваме ли си? Ама нали... — Той я погледна изненадан.

— Друг път ще отидем на кино. Не днес.

Той беше така по детски разочарован, че сълзите бликнаха от очите ѝ, въпреки желанието ѝ. Тя извърна лице и го поведе.

— Кофи? — извика Додж след нея. — Утре ще ходя отново на ски. Ще дойдеш ли с мен?

— Не мисля, че... — отвърна тя, без да се обръща.

— Пътеката нагоре по реката Елис, Кофи — настоя той. — Следобед. Надявам се да промениш решението си... — За всичко, като че ли искаше да добави той.

Само да можеше, да имаше някакъв начин...

— Аз ще дойда! — веднага вдигна ръка Джефи, докато тя го изтласкваше към верандата.

— Добра идея, Джеф, но първо трябва да питаш майка си.

— Няма да можеш, Джефъмс. Ще си на училище — отговори тя, като избягваше погледа на Додж. — Утре е и почивният ден на Анке и искам да наглеждаш Гита вместо нея.

Джефи въздъхна сърцераздирателно.

— Хайде, слагай ските — подкани го Кофи.

Нямаше какво повече да каже на Додж, но все още не можеше да тръгне. Извърна глава към него. Мъжът стоеше облегнат на перилата.

— Стаята ще изстине — промърмори тя.

— Не може да стане по-студено, нали? — сви рамене той.

Не. Дъхът ѝ излизаше на кълба пара и студ обхвана душата ѝ. Тя поклати глава, горещи сълзи потекоха по страните ѝ, но дали бяха за вечерта, която се изплъзна между пръстите им, или за нещо по-голямо, по-ценно, не можа да си отговори.

— Лека нощ, Додж — каза тихо и тръгна по стълбите.

— Ще се видим по-късно — извика той след нея, а гласът му беше изгубил нотката си на горчивина.

Не и ако аз те забележа първа, Додж Филипс. Отсега нататък щеше да ѝ бъде много трудно да се среща с него.

Не оставай без работа! Преди тя често използваше това правило, за да се бори с тъгата. Рано или късно то оказваше своето въздействие. И когато Морийн реши да сготви вечеря за първи път след злополуката, Кофи слезе със ските до селището, за да купи необходимите продукти.

Когато излезе от магазина, спря на вратата, за да сложи пакета сирене в раницата си. Погледна към училището отсреща. Джефи ще бъде ангажиран още два часа, а Додж... Тя се намръщи и погледна към небето. Прогнозата беше за снеговалеж следобед. Дано е чул! Не беше ден за самостоятелни разходки нагоре по реката Елис. Тя прехапа устни, когато помисли да му позвъни, но се отказа. Той беше зрял мъж. Нямаше нужда от нейните грижи. Тя посегна да си вземе ските, когато някой извика името ѝ.

Питър Брадфорд пресичаше улицата.

— Анке вътре ли е? — попита той.

— Анке ли? Не съм я виждала от сутринта. Спомена нещо за Норт Конуей.

— О... — Гъстите му вежди се свъсиха. — Е, колата ѝ е паркирана отсреща и си помислих... — Той сви рамене.

— Може да е в ресторанта. — „Уайлдкет“ беше твърде луксозен, но можеше да се е отбила на бара. — Аз съм тръгнала за пощата и ако я видя там, ще ѝ предам, че си я търсил.

— Благодаря. — Питър я потупа по рамото и тръгна към ресторанта.

Настроението, което Питър донесе със себе си, изчезна. Той не спря дори да поговорим, мина ѝ през ум. Кофи сви рамене с известно раздражение. Беше нелепо да се чувства пренебрегната, след като винаги бе искала единствено неговото приятелство... Ако беше самотна, то не беше заради него.

След малко видя Питър да излиза намръщен от ресторанта.

Странно, помисли си тя. Какво ли го беше накарало да излезе така разгневен. Погледна отново и видя Анке да напуска „Уайлдкет“. Тя се усмихна на Додж, който ѝ отвори вратата, а след това продължи пред него по пътя.

Кофи бързо се скри в сянката на магазина. Вмъкна се вътре и загледа безцелно по рафтовете. Значи... сега знаеше как се е чувствал Питър преди малко. Онзи остър малък нож, който се забива някъде близо до сърцето...

Малко по-късно черното порше мина безшумно покрай витрината и Кофи въздъхна. Беше сам и се насочи към неговата хижа. Ако се беше съгласила да се пързаят следобед, той щеше да има две срещи за един ден. Доста ангажиран мъж, нали така, Додж? — присмя му се мислено тя, но това не ѝ помогна. Снощи би се заклела, че той... Кофи тръсна глава и отхвърли тази мисъл. Няма значение. Това ни най-малко не променяше ситуацията. Тя пое дълбоко въздух. Е, ако той беше непрекъснато зает, същото щеше да направи и тя. Пощата, след това вкъщи... По-късно ще изчисти печката. Отлагаше това чистене от няколко дни.

Но когато взе пощата за техния хотел, чиновникът я повика.

— По-добре поговори с Джефи — каза той с усмивка. — Идеята му е добра, но трябва да научи още някои неща. — Мъжът извади изпод рафта скъсано писмо и кутия, пълна с монети. — Виж какво се

опитваше да изпрати по пощата! — засмя се той и раздруса кутията. — И то с марка само от дваисет и пет цента. Всичко се разпиля в момента, в който го пусна в пощенската кутия. — Той отново се засмя и ѝ подаде плика. — Каквото и да се е опитвал да си купи, трябва да го е искал страшно много. Изглежда е изпразнил цялата касичка.

Наистина, помисли си Кофи, когато пое купчината монети и плика. Благодарил и се обърна да си върви, когато прочете адреса на писмото.

Беше адресирано до Американската федерация по шах в Бостън. С немигащи очи тя бутна вратата пред себе си и спря отново, за да поеме глътка въздух. Но това не я облекчи.

О, Господи, той започваше! Имаше чувството, че една от ледените висулки над главата ѝ се беше забила дълбоко в сърцето и разпръскваше вледеняващ ужас. Джефи... Тя извади сгънатия в плика лист, прегледа го и прехапа устни.

Беше бланка за участие, отпечатана на лъскава хартия. Отстрани още стояха разкъсаните краища от списанието, от което беше откъсната — шахматния брой, който Джефи четеше снощи. Кофи още не можеше да повярва. Това беше заявка за участие в шахматен турнир през следващия месец в Бостън, а парите — таксата за участие.

Джефи, о, Джефи, не... Тя вдигна глава и погледна към училището, сякаш можеше да види сина си през дебелите стени. Пристъпи напред, но спря. Затвори очи за миг. Спокойно! Ужасът, който изпитваше, беше насочен към бъдещето. В този момент той все още беше в безопасност, зад своя малък чин. И ще се върне вкъщи, след като свършат часовете. Обикновено тя настояваше той да се придвижва със ските, но тази сутрин, за да го държи по-далече от тях, използва прогнозата за валежите следобед. Така нямаше как да се отбие при Додж.

Тя внимателно сгъна писмото и го прибра заедно с монетите в раницата. А що се отнася до нея... Тя ще мине покрай хижата на Додж още сега. Време беше да си поговорят. Това беше последната капка.

Само да можеш да ни оставиш на мира, Додж Филипс. Е, щеше да го принуди. Дори това да е последното нещо, което ще направи на този свят. Искаше да е сигурна, че той ще ги остави на мира след днешния ден.

За пръв път изкачването със ските не ѝ помогна да се успокои. Всеки стържещ звук сякаш разкъсваше сърцето ѝ. А пушекът над комина в притъмняващото небе над малките елхички под хижата наподобяваше дим от изгорели мечти. Но това нямаше значение. Нямаше да позволи да придобият значение. В момента трябваше да мисли само за Джефи.

Тя прекоси верандата и видя, че Додж работи на компютъра. С очи, приковани към екрана, той не чу стъпките ѝ върху дъските. Тя почука на стъклото, а след това отвори вратата.

Лицето му светна от удоволствие и той скочи на крака.

— Радвам се, че си променила решението си, Кофи, но не чу ли прогнозата за днес?

Защо не се държеше с нея като враг, какъвто беше в действителност? Щеше да ѝ бъде по-лесно, отколкото с тази топла усмивка, която започна да угасва, щом той се взря изпитателно в лицето ѝ.

— Не съм дошла да се пързеляме. — Тя отстъпи крачка назад, за да избегне протегнатата към рамото ѝ ръка. — Дойдох да те помоля да заминеш. Напусни града.

— Защо? — Той остана неподвижен за миг, после присви очи. — Заради снощи ли?

— И заради снощи, и заради това. — Тя свали раницата, извади писмото от джоба и му го подаде. — Ти ли го подтикна? И си му казал вероятно, че ще го заведеш? — Гласът ѝ пресекваше от ридания. Опита да се овладее и когато го погледна, видя устните му да се разтягат в усмивка, докато четеше писмото. Когато се обърна към нея, беше отново сериозен.

— Нищо не знаех за това, Кофи, повярвай ми. Но...

Гневът и огорчението се сляха в разтърсващ спазъм, който я хвана за гърлото.

— Точно от това се страхувах, от минутата, в която кракът ти стъпи в този град, Додж Филипс. Ти разрушаваш всичко! Сега те моля, махни се от живота ни и ме остави да събера разпръснатите парчета.

Когато гласът ѝ се прекърши, той вдигна ръце, а после ги отпусна отново до себе си.

— Казах ти, Кофи... Не и преди да съм получил отговора на един последен въпрос.

Причината, заради която Ричард напусна шаха... Това беше станала цената на тяхната игра, нали? А играчите на шах никога не се отказваха, когато имаха още какво да спечелят, това трябваше да ѝ е известно. Тя заби нокти в дланите си и болката като че ли проясни главата ѝ за момент. Тя щеше да спаси Джефи от тъмната мания, която носеше със себе си този мъж.

„А когато книгата излезе?“ — напомни ѝ малко гласче дълбоко в нея. Тя прехапа устни. Това ще бъде поне след година-две. А с повече късмет Джефи можеше да не я види и още няколко години след това. Щеше да направи сделка с бъдещите си тревоги за настоящата сигурност, ако трябва. Това, което имаше значение в момента, бе фактът, че с Додж в неговия живот Джефи щеше да бъде все погълнат от шаха и тя нямаше да може да достигне до него, така както не можеше да стигне до Ричард. Трябваше да изведе Додж от техния живот, преди това да се случи.

— Добре... — каза тя с треперещ глас. — Ти обичаш сделките, Додж. Ето една. Аз отговарям на въпроса ти по най-добрия начин, а ти взимаш отговора и си отиваш. Става ли?

Той приближи до нея и я хвана за раменете.

— Точно това ли искаш? — попита, а очите му я пронизваха. — Наистина ли искаш да си отида, Кофи?

Болеше я от натиска на пръстите му, въпреки че болката, която раздираше душата ѝ бе много по-силна. Но щеше да размени своята болка срещу бъдещото щастие на Джефи.

— Да! — прошепна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Добре... Разкажи ми тогава. — Той я пусна, пристъпи към камината и коленичи.

Цялата ѝ енергия сякаш се изчерпа с тази победа, ако това действително беше победа.

— Добре. — Тя потъна в дивана и се загледа към пода. — Но те моля още нещо...

Недоволното му изсумтяване ѝ подсказа, че вече е направила своята сделка и трябва да е доволна от нея.

— Заради Джефи — продължи тя упорито. — Не искам да пишеш за това в своята книга. Умолявам те. Ще разбереш, след като ти разкажа.

И тя започна, без да вдига очи от пода. Думите ѝ бяха болезнени и мъчителни, докато му описваше месеците след като Ричард се прибра триумфално от световния шампионат. Неговото объркване и горчивина, последните му думи, когато излизаше през вратата.

— Шахът направи всичко това с него, Додж. Ето защо го мразя толкова много — сълзи изпълниха очите ѝ. — Шахът ограби целия му живот. Ричард жертва всичко за една-единствена цел — да бъде най-добрият в света. И след като го постигна... На него... На него не му останаха повече цели... Ето срещу какво се бореше той през тези последни месеци... И накрая се предаде.

Додж приближи до нея, коленичи и хвана стиснатите ѝ ръце.

— Нека изясним нещо. Ти мислиш, че се е качил в планината и умишлено е останал, за да замръзне? — Той се засмя с груб недоволен смях. — Кофи, това е лудост! Той може да се е подхлъзнал, да си е наранил глезена или да си е ударил главата. Всичко може да се случи там. Не можеш да мислиш...

— Не мисля... Аз знам. — И тя му разказа за писмото, което Морийн бе намерила в бюрото на Ричард на четвъртия ден след изчезването му и как са загубили всякаква надежда след това. Кофи затвори очи и пред нея изплува случилото се през онзи ден. Тя влезе в кабинета на Ричард и изненада Морийн да чете някакъв лист, изпълнен с нервния му почерк. Още веднъж срещна стреснатия поглед на възрастната жена, чу виенето на вятъра покрай прозорците.

— Оставил е бележка, че се е самоубил? — Додж беше изумен. — Какво пишеше в нея?

— Не съм я чела. — И когато мъжът повдигна вежди, тя добави: — Морийн не ми позволи. Каза, че само ще ме нарани. — Познавайки умението на Ричард да хвърля вината върху другите, като използва думите, за да нарани и като видя болката, изписана на лицето на Морийн, Кофи ѝ повярва. — И без това достатъчно ме болеше, Додж, след като разбрах, че е мъртъв... И че бих могла да го спра... Повярвах ѝ. Не исках нищо повече... Не можех да понеса нищо повече... Така че не съм...

Додж седна на канапето до нея. Повдигна я и я сложи върху коленете си. Притисна я към гърдите си и опря буза до главата ѝ.

— И оттогава обвиняваш себе си? — Устните му докоснаха слепоочието ѝ. — Къде е писмото?

Изведнъж изчезна чувството за спокойствие, което я беше завладяло. Той можеше да я държи в обятията си като близък приятел, но разсъждаваше като писател. Останала без сили, тя отпусна глава на рамото му.

— Не знам. Предполагам, че Морийн го е унищожила.

— Разбирам... — Имаше някаква веселост в гласа му.

Тя въздъхна и пое аромата на кожата му. Сега той беше доволен. Откри всички късчета от своята мозайка. А тя... Тя имаше думата му.

— Затова... толкова мразя шаха. За всичко, което стори на Ричард — промърмори, притиснала лице към ризата му. — Ето защо никога няма да позволя на Джефи да се занимава с шах... Затова искам да си тръгнеш. — Тя почувства как се стегна тялото му от изненада. — Ти трябва да си тръгнеш... — напомни му тя. — Имаме уговорка. Ти обеща.

— Да, но...

— Додж! — тръсна глава тя. — Никога нямаше да ти разкажа всичко това, ако не се беше съгласил!

Лицето му беше непроницаемо.

— Добре, съгласих се, но не казах кога. Да не искаш да си събера багажа и да потегля в тази виелица?

Тя погледна зад рамото му и видя, че вали сняг.

— Не... Но утре?

Маската на безизразност изведнъж падна и за миг той ѝ се стори слаб и уязвим. После лицето му отново се вкамени.

— Добре, щом искаш... Но ще трябва да ме помолиш за това отново утре.

Преди да успее да възрази, че не е честно, той я целуна бързо и я свали от скута си.

— Хайде, ела. Трябва да поправам една грешка, преди да е станало твърде късно.

Той настоя да я закара с колата до хотела, въпреки че тя предпочиташе ските. Когато влязоха в паркинга, той се огледа.

— Но къде е колата на Анке? — забарабани нервно по волана. — Знаеш ли къде имаше намерение да отиде?

Той ли задаваше този въпрос? Нали последен разговаря с нея? Но Кофи вече не усещаше болка. Беше достигнала състояние на

безразличие, което се надяваше да продължи достатъчно дълго. Сви уморено рамене и слезе от колата.

Миг по-късно стоеше със ски в ръка и гледаше как черната кола преминава с трясък през моста и продължава надолу по хълма с главоломна скорост. Чувстваше се твърде уморена, за да се запита защо.

Във всекидневната Морийн беше седнала на фотьойла до огъня, в скута ѝ имаше разноцветни парчета плат, а Гита си играеше в краката ѝ. Морийн се усмихна и остави иглата за шиене.

— Какво има?

Отпратих единствения човек, когото бих могла да обичам. Не можеше да го каже. Морийн и сама щеше скоро да разбере.

— Главоболие. Ще си направя чай. Ти искаш ли?

— Да, добре. — Морийн не повярва на обяснението ѝ, но уважаваше правото ѝ на емоционална неприкосновеност.

— Къде си, Джефъмс! — повика тя сина си и сложи водата да заври.

— О, как вали навън! — с порозовели от студа страни, той нахлу в стаята, влачейки след себе си вълнения шал. — Може ли да отида да поиграя с Додж?

Кой щеше да му липсва повече, почуди се Кофи. Шахът или мъжът, който беше отворил тази врата за него?

— Не днес, младежо, не си ли спомняш, че трябваше да гледаш бебето тази вечер? — Все още не беше необходимо да му казва, че Додж си тръгва. И когато той недоволно изсумтя, Кофи се усмихна: — Искаш ли горещ шоколад, преди да пристъпиш към работа?

Докато му приготвяше шоколада, Джефи седна срещу нея и ѝ разказа как е преминал денят. Тя му отговаряше разсеяно, докато размишляваше над своите тревоги. Какво да му каже за писмото? Отначало мислеше да отмине тихомълком случая, но той щеше да очаква отговор. Или още по-лошо, пощальонът щеше да се пошегува за монетите и Джефи щеше да разбере, че е взела неговата вноска. Не, по-добре да му каже сега.

— Джефъмс, дадох ти това. — Тя извади писмото и докато му обясняваше, наблюдаваше как се променя лицето му. Накрая пред нея застана един по-мек вариант на непроницаемостта на Додж. Той се

отдръпна от нея и остана да я наблюдава с уморен стоицизъм, който я смрази до мозъка на костите.

Значи не беше забравил да спомене за писмото тази сутрин. Беше имал намерение да го остави в тайна. Преди Додж да пристигне в града, никога не бяха крили нищо един от друг.

— Това не е добра идея, Джефъмс — завърши внимателно тя. — Бостън е твърде далече. Аз не бих могла да те закарам дотам. Ние трябва да се грижим за баба и за гостите.

— Додж ще ме заведе — упорито настоя Джефи. — Той обича шаха.

Рано или късно, тя трябваше да му каже. Нямаше как да му спести новините или болката. Тя приглади косата над челото му.

— Додж не може да те закара, скъпи. Той си отива.

Сякаш му удариха плесница. Малкото му телце потрепери от думите, а очите му се разшириха от шока.

— Той... — Момчето поклати глава. — Той не може. Не може!

— Страхувам се, че му се налага, младежо. Той беше тук за кратко, като всеки от нашите гости. Хората идват и си отиват...

Но не и Додж, възразиха изпълнените с болка очи на Джефи.

Не и Додж, съгласи се предателски сърцето й. В този миг чайникът на печката изсвири.

— Почакай, миличък. — Тя погали момчето по бузата и отиде да затвори клапана за парата. Когато се обърна, Джефи беше излязъл.

Вероятно във всекидневната, реши тя. Тръгна след него, но се отказа. Той само щеше да я отхвърли, дори да я обвини за заминаването на Додж. По-добре да му даде минутка време да поеме удара и след това да го успокои. Междувременно щеше да приготви таблата с чая.

Но няколко минути по-късно, когато влезе в стаята с подноса, тя откри само Морийн и Гита вътре. Джефи изобщо не беше влизал. Забърза към стълбите, но външната врата се отвори и усмихната млада двойка нахълта вътре със ски и чанти багаж.

— Госпожо Дуган? — пристъпи към нея мъжът с протегната за поздрав ръка. — Имаме резервация за шест души този уикенд, но видяхме прогнозата тази сутрин, решихме да не изпускаме снега и запалихме колите. — И сякаш за да засили думите му друга сияеща

двойка влезе шумно. — Надяваме се да можете да ни дадете стаите малко по-рано?

— Да... Разбира се... — Кофи с удоволствие би ги изхвърлила обратно навън, но това не беше начин да задържи клиентелата си. Усмихна се насила и посегна към книгата за регистрация.

Отне ѝ почти час, докато ги запише и им приготви чай. След това бързо отиде в стаята на Джефи. Всичко беше чисто и подредено, така както я беше оставила сутринта, след като смени спалното му бельо. Явно изобщо не беше влизал. Обиколи спалните на третия етаж, но никъде не го откри. Ужасена, тя надникна в стаята на Анке, слезе бързо на първия етаж и почти врхлетя върху влизащия Додж.

— Какво има? — попита мъжът и я хвана за раменете, когато тя стреснато отстъпи назад. Зад него стоеше Анке, лицето ѝ беше бяло, а очите — разширени от тревога.

— Джефи! — отвърна Кофи. Отскубна се от ръцете му и почти се затича към хола. Нямаше го и там.

Дано е в кухнята, каза си тя. Додж я настигна на остъклената веранда.

— Кофи — спряха я ръцете му, — какво се е случило?

— Джефи... Сигурно е тръгнал със ските към твоята хижа. — Тя с усилие откъсна очи от стената, където трябваше да стоят облежани неговите ски. — Заклучи ли я? — Но дори след като попита, тя си спомни как той превъртя ключа на излизане.

— Да тръгваме! — Очите му ѝ подсказаха, че и той си е спомнил същото. — С колата, Кофи — хвана я той за ръката, когато младата жена посегна към ските.

— Все пак ще взема и тях! — настоя тя и се помоли да не ѝ потрърбват.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кофи почти потропваше от нетърпение пред хижата на Додж, докато той отключваше вратата. Ските му стояха забити в снега до нея.

— Какво правят тук? — попита тя само за да каже нещо.

— Упражнявах се тази сутрин, нагоре по пътя. — Додж отвори и тя го последва веднага.

Но Джефи не ги чакаше там. На верандата се виждаше утъпкано петно, където явно беше вървял напред-назад, за да не замръзне. Стъпките му бяха едва наполовина запълнени с новия сняг. Наведена над парапета, тя успя да проследи с поглед следите му към планината.

— Той е поел обратно. Тръгвам след него.

— Ще дойда с теб — хвана я Додж, когато тя се насочи към поршето, за да си вземе ските. — Първо се обади на някого къде отиваме, на Морийн или на твоя приятел Брадфорд.

Той разсъждава доста по-разумно, осъзна тя, докато набираще номера на Питър с треперещи пръсти. През цялото време виждаше пред себе си изпълнените с болка очи на Джефи... И неговата детска вироглавост. Той беше тръгнал да търси Додж. Дали щеше да се прибере вкъщи, преди да го намери? Ако не, къде би го потърсил? Ако беше погледнал за ските на Додж под верандата, единственото място, където беше виждал да се държат ски и беше открил, че ги няма... Дали не беше стигнал до заключението, че... О, Господи, не! Телефонният секретар на Питър се включи и с треперещ глас тя остави кратко съобщение: „Питър, тук е Кофи. Вероятно Джефи е тръгнал по реката Елис. Ако не ти се обадя до пет, значи сме горе. Додж е с мен. Благодаря“.

— Мислиш ли, че е тръгнал да ме търси? — попита Додж.

— Вчера ти каза, че ще се пързаяш в тази посока.

— Кофи, колата ми не беше тук. Би трябвало да се досети, че...

— Той не е проверил. Не е оставил следи в предната част на къщата. — Това не я учуди. В света на Джефи ските бяха основният

начин за придвижване. При това той е бил разтревожен, а вероятно и вече премръзнал.

— Тогава да тръгваме — поведе я Додж. Първо Ричард, а сега и Джефи. Не, това не може да се случи два пъти, тя няма да го позволи. Не би могла да го понесе.

— Каква преднина има? — извика Додж в ухото ѝ. Вятърът ставаше все по-силен и започваше да вие между дърветата.

— Около час? — А може и по-малко, ако е чакал по-дълго пред хижата.

— Няма да го загубим, Кофи. — Той я целуна, устните му бяха горещи. — Обещавам ти. Но внимавай да не се изгубим един друг. — Целуна я отново. — Стой наблизо! — Пусна я и потегли по пътя на рало.

Пътят по реката Елис... Колко нощи го бе сънувала? Колко нощи в съня си бе проследявала пътя на Ричард до онзи бял тунел през тъмните дървета, умолявайки: „Не, не всичко е свършено“.

Не е свършено, свистяха ските ѝ през дълбокия сняг. Не е свършено, обеща ѝ Додж. Но въпреки това следите на Джефи водеха на север, докато бялата стихия не ги изтри съвсем.

Плъзгайки се като насън, полужаслепена от прелитащия сняг и студа, сега Кофи се ориентираше само по интуиция.

— Почини си малко — спря я Додж.

— Само минута — съгласи се тя неохотно, въпреки че мъжът едва ли я чу при следващия порив на вятъра. Притиснати един към друг, доколкото им позволяваха ските, те споделиха топлината на телата си, а може би дори нещо много по-ценно. Когато пристъпът на вихрушката отмина, той повдигна края на шапката ѝ и доближи устни до ухото ѝ.

— Има ли друг път, освен този?

Ограничен отдясно от реката, отляво пътят преминаваше в стръмни планински склонове. Натам беше тръгнал Ричард. Но Джефи... Той следваше Додж и би трябвало да се придържа към пътя.

— Няма! — извика в отговор тя.

— Тогава ще го открием — обеща Додж. — Много скоро.

Без Додж, тя вероятно щеше да го отмине. След неколкостотин метра мъжът спря. Повалена преди няколко години при силна зимна буря, встрани от пътя лежеше огромна бреза. Дънерът беше разцепен

на няколко метра над снега и падналият ствол, с дългите си бели клони беше образувал своеобразна снежна пещера ниско над земята. Додж посочи към ските, подпрени до ствола на дървото. Те бяха вече така заскрежени, че погледът ѝ бе минал покрай тях, без да ги забележи.

— Джефи! — Кофи разкопча автоматите и хукна през дълбокия сняг, последвана от Додж. — Джефъмс!

Защитен от вятъра на голото място под надвесеното стебло, Джефи се беше свил като малко животинче. Беше нахлупил шапката си така ниско, че се виждаха само устните му, когато Додж го измъкна оттам. Усмивката му беше леко сънена, когато го притиснаха помежду си.

— Знаех си, че ще дойдеш — промърмори той и зарови лице в рамото на Додж.

— Радвам се, че има поне един, който не е бил разтревожен — усмихна се той на Кофи над главата на детето. — Кой е най-бързият начин за връщане? Обратно по същия път ли?

Кофи кимна. Снегът ставаше все по-дълбок с всяка изминала минута и щяха да се придвижват още по-бавно с тежкия Джефи на ръце. Но и за миг тя не се усъмни, че ще успеят. Тази вечер двамата с Додж можеха да направят всичко.

И тогава тя внезапно се послуша, дочула далечно бучене. Засмя се, дръпна Додж за ръката и посочи към пътя. Шофьорът на снежния скутер, който приближаваше към тях, носеше познатото жълто яке. Тя вдигна ръка и махна към Питър Брадфорд, а с другата хвана Додж под лакътя.

— Стига толкова ски. Хайде да се приберем вкъщи с кола.

От стаята на Джефи Кофи чуваше веселата глъчка от празненството, което започна след тяхното завръщане. Питър и хората от неговия екип, гостите на хотела, Морийн и Анке, всички празнуваха успешния завършек на тежкото премердие. С усмивка Кофи смени мокрите компреси на челото на Джефи. Тя го затопли в горещата баня веднага щом се върнаха и сега той лежеше в леглото, увит в няколко одеяла.

— Къде е Додж? — промърмори момчето.

— Тук съм — дочу се глас откъм вратата, където гросмайсторът стоеше с табла в ръце. — Готов ли си за малко шоколад, Джефи? — Додж му подаде голяма чаша. Седна на другия край на леглото и подаде на Кофи чашка със златист ликьор.

— Какво е това? — полюбопитства Джефи и надигна глава.

— Бренди. Вдигаме тост... За Джеф, който все още има десет пръстчета на ръцете и десет на краката.

— Никак не е смешно — изръмжа Кофи, но Джефи се закиска.

— Може ли и на мен? — С безпогрешния си детски инстинкт той отправи молбата към Додж.

— Това е за спасителите — разсмя се той и поклати глава. — А ти си от спасените, шампионе. Изплаши ни до смърт.

Джефи преглътна, а сериозното му лице остана полускрито зад чашата.

— Но и ти ме изплаши — промълви той накрая. — Мама каза, че си отиваш.

— Знам... — Додж издърпа одеялото, което се беше смъкнало от краката на Джефи. — Но е сгрешила. Никъде няма да ходя. — Той се обърна към Кофи. — Никъде — повтори тихо и в очите му проблесна предизвикателство.

Тя не отмести поглед. Нищо не се беше променило... Тя все още мразеше шаха и се страхуваше от него. И в същото време всичко се беше променило. Тя обичаше този мъж... Обичаше неговата сила, остротата на ума, извивката на устните му и копнежът в очите му, когато погледнеше към нея. Нейният син също го обичаше.

— Много добре — заяви Джефи със сънливо задоволство. — Мама каза, че утре не трябва да ходя на училище. Защо не дойдеш да поиграем шах?

— Ако мога — обеща Додж, загледан в лицето на Кофи. Наведе се и целуна момчето по челото. Потупа го по рамото и се изправи. — Стига да мога, ще поиграем. Междувременно, нали нямаш нищо против да отвлека майка ти за известно време?

Джефи се разсмя и кимна. Додж обхвана раменете на Кофи и я поведе към вратата.

В края на коридора той я обърна към себе си и се усмихна. С лека въздишка на отчаяние Кофи пристъпи към него. Той не я целуна, само я прегърна и я притисна нежно към себе си. Тя затвори очи, усети

как сърцата им бият в унисон и си пожела това да продължи вечно. Целуна го... А след това опита да се отдръпне. Когато той поклати глава и я задържа до себе си, младата жена почувства как сълзи напират на очите ѝ.

— Ти обеща... — напомни му тя. — Каза, че си тръгваш.

— Да, така е. И не нарушавам лесно обещания, Кофи, но този път ще го направя. Искам да съм част от твоя живот и искам ти да бъдеш част от моя.

— Дори ако ставаше въпрос само за мен...

— Радвам се, че не си само ти. Той е страхотно хлапе. И затова искам да поговориш с един човек — каза решително Додж. — Ти мислиш, че Ричард се е самоубил заради шаха и че си могла да го спасиш. Време е да престанеш да обвиняваш шаха и себе си. Ела с мен...

Той я поведе към стълбите и двамата слязоха до стаята на Анке. Когато германката отвори, Додж ѝ се усмихна и въведе Кофи. Затвори вратата и двете жени останаха сами. Погледът на Кофи се премести от напрегнатото лице на блондинката към леглото в ъгъла, където Гита сладко спеше.

— Тя няма да се събуди — увери я Анке и ѝ предложи фотьойла в другия край на стаята. — Моля те, седни, Кофи. — Анке вдигна едно писмо от бюрото и го задържа. — Не исках да те нараня — каза тихо тя.

— Не дойдох затова, повярвай ми, но Додж ми каза, че ти изпитваш болка. И аз го виждам. Той каза, че може би аз мога да намаля болката ти... Трудно е... — прошепна Анке. — Ти ще ме намразиш...

Кофи решително поклати глава.

— Така си мислиш, но... — Усмивката на Анке изразяваше тъга. Тя се протегна и сложи писмото в скута на Кофи. — Трябва да го прочетеш.

Писмото беше адресирано до Анке Майер, в Германия. Кофи веднага разпозна почерка на Морийн.

В стаята беше толкова тихо, че тя чуваше бученето на кръвта в ушите си. Срещна изпълнения с решимост поглед на Анке и бавно извади два сгънати листа.

Отвори първия и от почерка на Морийн сякаш чу нейния глас, сух почти до грубост, с цялата болка и топлина, скрита зад привидно деловите думи.

„Скъпа госпожице Майер, Трябва да ви уведомя, че моят син, Ричард Дуган, е мъртъв. Изпращам ви вестник, който доказва това.

Съжалявам, че именно аз трябва да ви съобща факт, който моят син е трябвало сам да ви каже. Ричард беше женен и остави съпруга и дете на моите грижи.

Във вашето писмо, което намерих в бюрото му тази сутрин и което ви изпращам обратно, вие молите за паричен заем, заради усложнения при вашата бременност...”

Кофи рязко си пое въздух и вдигна очи. Да, трябваше да се досети. Обърна се към светлокосата глава върху възглавницата и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Дете на Ричард, разбира се. Джефи инстинктивно беше разбрал това. Тя се върна отново към писмото.

„Изпращам ви чек. Смятайте го за подарък, а не за заем и моля ви, направете ми тази услуга да не ми благодарите и да не ме търсите повече.

Изпращам ви и писмото на моя син, което той не е завършил преди смъртта си. Въпреки че аз не одобрявам неговите чувства, уважавам намеренията му и го предавам на вас.

Сега мога само да пожелая на вас и вашето бебе късмет, скъпа моя, и моите най-искрени съболезнования.

Искрено ваша, Морийн Дуган.“

Кофи бавно сгъна писмото. Да, би трябвало да се досети... Безпокойството на Ричард, потиснатостта му и неговата

раздражителност, когато се върна от Берлин... Това обясняваше всичко. Той не е бил ядосан на нея, а на себе си.

— Съжалявам — каза тихо Анке. — Не знаех. Работех на бара в хотела, където живееха американските шахматисти. Той изглеждаше толкова... умен и силен. И аз си помислих, че много ме обича.

Кофи си спомни периода, когато той ухажваше самата нея. Да, когато той искаше нещо... Някого... А може би този път той наистина е обичал, каза си тя, изучавайки миловидното лице на блондинката. Коя беше тя да отсъди?

— А сега вземи другото писмо — каза Анке. — То е от Ричард. Ти мислиш, че се е самоубил. Не е така. Трябва да го прочетеш...

— Не мога. Не мога, Анке. По-добре ми кажи ти... — Някъде дълбоко в душата на Кофи започна да се прокрадва светлина и надежда.

Анке погледна към леглото и детето, очите ѝ заблестяха, а след това се обърна към Кофи.

— Той казва, че много е размишлявал, след като ме е напуснал и е решил, че не е трябвало да го направи. Той разказва за теб и... — Тя се поколеба. — Пише, че много държи на теб, но това не е любов... Че сте се оженили, когато сте били още деца и не сте знаели...

Трябваше да я заболи, но тя не почувства болка. Той е бил прав, тя не беше разбрала какво е любовта, поне не и по начина, по който я усещаше сега.

— Пише, че ще дойде при мен, но първо трябва да обясни на теб, а това ще му отнеме време.

За да размишлява Ричард винаги отиваше в планината.

— Казва, че е време да започне нов живот. Имал е един живот с теб и с шаха, а сега се отваря нова врата... — продължаваше Анке.

В душата на Кофи нахлу светлина.

— След това пише, че ще отиде на ски в планината и ще помисли, а когато се върне, ще знае как да ти съобщи. Казва, че ако се изкачиш достатъчно високо, при ясно време от върховете можеш да видиш морето... Ще погледне към него и ще мисли за мен и за неговото бебе от другата страна на това море... Тук приключва писмото — завърши тихо Анке.

Сълзи се стичаха по лицата на двете жени. Кофи избърса страните си. Значи Ричард не беше умрял в тъга и отчаяние, а с

надежда. Умрял е, изпълнен с обич. Може ли някой да иска повече?

Не е умрял заради шаха, изведнъж осъзна тя. А това означаваше... Че тя и Додж... Кофи скочи и прегърна Анке.

— О, Анке... Благодаря ти! — Тя се засмя през сълзи. — Ти си толкова смела да ми разкажеш всичко това... Благодаря ти.

— Значи не ми се сърдиш? — усмихна се стеснително Анке.

— Не, всичко е наред. — Кофи поклати глава, опитвайки се да намери подходящите думи. — Искам да кажа, че ми е мъчно, но съм и... щастлива. Мога да продължа.

Имаше някой, който я чакаше. Можеше да отвори вратата и да излезе на слънчевата светлина, при Додж. С ослепителна усмивка тя се завъртя, целуна меката бузка на Гита и почти излетя навън. Беше изгубила толкова много време.

Но в долната част на стълбите изгуби още една минута, когато се натъкна на Питър Брадфорд.

— Хей, къде е пожарът? — засмя се той и я хвана за раменете, за да я успокои. — Виждала ли си... — Той спря и се загледа в нея. — Хей, какво има?

— Нищо, нищо няма! — звънна гласът на Кофи. — С Анке току-що си поплакахме малко. Трябва и ти да опиташ някой път, Питър.

Мъжът се усмихна и поклати глава при мисълта за загадъчността на жените.

— Ще се разплача, ако не успея да открия Анке, за да я накарам да се присъедини към празненството.

— В стаята е — посочи Кофи и се промъкна покрай него. — И Питър! — извика тя. — Не се тревожи за Додж Филипс. Той ще бъде извън строя съвсем, съвсем за малко.

— О, чудесно! — засмя се той.

— Така ли? — попита Додж, когато тя почти се сблъска с него. — И колкото по-рано, толкова по-добре — каза той с огромно задоволство и устните му потърсиха нейните. — Колкото по-рано, толкова по-добре.

ЕПИЛОГ

Когато Кофи Филипс влезе във всекидневната, съпругът ѝ и Джефи играеха пред огъня. Шахматната дъска на килима между тях беше сгъваемият комплект, който Додж бе подарил на Джефи за Коледа и който момчето носеше навсякъде със себе си. Мъжът и детето седяха един срещу друг. Позата на единия беше огледално отражение на другия — кръстосани на пода крака, ръце на коленете, светлорусата глава на сина ѝ и тъмнокосата на съпруга ѝ бяха сведени съсредоточено над дъската. Но ако стойката им беше еднаква, не можеше да се каже същото и за тяхното отношение. Мъжът седеше с лекотата и спокойствието на голяма котка. А Джефи — неистово напрегнат, изцяло погълнат от играта.

Въпреки че беше с лице към майка си, той не вдигна поглед. Но Додж извърна глава и очите му срещнаха погледа на Кофи.

— Морийн каза, че вечерята ще бъде готова след пет минути — предупреди Кофи и седна на фотьойла зад него. Въпреки че книгата беше завършена още преди година, те получиха първите екземпляри едва вчера. За да отпразнуват случая, Морийн, Анке и Питър ги бяха поканили в „Поточето на советите“ на специална вечеря.

— Няма проблем. Дотогава ще съм бит — увери я Додж и се облегна на коленете ѝ. Хвана ръката ѝ, положена на рамото му и целуна дланта ѝ, а след това се обърна към Джефи, когато той премести офицера върху дъската.

— Шах — промърмори момчето.

Додж се наведе да направи следващия ход. Кофи посегна към биографията, оставена на масичката до нея. Макар да чете ръкописа миналата пролет, не беше имала възможност да хвърли поглед върху готовото издание, след като се върна от посещението си при лекаря в Норт Конуей днес следобед.

Ръцете ѝ стиснаха затворената книга и тя се усмихна. Днес наистина беше ден за празнуване. Тя имаше новина за Додж, имаше нещо свое, с което да се похвали, но нямаше намерение да му отнеме

тържество от неговия успех. Ще запази тайната си за вечерта, ще му каже, когато са сами, заедно в леглото.

— Шах — каза отново Джефи след поредния ход.

Кофи отвори книгата и погледна снимката на първа страница. Десетгодишният Ричард със своя огромен трофей я гледаше, без да се усмихва. Очите ѝ се насълзиха и тя прокара пръст по лицето му. С обич, но без съжаление. Той беше изиграл шахматни партии, които щяха да се помнят десетилетия наред и бе оставил две чудесни деца, които щяха да се усмихват вместо него.

Прелиствайки края на книгата, тя попадна на снимка, която беше пропуснала да забележи по-рано — Джефи на неговия първи турнир миналата пролет. Бе стиснал здраво наградата за второто си място, лицето му сияеше.

Очите ѝ отново се насълзиха — тази снимка беше посланието на Додж лично към нея. Неговото обещание, че щастието е пред тях.

Обичам те! Наистина те обичам, Додж! Тя се облегна на раменете му и го целуна по бузата.

Той се усмихна, погали я, а след това повали своя цар върху дъската.

— Предавам се — рече на Джефи и стисна ръката му. — Ти спечели битката, Джеф.

Задоволство и обич се бореха в очите на сина ѝ, докато се поздравяваха.

— Да-а — съгласи се той. — Но... това е само игра. — Той се огледа и забеляза Гита, застанала на прага с палец в уста. — Ху-у! — изфуча, като забрави за победата и се превърна в малко, палаво момче. — Хо! — Вдигна високо ръце и изкриви пръсти като нокти. С големи тежки чудовищни стъпки подгони сестра си от стаята.

— Лесно му е да го каже! — промърмори Додж и събра фигурките. — Най-доброто, което успях да постигна тази седмица, е един равен резултат. Той е неудържим.

Кофи седна на килима до него и взе черния цар.

— Имаме около минута до вечеря. Можеш да поиграеш с мен, ако искаш една бърза победа.

Додж взе царя от ръцете ѝ и леко го доближи до устните ѝ.

— Не може ли да отложим за по-късно — предложи сподавено той. — С теб по-скоро бих... удължил играта.

Кофи задържа погледа му, а в усмивката ѝ се таеше обещание.

— Шах и мат — каза весело тя.

Двамата се засмяха и се обърнаха едновременно, когато Джефи се появи задъхан.

— Мамо? Татко? Баба каза, че вечерята е на масата.

— Тръгваме — увери го Додж и стана, а след това помогна на Кофи да се изправи. Хванати за ръце, те го последваха навън.

Издание:

Пеги Никълсън. Шахмат

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0220-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.